

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

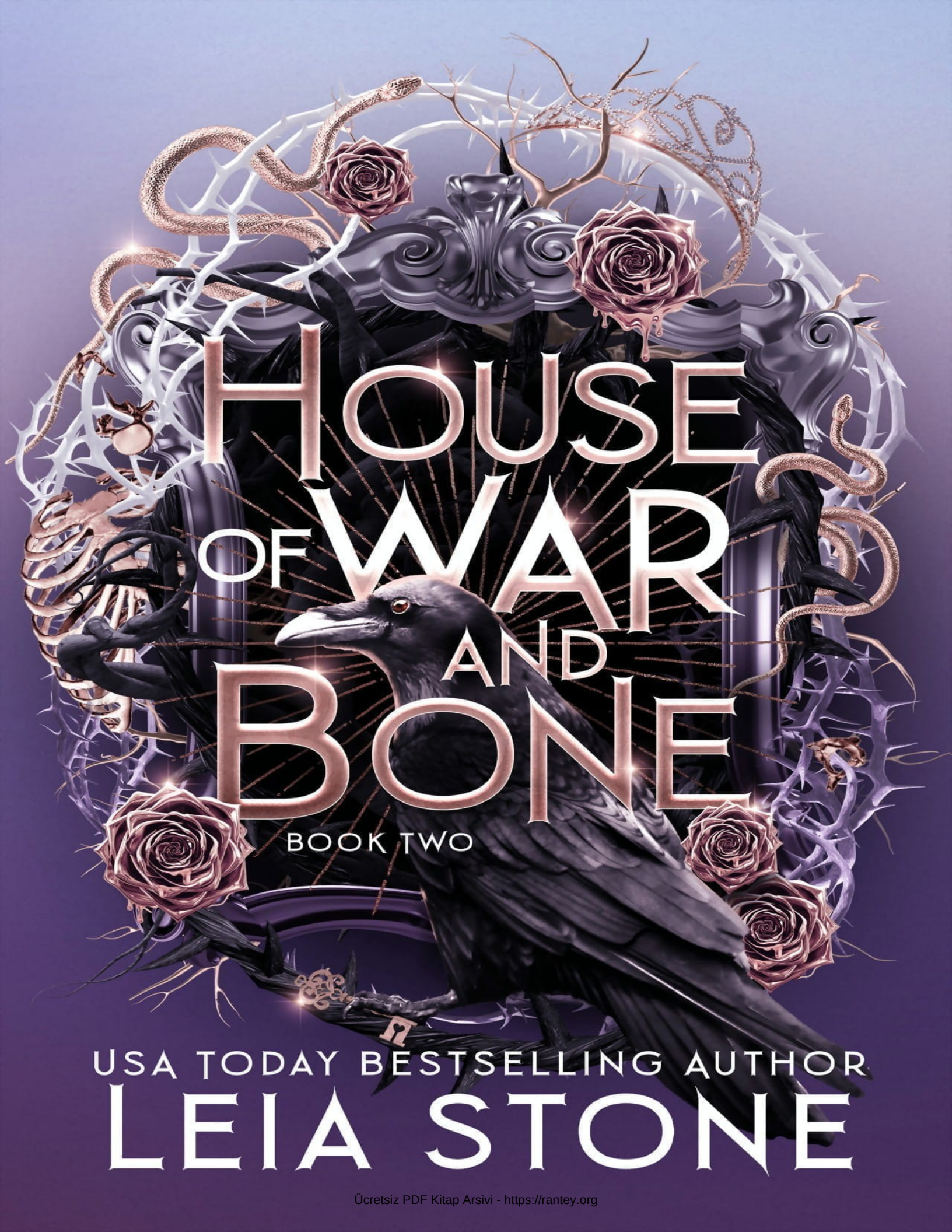
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOUSE OF WAR AND BONE

BOOK TWO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAVAŞ VE KEMİK EVİ

YALDIZLI ŞEHİR KİTAP İKİ

LEIA STONE

Telif hakkı© 2023 yazan Leia Sre

Kapak tasarımı Fay Lane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

1. [Fallon](#)
2. [Ariyon](#)
3. [Fallon](#)
4. [Ariyon](#)
5. [Fallon](#)
6. [Fallon](#)
7. [Ariyon](#)
8. [Fallon](#)
9. [Fallon](#)
10. [Ariyon](#)
11. [Fallon](#)
12. [Ariyon](#)
13. [Fallon](#)
14. [Fallon](#)
15. [Fallon](#)
16. [Fallon](#)
17. [Ariyon](#)
18. [Fallon](#)
19. [Ariyon](#)
20. [Fallon](#)
21. [Fallon](#)
22. [Fallon](#)
23. [Fallon](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

*Anneme. Perilerle çamurda oynamama ve kraliçeleri için
yemek yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ben
ikna oldum
Bu yeteneğe sahip olmamın sebebi sensin.*

BİR FALLON

"Kraliçe neden benimle görüşmek istiyor?" Özel seçmeli ders saatimde bodrum katındaki ofisinde volta atarken Üstat Clarke'a sordum. Ariyon ortadan kaybolalı tam bir hafta olmuştu ve ben onu bulmaya hiç yaklaşılamamıştım. Hatta Yanric'e ona gitmesi için yalvarmıştım ama tanıdığım bana ancak beni bulursa -ya da kendisi ölürse- ölümler diyarına gidebileceğini söylemişti. Üstat Clarke ve Üstat Hart ile çalışıyordum ama Ariyon'u ve kendimi Sonsuzluk Âlemine ışınlamak için yaptığım şeyi tekrarlayamıyordum. Bunu çözene kadar başka derslere girmem yasaklanmıştı. Diğer öğrenciler yanlarından geçerken bana ters ters bakıyorlardı, bu yüzden ben de okula dönmeye pek hevesli değildim. Hepsi dansın yapıldığı malikaneyi (yanlışlıkla) yaktığımı ve Ariyon'un kaybolmasında rol oynadığımı biliyordu.

" bilgiye sahip değildim ama sosyal bir görüşme olmayacağını tahmin ediyorum," dedi ve gücünü kullanarak bir kâğıt parçasını odanın içinde uçurup koydu.

Uzanıp eldivenli ellerime aldım. Yeni ders programına bakarken kaşlarımı çattım.

Fallon Bane

Fae Sınıfı: Şifacı

Yılı: Bir

Danışman: Usta Clarke

Birinci Dönem: Enerji Algılama (Master Hart)

İkinci Dönem: Giriş Seviyesi Onarım (Bayan Reebus)

Üçüncü Dönem: Pratik Uygulamalar (Öğrenci Kliniği) Öğle Yemeği

Dördüncü Dönem: Fae Tarihi 1 (Bayan Hilton)

Beşinci Dönem: Usta Clarke ile Özel Seçmeli Altıncı

Dönem: Usta Hart ile Özel Seçmeli

İnledim. "Ciddi misin? Tüm yeni sınıflara gitmek zorunda mıyım?"

Şu anda Eden'la üç dersim vardı ve bu yeni program bunu bire indirecekti-Fae Tarihi.

Üstat Clarke bana sert bir bakış fırlattı. "Yaldızlı Şehir'in en gelişmiş şifacısıyla güçlerini takas ettin. Bununla ne yapmamı bekliyorsun? Sana alevleri nasıl çağıracağını öğretmeye devam etmemi mi? Bence sen bunu hallettin."

"Ses tonunu beğenmedim," diye yorumladı Yanric ve bakışlarım odanın yan tarafına kaydı, orada pencerenin hemen dışında tanıdığım büyük, siyah bir kuzgun gördüm.

"Ama ben Ariyon'un güçlerini kullanmak istemiyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Ariyon'u iyileştirirken bir şekilde her şeyi berbat etmiştim. Güçlerimizi çalmıştım, hayır, değiştirmiştim. Artık benim için ateş ve yıkım büyüğü yoktu; görünüşe göre Ariyon bu yeteneğe sahipti. Onun yerine, Ariyon'un meşhur olduğu Maven iyileştirme güçlerine sahiptim. Onları ne kadar saklamaya çalışsam da herkes biliyordu. Ellerimin üstündeki bu izler bunu sürekli hatırlatıyordu.

Üstat Clarke alanı geçip durdu ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Orada bu kadar merhamet görmeyi beklemiyordum. Bir şekilde daha yaşlı görünüyordu, sanki geçmişte kalmış gibi.

hafta hayatına yıllar eklemişti. Belki de bu hepimiz için geçerliydi. Ben kesinlikle fazla uyumuyordum. Saçlarına biraz daha ak düşmüştü; yüzü biraz daha yıpranmıştı. "Onu geri istiyorsun, değil mi? Bunu nasıl düzelteceğini bulmak istiyorsun?" diye sordu.

Doğrudan sorduğu soru karşısında irkildim. "Her şeyden çok." "O zaman yeni güçlerini öğrenmek zorundasın. Sonsuzluk Diyarı'na nasıl döneceğini ve Ariyon'u eve nasıl getireceğini bulman için. Tek parça halinde. Canlı olarak. Ve tercihen bir Nightling olarak değil."

Son kısımda irkildim. Kraliçe neredeyse tanıdığımı öldürüp onu Sonsuzluk Âlemi'ne gönderdiğinde Yanric, Ariyon'un tutuklandığını görmüştü. O zaman bana tutuklanmasının tek sebebinin artık benim güçlerime sahip olması ve Yeniden Doğuş Âlemi'ne transfer edilmesi olduğu söylenmişti. Orada bazı savaşlar ya da engellerle mücadele edecek ve ancak kazanırsa bir Nightling olarak yeniden doğacaktı. Bunun olmasına izin verme şansım sıfırdı.

"Eğer Ariyon'un iyileştirici güçlerini kullanırsam, bu onun hayatından zaman çalacak diye korkuyorum." Derslere katılmak istemememin gerçek nedenini itiraf ettim.

Efendi Clarke'ın dudakları kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Dinle Fallon. Maven şifacıları yemin ettiklerinde neye imza attıklarını bilirler. Ariyon hayatının kısa kesileceğini biliyordu. Kurtaracağı yüzlerce hayat, iyileştireceği binlerce insan ona bir amaç veriyor." Elini omzuma koydu. "Belki sen de bundan bir amaç çıkarabilirsin?"

Başımı salladım. Belki de.

"*Geliyor,* " *diye* anons etti Yanric ve ben de .

Clarke'a "Kraliçe burada," diye fısıldadım, o da başını sallayarak odayı geçti ve merdivenlerin dibinde beklemeye başladı.

'Tamam, kaybol. Seninle sonra buluşuruz,' dedim tanıdığımıza.

'Peki, ama bunu pişmanlıkla yaptığının bilinmesini isterim. Kraliçe Ruhsuz'u tekrar görmeyi çok isterim,' diye homurdandı.

Yeni lakabım karşısında sııttım. "Şikayet not edildi.

Bu ayak sesleri Yankılandı kapalı ve bodrum Duvarlar, ve Kendimi çelikleştirdim. Bu adamla henüz hoş bir karşılaşma yaşamamıştım. Kadın.

Onun iki Kraliyet Muhafızlar geldi İlk olarak, tepeden tırnağa Yıldızlı Şehir'in kraliyet zırhıyla süslenmişti. Sonra kraliçe geldi, şık ve zarif pastel mavi bir pantolon giymişti. Onun ardından tanımadığım bir fae geliyordu, ama yırtık pırtık önlüğü ve kirli ayakkabılarına bakılırsa,

O bir Westie dostuydu.

"Sizi görmek harika kraliçem. Bu zevki neye borçluyuz?" Efendi Clarke derin bir selam verdi.

Kraliçe Solana elini sallayarak onu onayladı ve sonra bileğini bana doğru salladı. "Yeğenimi geri getirmenin bir yolunu bulmak için konseyimle toplantı yapıyordum ve harika bir fikir buldular." O anda bana sııttı ve damarlarıma buz gibi bir su dökülmüş gibi hissettim.

Sertçe yutkundum, söyleyeceği ya da yapacağı her şeye karşı kendimi hazırladım. Bu kadın şu anda benden kelimelerin ötesinde nefret ediyordu. Tüm güvenim kaybolmuştu ve söyleyeceği her şeyin benim lehime olmayacağını biliyordum.

"Misty sarayımda çok sevilen ve sadık bir hizmetçidir." Kraliçe Solana önlüklü kadını işaret etti ve fae kızararak derin bir reverans yaptı. "Ve düşük büyü yeteneğine sahip ve bu nedenle Fallon ile güçlerini değiştirmek için birincil aday."

Efendi Clarke ve ben şaşkın bir bakış paylaştık.

"Değişelim mi?" Üstat Clarke sordu ve ben de minnettar oldum çünkü kraliçenin yanında ne kadar az konuşursam o kadar iyi olacağını hissediyordum.

Kraliçe Solana kiraz kırmızısı dudaklarını büzerek başını salladı. "Bayan Bane'in birinin büyüsünü  alıp kendi büyüsüyle değiştirme gücüne sahip olduğu açık, tıpkı Ariyon'a yaptığı gibi, şimdi de bunu Misty'ye yapacak. En büyük şifacımın bir Bane olmasına izin veremem!" Son kısmı kükreyerek söyledi ve ben irkildim.

Ohhh, Misty'nin düşük dereceli fae güçlerine sahip olmamı ve Misty'nin yeni Maven şifacısı olmasını istedi.

"Umm." Usta Clarke baktı alarma geçti at öneriyi. "Konseyinizi sorgulamak istemem kraliçem ama-" "I dinlendi için sen ve okullu ve kızım," o dedi, Efendi Clarke'ın sözünü keserek ve parmağıyla onu işaret ederek, "onu kilitlemek yerine. Bak bizi nereye getirdi!" Kadın

ona ters ters baktı.

Bir şey söylemek zorundaydım. "Cidden bunu nasıl yapacağımı bildiğimi mi düşünüyorsun? Ariyon'la yer değiştirdiğimde ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olduğunu mu sanıyorsun?" Güldüm ama kraliçe bana buz gibi bir bakış attığı anda g lmem kısa sürdü. "Ben sadece onun hayatını kurtarmak istedim. Olanların ayrıntıları hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu tekrarlayabilmemin hiçbir yolu yok," diye onu temin ettim.

Kraliçenin burun delikleri alevlendi ve dudakları bir çizgi halinde incelendi. "Yalanlar," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi? Beni kaç yalanın içinde yakaladın?" Eldivenimi çıkardım ve elimi ona uzattım. İki muhafız da bunu bir tehdit sanarak bana yaklaştı ama kraliçe sadece i  çekti.

Beni bir yalanın içinde yakalamak için gücünü üzerimde birden fazla kez kullanmıştı ama henüz bunu başaramamıştı. Ve artık iyileştirme gücüne sahip olmama rağmen dokunulmanın hala canımı yaktığını biliyordu. Gerçeği saklıyor olsaydım bunu teklif etmezdim.

"Oh, bırak elini." Bana el salladı ve sonra odayı adımlamaya başladı. Yaklaşık bir dakika sonra Clarke'ın önünde durdu. "Bu beni tahttan indirebilir! Sence

Yaldızlı Şehir fae'leri bir çocuğu bile kontrol edemeyen birine mi ? Onu kafese koymanın zamanı geldi."

Midem bulanırken boğazımdan bir inilti çıktı ve geriye doğru iki büyük adım attım. Şimdiden beni içine alabilecek bir kafes mi yapmıştı?

"*Girmek için izin istiyorum,*" diye bağırdı Yanric zihnimde.

"*Reddedildi,*" diye karşılık verdim. Kalbim daraldı ve içime bir adrenalın dalgası yayıldı. Hayatımın geri kalanını kilit altında geçirme fikri paniğe kapılmama neden oldu ve çıkışa bakmaya başladım. Eğer bir şekilde kaçabilirsem, belki Isariah'ın ötesindeki kasabalarda saklanabilirdim. Çocukluğumun geçtiği şehir güneye doğru üç saatlik bir yürüyüş mesafesindeydi ve onun ötesinde diyarda kaybolabileceğim daha pek çok köy ve şehir vardı.

Clarke kraliçeyle alay etti. "Onu kafese koyarsan Ariyon'u geri almayı nasıl öğrenecek?"

Bu mantıkla kalbim biraz sakinleşti.

Kraliçe bir tırnağını ağzına götürdü ve çiğnemeye başladı. Onu hiç bu kadar rahat ve... yıpranmış görmemiştim. "Ne öneriyorsunuz?"

"Bırakın Üstat Hart ve ben onunla birlikte iyileşmesi için çalışalım-"

Solana bir kahkaha attı ve odanın öbür ucundan bana ters bir bakış fırlattı. "Tüm okulun seni bir ilah gibi görmesi için büyü mü yaptın?"

"Hayır, majesteleri. Henüz büyüleri öğrenmedim," dedim dürüstçe ve Efendi Clarke'ın dudakları kıvrıldı.

Kraliçe odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve iki adım ötemde durarak nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Öldürme beni.

"*İçeri geliyorum,*" diye uyardı Yanric.

'*Bunu yaparsan Eden'a atıştırmalıklarını seninle paylaşmamasını ,*' diye karşılık verdim.

"*Sen kötüsün.*

Beni değerlendirirken kraliçeyle göz göze geldim, şüphesiz kaderimi hayal ediyordu. Eğer kendimi kurtarmak istiyorsam

ömür boyu kilit altında kalacağıma göre, zekice bir şeyler düşünmem gerekecekti.

Boğazımı temizledim. "Majesteleri, bazı önerilerde bulunabilir miyim?"

Gözleri kısıldı. "Konseyimden daha bilge olduğunu mu sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır, ama sevilmemenin ve insanların yaptığım işi onaylamamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Kollarını kavuşturdu. "et."

"Eğer Fae halkı senin beni kontrol etme yeteneğin konusunda endişeleniyorsa, bunu anlarım. Danstaki yangın benim hatamdı, ama-"

Üstat Clarke, "Ama sen on altı öğrenciyi ve dört kurtardın." diye karşılık verince başımı salladım.

"Ama o gece pek çok insanı kurtardım," dedim kraliçeye. Efendi Clarke hızlı düşünen biriydi. Daha olumlu özelliklerimden gerekiyordu.

"Sadede gel, Bane. Bütün gün seninle sohbet edecek vaktim yok," diye tersledi Kraliçe Solana.

"Doğru. Size, Yıldızlı Şehir'in harika insanlarına bağlılık bulunmayı öneriyorum. Geçmişteki hatalarımı, ailemin hatalarını, büyümün istikrarsızlığını ve büyümde ustalaşmak için eğitimimde çok çalışmaya istekli olduğumu kabul edebilirim. Kendim de dahil olmak üzere herkesin iyiliği için."

Bakımlı bir kaşını kaldırdı. "Ve neden bir Bane'in kendisinden başka birine sadık olacağına inansın ki?"

Sonsuza kadar kilitli kalma düşüncesi karşısında çaresiz hissederek kaşlarımı çattım ama sonra aklıma bir fikir geldi. "Tüm bunları senin büyüünün gücü altında yapacağım. Böylece yalan söyleyemem." Bu kraliçenin nefesini kesmesine neden oldu. "Bana bağlılığını ilan edeceksin bana bir altında büyü bu seni yapar yalan söyleyemiyor musun?"

Başımı salladım. "Yüzde yüz on. Size ya da bu şehirdeki herhangi birine zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Vücudu biraz sarktı ve yüzü benim içten cevabım karşısında şaşkınlıktan kızgınlığa dönüştü. Sonra uzun, bastırılmış bir iç çekti. "Odayı boşaltın!" diye anons etti.

Herkes bir süre sessizce durdu ve o da arkasına dönüp onlara baktı. "Bana kendimi tekrar ettirmeyin." Sözleri o kadar keskindi ki camı bile kesebilirdi.

Merdivenleri ilk çıkan hizmetçi oldu, ardından omzunun üzerinden endişeli bir bakış atan Clarke ve son olarak da iki muhafızı.

"İzin ver-

"Kapa çeneni, Yan! Uyarmıştım. O lanet olası aşırı korumacı kuş her zaman beni dinliyordu. Kraliçe sanki tüm bu olanlardan sıkılmış gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Dinle Fallon, iyi bir çocuğa benziyorsun."

Şoktan neredeyse geriye doğru düşüyordum. Bana iltifat mı etti?

"Ama" -parmağını kaldırdı- "tüm Ban'lar görünüşte normal ve iyi başlarlar, ta ki büyü yapılarına kadar-"

"Onları ele geçirir ve kötü olurlar. Evet, bunu duymuştum," diye homurdandım.

Dudaklarını büzdü. "Her ne kadar sadakat halkımı sakinleştirmek için büyük bir anlam ifade etse de, güçlerinizi geri aldığınızda ne olacağı konusunda endişeliyim. Peki ya büyüdüklerinde? Bana hâlâ sadık kalacağına dair nasıl bir güvencem var?"

Beynime uzandım ve bir cevap bulmayı diledim ama aklıma bir şey gelmedi. "Güven bana" herhangi bir ağırlık taşıyacak gibi görünmüyordu.

Sadece omuz silktilim. "Tek yapabileceğim Ariyon'u geri getirmek ve güçlerimizi değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz vermek. Eğer karanlığa gömülür ve kötü şeyler yapmaya başlarsam, beni sonsuza dek hapsetmen için sana izin veriyorum."

Çenesini kaldırarak beni değerlendirdi. "Kendi isteğinle sürgüne mi gideceksin?"

Kuru bir kahkaha attım. "Eğer içinde arkadaşlarımın olduğu binaları yakmaya başlarsam? Evet, Işık adına, lütfen beni kilitleyin! Bunu yapacak olsam neden özgürce dolaşmak isteyeyim ki?"

Konuştüğümüz her şeyi değerlendiriyormuş gibi ellerini ovuşturdu. "Bu konuyu konseyime açacağım ve kararımı size bildireceğim."

Rahatlayarak iç çektim. "O zamana kadar özgür müyüm?"

Bana sadece başıyla onay verdi ve odadan çıktı.

Sırtım duvara çarpana kadar üç adım geri gittim ve sonra duvara yaslandım. Kendime biraz zaman kazandırmıştım ama görünüşe göre kraliçe beni nihai olarak hapsetmeyi kafasına koymuştu. Yanric siyah gölgelerden oluşan bir top halinde duvarın içinden puflayarak geçti ve önümde dönüştü.

"Her gece bir et parçasıyla boğulup Sonsuzluk Âlemine gitmesi için dua ediyorum," dedi dramatik bir şekilde.

Kıkırdadım ve üzerine inmesi için kolumu uzattım. "Dua etme. Çünkü o zaman Ayden on dokuz yaşında kral olur ve buna pek hevesli olduğunu sanmıyorum.

Üstat Clarke merdivenlerden inmeye başladı ve ben de kendimi düzelttim. Yanric omzuma doğru ilerledi, ben de eldivenimi tekrar giydim.

Clarke Usta başını salladı ama gülümsüyordu. "Ne?"

diye sordum. Ben sordum.

"Bu çok zekiceydi ama kendinizi neyin içine soktuğunuzun farkında olduğunuzdan emin değilim," dedi.

"Kendimi ömür boyu hapse attırmayacağım. Tek umursadığım bu."

"Dürüst olacağım, bir için seni buradan çıkaracak sandım." Titrek bir elini saçlarında gezdirdi ve kaşlarımı çattım.

"Hey, ona karşı beni böyle savunduğun için teşekkürler. Yani... cidden, okulda benim tarafımda olan tek yetişkin sensin ve bunu gerçekten takdir ediyorum."

Övgü karşısında bir an gergin göründü ama başıyla onayladı. "Elbette. Senin başarına yatırım yapıyorum Fallon. Başından beri söyledim, benim vesayetim altında karanlıkta kalmana izin vermeyeceğim."

"Peki, kendimi neyin içine soktuğumu fark etmedim?"

Yüzünü buruşturdu. "Kendini Bane ailesinden ve onların karanlık eylemlerinden uzak tutmaya çalışıyorsun. Onların sorumluluğunu alenen üstlenmen ve bir Bane varisi olarak kraliçeye bağlılık yemini etmen, Yıldızlı Şehir'deki her fae'nin dikkatini çekecektir."

Sertçe yutkundum.

Kahretsin, bu şekilde düşünmemiştim.

"Kilit olmaktan iyidir."

İç çekti, yorgun görünüyordu. "Doğru. Pekâlâ, derse gitsen iyi olur. Eğer Ariyon'u nasıl geri getireceğini bulamazsan, hayatının geri kalanını bir hücrede geçireceğin kesin."

İhtiyacım olan baskı bu değildi ama başımı sallayıp tekrar teşekkür ettim, yeni programımı çantama tıktırdım ve merdivenlerden çıkıp kapıdan sıvıştım.

Vites değiştirme zamanı gelmişti. Ateşi nasıl kontrol edeceğimi ve nesneleri nasıl havaya kaldıracağımı öğrenmek yerine, şifa ve Işıkla ilgili her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

"İronik," diye gözlemledi Yanric .

"çeneni," dedim kuşuma. *'Işık ve iyilik olabilirim ve insanları iyileştirebilirim.*

"Yapmak zorunda kalacaksın. Aksi takdirde Ariyon sonsuza dek kapana kısıılır, sen bir kafese girersin ve sanırım ben de seninle birlikte bu kafese girerim.

Baskı yok.

İKİ ARIYON

Fallon'u ilk andan itibaren ondan etkilenmişim. Bir mıknatıs gibiydi ve ne kadar nefret etsem de en başından beri ona çekilmişim. Ailemi öldüren kadının kızı olduğunu öğrendiğimde kendimden nefret ettim çünkü onu hâlâ istiyordum. Günde binlerce kez ona dokunmak istiyordum, çünkü . Ben ve başka kimse.

Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Ne yazık ki kardeşim de öyle: Ayden, ikiz ikilimizin daha iyi olan yarısı, şefkatli ve sevecen, ne kadar hıyar olursam olayım nadiren sesini yükseltir ya da bana kızardı. Fallon'la ilk kez tanıştıktan sonra eve gelip bana bunun ilk görüşte aşk olduğunu söylediğinde içimden ölmüş gibi hissettim. Hissettiklerimi hissetmemem gerektiğini kendime hatırlatmak için sürekli kullandığım tüm nedenlerle onu vazgeçirmeye çalıştım: O Marissa Bane'in kızıydı; annesi ailemizi öldürdü.

Ondan nefret etmek istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğim an Fallon'un ölmesini diledim. Ama onun etrafında geçirdiğim her an, Blair'in lanetini harekete geçirdiğini görmek, onun acı içinde ağlamasını izlemek, nasıl

nazikti, beni güldürmek için ne kadar çok çabaladı, insanların annesinin kim olduğunu bilmeleri ve bunun için onu yargılamaları konusunda ne kadar bilinçliydi - öfkem başka bir şeye dönüştü.

Onu korumak istedim. Onu iyileştirmek istedim. Laneti yüzünden ondan esirgenen her şeyi ona veren kişi olmak istedim.

Ayden'in aşık olduğum kızla çıkmasını izlemek, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Ama ikisi de mutluydu benim için buna değdi. Ayrılmalarını istemiyordum ama bu ilişkinin bir şekilde yoluna gireceğini hissediyordum. Sonuçta Ayden çıktığı kıza dokunmadan ne kadar dayanabilirdi? Fallon buna ne kadar dayanabilirdi? Ona dokunabilecek tek kişinin ben olduğumu bilerek ikisi de ne kadar dayanabilirdi?

Dans gecesi, Ayden eve gelip bana artık yapamayacağını söylediğinde, anladığını biliyordum - benim de Fallon'a aşık olduğumu biliyordu.

"Git ve onu mutlu eden kişi ol. İkimiz için de," demişti.

Tipik özverili Ayden. Ama tereddüt etmemiştim. Tereddüt edemezdim. Hem iyi hem de kötü yönleriyle beni çıldırtıyordu ve tek istediğim sonunda onu öpmek, ona sarılmak, vücudunun kayıp diğer yarısını bulmuş gibi benimkinin içinde rahatladığını hissetmekti.

Fallon'la birlikte olmanın karmaşık, hatta zaman zaman tehlikeli olacağını ama umurumda değildi. Psikopat annesinin bir savaş başlatıp herkesi öldürmeye çalışması onun suçu değildi.

Yüzümde sert bir tokat çınladı ve nefesim kesildi, gözlerim şak diye açıldı.

The Grim.

Grim mi?

"Dikkatli ol evlat. Burada düşüncelerinin kaybolabilirsin," dedi Grim bana endişeyle bakarak.

Kutsal Fae!

Her şey bir aklıma geldi. Marissa beni öldürmüştü. Sonra burada uyandığımda Fallon ellerinde Usta Şifacı işaretleriyle bedenimin üzerinde duruyordu.

Hızla ayağa kalktım ve Marissa'nın baltayı göğsüme sapladığı yere bakmak için gömleğimi yukarı çektim. Pürüzsüz, pembe, buruşuk bir yara izi ve gümbür gümbür atan kalbimin vahşi atışı vardı. Fallon'un babasıyla burada geçirdiğim zamandan farklı bir şeyler hissediyordum.

Elimi uzattım ve sıcak yüzümü tutup tenimi çektim. "Fiziksel olarak burada mıyım?" Midem ekşiyerek sordum.

Kayıtsızca başını salladı. "Kız arkadaşın her şeyi berbat etti. Ona seni yukarıya nasıl nakledeceğini bulana kadar hayatta tutacağımı söyledim."

Oh, Fallon.

Nasıl? Ruhumu *ve* bedenimi Sonsuzluk Âlemine nasıl çekmişti?

"Pekâlâ. Teşekkürler, sanırım," dedim ona. Hem ölümden dirilip hem de hâlâ ölülerin yattığı yerde olmak biraz garipti.

Grim biraz yüzünü buruşturdu. "Bana henüz teşekkür etme. Protokole uymak ve seni Yeniden Doğuş Diyarı'na rapor etmek zorundaydım. Seni burada tutmak için aklıma gelen tek şey buydu. Aksi takdirde solmaya ve ölmeye başlayacaktın."

Kuruyup git!

Bekle, Yeniden Doğuş Diyarı mı dedi?

Bir kahkaha attım. Yeniden Doğuş Diyarı Nightlingler ve bedenlerini yeniden canlandırmak için yaptıkları kara büyü içindi ve...

İçimden bir şok geçti. Yeniden Doğuş Diyarı'na gidebilmemin tek nedeni Fallon'un sahip olduğu türden bir büyüye sahip olmamdı. Kollarımı yavaşça kaldırarak ellerimin üstündeki pürüzsüz, bronz tene baktım.

İz yok.

Şifacı işareti yok. Usta işareti yok. Maven işareti yok.
Fallon.

O... Biz...

Grim başını salladı. "Hayatını kurtarmak için seninle güçlerini değiştirdi. Artık tüm niyet ve amaçlar için Kül ve Gölge Evi'ndesin."

Hayır! Hayır!

"Ama ben bir şifacıyım!" Ön kolumu burun deliklerime kadar çekip oradaki deriyi içime çekerek karşı çıkmaya çalıştım.

Koku alma büyüsü yeteneğim gitmişti. Ter ve tuz gibi kokuyordum. Daha fazlası değil.

"Ne diyorsun, Grim?" Geriye doğru iki dev adım atarken fae'ye sordum.

O sırada iki erkek fae ortaya çıktı, vücutlarını siyah duman ve gölgelerden oluşturarak Grim'in üzerinde belirdiler ve bana baktılar. Birinin siyah bir mohawk'ı vardı, diğerinin ise kırmızı bir man-bun'ı, eşleşen bir sakalı ve boynunda yılan dövmesi vardı.

Nightlingler. Kül ve Gölge Evi'nin düşmüş fae'leri. Tıpkı benim şu an olduğum gibi.

Grim bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve iki fae ellerinde altın parıltılı kelepçelerle ileri atılırken kenara çekildi.

O anda ailemle aynı yerde olduğumu fark ettim. Onlara dair herhangi bir anım olmadan önce ölmüşlerdi - sadece resimler ve teyzemin bize anlattığı hikayeler vardı - ve onları görmek, *tanışmak* istiyordum, gerçekten.

"Grim, önce ailemle tanışmama izin ver. Lütfen," diye yalvardım.

Üzgün görünüyordu ve gözlerinde gördüğüm şefkat beni şaşırtmıştı. Onu son gördüğümde Fallon'un babası için ölümüne kavga etmiştik ve o zaman bu kadar anlayışlı görünmemişi.

"Buna izin veremem. Artık ölü değilsiniz ve bu nedenle onların olduğu yerde var olamazsınız" dedi.

Onlara bu kadar yakın olup da bir an bile birlikte olamamak kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Ailemle görüşemeyecek olmak ne kadar kalbimi kırmış olsa da, mohawked fae beni döndürürken ve metalin soğuk ısırığı bileklerimi kelepçelerken bir kenara itmek ve bu her neyse hayatta kalmak zorundaydım.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Tutuşlarına karşı çekiştirdim.

İçlerinden biri topuzlu elini yumruk yaptı ve çeneme yumruk atarak görüş alanımın kenarlarında siyah noktaların dans etmesine neden oldu.

"Direme. Yoksa seni öldürürüz," diye hırladı boynunda yılan dövmesi olan fae.

Grim öne çıktı ve yollarını kesti. "Bu vesileyle size Anlaşmalar tarafından belirlenen kurallara uymanız *gerektiğini* hatırlatmak isterim, aksi takdirde krallığınız kapatılır ve oradaki ruhlar *yok* edilir."

Beni tutan fae kaşlarını çattı ve ben de kendimi tekmeledim. sınıfta daha dikkatli olmak. Anlaşmalar neydi?

"Anlaşmalar onurlandırılacak," diye homurdandı Fae.

"Ariyon!" diye seslendi tanımadığım bir ses arkamdan.

Yanric'i gördüğümde döndüm ve irkildim. Fallon'un tanıdığı çimlerin üzerinde yatıyor, kanatları yanında gevşek bir şekilde açılmış, derin ve ağır nefesler alıyordu.

Konuştu. Konuştuğunu duydum.

Sonra ben cevap veremedim ortadan kayboldu. "İlginç," diye düşündü Grim.

Grim'e bunun nasıl mümkün olduğunu ve Fallon'un yaralandığı anlamına gelip gelmediğini sormak için ağzımı açmadan, kelepçelerimi tutan fae beni geriye doğru çekti ve her şey karardı.

Karanlıkta sanki görünmez bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi döndüm ve sonra ayaklarım sert zemine çarptı, etrafımdaki oda netleşti ve bir bodrum veya zindanın nemli kokusuyla karşılaştım. Fae hala kelepçeli bileklerimi sıkıca tutuyordu ve beni ileriye doğru

bir kelime. Koridorlara ve tünel ağına benzeyen çeşitli açıklıkları olan büyük bir taş odaya inmiştik. Geniş odanın duvarları boyunca kafatasları, kristaller ve diğer karanlık eserlerle dolu raflar vardı. En uzak duvarda bir masa ve iki sandalye duruyordu. Burası hastalıklı bir ofis dinlenme odası gibiydi.

"Kelepeeler gerekli mi?" Ben sordum. "Karşı koymayacağım."

Gerçek şu ki, fae ile fiziksel olarak boğuşmaya çalışmak dışında, ki bu aptalca bir fikirdi, direnemezdim. Fallon'un büyüsünü nasil kullanacağım hakkında henüz hiçbir fikrim yoktu. Elbette, kendi büyüm çoğu kişinin bildiğinden daha güçlüydü. Teyzemin bile gücümün ölümcül yanının tam olarak farkında olup olmadığından emin değildim. Ona birkaç kez yeteneklerimi göstermiş, neler yapabildiğimi anlatmıştım ama saklamıştım. Yetişkin bir fae'nin kanını kaynatabileceğimi ya da birinin kalbini durdurmaya zorlayabileceğimi veya beynini eritebileceğimi kabul etmek istemedim. Gelmiş geçmiş en iyi şifacılardan biri olmama rağmen, tek bir düşünceyle bir adamı ldrebileceğimi bilmesini istemiyordum. Bu benim taşımam gereken karanlık bir sırdı ve Fallon'un artık taşımasından korktuğum bir sırdı. Ne olursa olsun, kendi sihriye sahip olsam bile lmszleri kontrol edemezdim, bu yüzden buradan çıkmanın başka bir yolunu bulana kadar bu fae'lerin merhametine kalmıştım.

Boynu dövmeli kızıl saçlı fae bana bir bakış fırlattı. Sol kulağının sivri ucu kesilmişti ve geriye yara bere içinde bir kulak memesi kalmıştı.

"Hey, Hawk, güzel ocuk kelepeelerin çıkarılmasını istiyor," dedi arkadaşına, görünüşe göre ismini sa modelinden alıyordu - ya da sa modelini ismi yüzünden almıştı, ki bu da aynı derecede aptalcaydı.

Hawk bana dudak büktü ve burun delikleri alevlendi. "Kl ve Gölge Evi gibi kokuyor ama tanıdık geliyor." Başını yana eğdi ve midem düğümlendi.

Solana'nın tahtının varisi olduğumu öğrenirlerse, lrdm. Ayak sesleri dikkatimi kapı aralığına çekti, siyah saçlı bir kadın odaya girmişti. Erkeklerle aynı siyah askeri üniformayı giyiyordu,

Ama onunkinin büstünün üzerinde bir tür otoriteyi simgeleyen altın bir yılan kolyesi vardı.

Beni gördüğünde sırttı ve keskin, sivri dişlerini gördüğümde boğazımdaki safra yükseldi. Bu fae kötü haberdi. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Canlı bir tane mi?" diye mırıldandı, burun delikleri alevlendi.

Vücutları katı görünse de, bir tür ruh aksaklığı içinde sık sık titriyorlardı. Grim'le dövüşürken uzanıp yüzüne dokunduğumda gerçek olmasa bile gerçekmiş gibi hissedeceğimi biliyordum. Bu yerle ilgili açıklayamadığım milyonlarca şeyden biriydi.

Bir şekilde, vücudumun buradaki yolculuğa katıldığını söyleyebilirdi.

"Bir tür çuvallama," dedi yılan tırnaklı fae. "Grim ona karşı korumacı görünüyordu. Önemli biri olmalı."

Saçmalık.

Sertleştim ve kadının gülümsemesi daha da büyüdü.

"Kimliğini tespit edelim de kaydını yaptıralım, olur mu?"

Onu teşhis etmek mi?

Avını takip eden bir hayvan gibi odanın içinde ilerledi ve ben de bakışlarını karşılamak için çenemi yukarı kaldırdım. Güçsüz olmam umurumda değildi. Bir saldırı karşısında geri adım atmayacaktım.

Yüzüme doğru uzanıp yanağımı okşadığında irkildim.

Başım hemen keskin bir acıyla sıkıştı ve sonra onun varlığının bir yılan gibi zihnimde süründüğünü hissettim. Geri çekilmeye çalıştım ama beni görünmez bir güçle merhametine hapsetti. Gözleri şok içinde genişledi ve sonra o sadist gülümsemesi geri geldi.

"Aman Tanrım, bana değerinin ötesinde bir mücevher getirdin," mırıldandı. Sanki zihnim bir dosya klasörüydü ve o da bu klasörü karıştırıp istediği her şeye bakıyordu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve yanağıma küçük bir tokat attı. "Diyarına Yeniden Doğuşa hoş geldiniz,

Prens Ariyon

Yaldızlı Şehir'den Madden." Sesinde müzikal bir kalite vardı ama sözleri beni hasta etti.

İki erkek fae'nin nefesi kesildi.

"O bizden biri değil! Burada olmamalı," diye hırladı Hawk.

Yumruğunu kaldırdı ve adam olduğu yerde donup kaldı.

Bu kadın bir şekilde tanıdık geliyordu. Onu tanıyamıyordum ama onunla ilgili bir şey aklımı kurcalıyordu.

"Fallon Bane ile güçlerini değiştirdi ve bu nedenle bizim sihrimizi taşıdığı için bir Nightling gibi muamele görmesi gerekiyor. Artık bizim yasal sürecimize tabidir ve mahkemeyi kazanırsa Nightling olarak yeniden doğma hakkı kazanacaktır" dedi.

Tükürüğüm boğazımda düğümlendi; her şeyi biliyordu ama benim bilmediğim şeyleri de biliyordu.

Kül ve Gölge Evi'nin bir üyesi öldüğünde olan şey bu muydu? Başka bir yere götürülüp yargılanıyorlar, sonra duman ve gölgeye dönüşüyorlar, kanla besleniyorlar ve öldürülmedikleri sürece sonsuza dek yaşıyorlar mıydı?

Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemedim. Bir Nightling olmak kelimenin tam anlamıyla *en kötü* kabusumdu.

"Yasal süreç mi?" Ne kadar süreceğini merak ettim.

Fallon'a beni buradan nasıl çıkaracağını bulmasını söyledim. Zekiydi ama dünyamızda, büyümüzde yeniydi. Konuştukları şeylerin yarısını bile bilmiyordum, bu yüzden Fallon'un bilgi için araştırması gerekeceğini biliyordum.

Üstat Hart'ı ve kütüphanedeki birkaç kitabı düşündüm, buraya geri dönmesine yardımcı olabilirdi ama bedenimi Yıldızlı Şehir'e geri çekmek? Bunun mümkün olduğundan emin değildim. Ölümlü halimi buraya sürüklerken pek çok kuralı çiğnemişti.

Kadın sırttı, tükürüğü sivriltilmiş dişlerinde parlıyordu. "Evet, Prens Madden. Bu vesileyle Yeniden Doğuş Mahkemesi'ne katılıyorsunuz. Kazanan doğduğu yere geri dönecek. Sizin durumunuzda, Yıldızlı Şehir."

"O bunu hak etmiyor!" diye hırladı yılan tırnaklı fae.

Kadının gülümsemesi hiç azalmıyordu ve bu beni gerçekten ürkütmeye başlamıştı.

"Ya kaybedersem?" Sertçe yutkundum, aklımdan yüzlerce senaryo geçtiMahkeme neydi? Sihrim olmadan nasıl bir yol izleyecektim? Ve en kötüsü, Fallon'un büyüüne gerçekten sahip miydim? Ateş büyüü ve zihinsel telepati? Bunlar Ayden'de imrendiğim şeylerdi ve şimdi sadece ellerimdeki tanıdık sembolleri istiyordum.

Kadın rahatsız edici bir şekilde bana yaklaştı ve çürümüş et kokusu ölümlü burnuma çarptı. "O zaman canım, ya burada kalıp benim için çalışacaksın... sonsuza kadar... ya da seni Dipsiz Kuyu'ya atmaya karar vereceğim ve varlığın sona erecek." Pembe renkli dilini keskin dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ben .

Tamam, sanırım mahkemeyi ben kazanacağım.

Burada ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama koridorlara ve uzaktaki bazı parmaklıklara bakılırsa bir tür hapishanedeydim. Burada sonsuza kadar kalmamın ya da Dipsiz Kuyu'ya atılmamın hiçbir yolu yoktu.

Artık benim Maven şifacı büyüme sahip olduğu için, Fallon kelimenin tam anlamıyla bu dünyaya geçebilecek bildiğim tek kişiydi.

Daha önce herkes onun sihrini kullanmamasını istemişti. Şimdi, hayatta kalmak için onu kullanmam gerekecekti. Ve onun da beni eve geri götürmek için benimkini bulması gerekecekti.

ÜÇ FALLON

Efendi Hart'ın münzevi ve tuhaf biri mi olduğunu yoksa benden korktuğunu mu anlayamadım. Neredeyse hiç göz teması kurmuyordu. Bana çok yaklaştığında elleri titriyordu ve ona bir soru sorduğumda kekeliyordu. Seçmeli ders saatimiz, yanlışlıkla Ariyon'la güçlerimi değiştirdiğimi ve onun sihrini nasıl kullanacağımı bilmediğimi bildiği için bana ne öğreteceğini şaşırmasıyla geçti.

"Enerji algılama derslerinizde bir kişinin enerji alanını görmeyi öğreneceksiniz. Bu, onları iyileştirmenize daha iyi yardımcı olmak için muzdarip olabilecekleri herhangi bir hastalık hakkında size ipucu verebilir" dedi, göz teması kurmadan.

Enerjisini görmek istercesine ona baktım ve içimi bir dehşet kaplayarak kollarımdan yukarıya doğru ürpermeme neden oldu.

Bu da neydi Nightling? Bu hisleri ondan mı alıyordum? Ariyon'un söylediği gibi, birinin yanındayken hissettiğini.

'Senden kesinlikle korkuyor. Münzevi ve tuhaf, evet, ama aynı zamanda dehşete düşmüş,' diye bilgilendirdi Yanric beni ve kalbim suçluluk duygusuyla sıkışıp kaldı.

Dersin bitmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve onunla her karşılaşmamızın böyle olmasını istemiyordum.

"Efendi Hart, size özel bir şey sorabilir miyim?"

İlk kez bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Koyu kahverengi gözlerinde o kadar çok panik vardı ki nefesim kesildi. Kaçmak ister gibi görünüyordu.

"Ne-ne-ne?" diye kekeledi.

Eldivenli ellerimi kucağında birleştirdim ve ona toplayabildiğim en ürkek gülümsemeyi verdim. "Öz annem Marissa'yı tanıyor ya da onunla tanışmış olma ihtimaliniz var mı?"

Sertçe yutkunarak geriye doğru iki adım atarken gözleri büyüdü. Efendi Clarke'la aynı yaşıydı ve bildiğim kadarıyla okula birlikte gidiyorlardı. "Evet, öyle." Geriye doğru yürümeye devam etti, aramızdaki mesafe artıyordu ve boğazımda bir yumru oluştu.

"Tamam, sadece onun gibi olmadığımı bilmeni istedim. Onu tanımıyordum. Babam beni Isariah'da büyüttü. -"

Bir elini kaldırarak derin bir nefes aldı ve sonra yüzü acı dolu bir yüz buruşturmasına dönüştü. "Ben bir empatım. Bazı şeyleri çok derinden hissedirim. Sana yakın olduğumda, Marissa'yla ilgili anılarım canlanıyor. Tıpkı ona benziyorsun. Özür dilerim." Sonra döndü ve kapı arkasından çarparak odadan çıktı.

Suçluluk ve dehşet duygusu içime hücum ederken elim ağzımı kapatmaya gitti. Marissa ona ne yapmıştı? Etrafımda olmaya bile zor dayanıyordu. Kafama dank etti: Ona o kadar çok benziyordum ki, benim yanımdayken çok şey hissediyor ve hatırlıyor olmalıydı. Bu, onunla tanıştığım ilk gece, okul dansının olduğu gece, neden benim yanımda bu kadar ketum davrandığını açıklıyordu.

'Zavallı şey,' dedi Yanric.

Öfke aniden hızlı ve sıcak bir şekilde içime aktı. Marissa ardında bir sürü sorun bırakmıştı ve

Onlarla uğraşmak zorunda olan bendim.

'Grr. Marissa ve hataları beni gerçekten sinirlendirmeye başladı,' dedim Yanric'e.

"Ayden ve Eden ile kütüphane buluşmanıza geç kalacaksınız," diye öğüt verdi.

İç çekerek çantamı aldım ve bütün gün surat astım. Kütüphaneye giden yol.

Katlanmış kâğıt parçasına mutlak bir korkuyla baktım.

"Açacak mısın?" Eden okul kütüphanesindeki masanın karşısından bana bakarak sordu.

Bu, Marissa'nın Ariyon'un göğsüne baltayı saplamadan hemen önce bana vermeye çalıştığı kâğıt parçasıydı. Eden onu bina yıkılmadan önce almış ve bana vermek için şu ana kadar beklemişti.

Gel beni bul. Öğrenmen gereken çok şey var, demişti Marissa.

Onu bulmak için bir harita mıydı? Bilmediğim ve onun bilmem gerektiğini düşündüğü şeylerin bir listesi miydi?

"Sen mi ?" En iyi arkadaşıma bakarak sordum.

Eden başını salladı, kırmızı bukleleri hareketle birlikte zıpladı. "İstedim ama sonra bunun özel... kişisel olabileceğini düşündüm. Sonra da yakmak istedim çünkü Marissa Bane'in ve dokunduğu her şeyin canı cehenneme. Ama ne yapacağına sen karar . Olanlardan bu kadar kısa bir süre sonra seni üzebileceğini düşündüm, bu yüzden sana ne zaman emin olamadım."

Bunu takdir ederek başımı salladım. Elimi notu sırt çantama yerleştirdim. "Hazır değilim. Ariyon'a odaklanmam gerekiyor. Başka hiçbir şey umurumda değil."

Eden uzandı ve eldivenli elimi sıktı. "Kesinlikle katılıyorum. Bugün nasıl yardımcı olabilirim?"

Eden benim araştırmacı arkadaşım olmuştu. Boş zamanımız olduğunda her gün kütüphanede buluşurduk. Ayden geldi.

Ama artık kraliçenin yaşayan tek varisi olduğu için çok daha fazla resmi görev üstlenmişti.

"Bir Maven şifacısının Sonsuzluk Âlemine nasıl ışınlandığı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bunu kendi başlarına mı yoksa sadece ölmekte olan bir kişinin ruhunu taşıyarak mı yapabilirler?"

Eden başını salladı, tozlu, deri ciltli kitap yığınlarını kucağına aldı ve araştırmasına başladı.

O bunu yaparken ben de Kül ve Gölge Evi'nin büyüsunü ve bir Nightling olmanın gerçekte neyle ilgili olduğunu -kurallar, güçler, nasıl yaratıldıkları- daha fazla araştıracaktım. Ariyon'un şu anda yaşıyor olabileceği bu bariz kavgalar dizisi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

Okumamızdan bir saat sonra Ayden geldi ve yanıma oturdu. "Üzgünüm geciktim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona *Gölge Büyüsü* adlı kitabı uzattım ve hiç şikâyet etmeden okumaya başladı.

Yanric masaya inene kadar biraz daha zaman geçti.

"*Baban yemeğin birazdan hazır olacağını söyledi,*" diye anons etti tanıdığım zihnime.

Kitabı kapattım ve havanın kararmaya başladığını görmek için pencereden dışarı baktım.

"Bugünlük bu kadar yeter. İyi bir şey bulabildiniz mi?" Küçük grubumuza sordum.

Eden esnedi. "Maven şifacıları çok nadir, elimizde istediğimiz kadar bilgi yok ve Sonsuzluk Diyarı ve Grim hakkında elimizde olanların hepsi bir kişinin ölmesiyle ilgili."

Harika.

"Bir Nightling büyüsunü canlı tutmak için kan içmelidir; aksi takdirde büyü yok olur," diye okudu Ayden, parmaklarını sayfanın üzerine bastırarak.

Canlandım. Kanla beslenmelerine şaşmamalı. Ariyon'u geri almamıza yardımcı olmayacaktı ama ilginçti. "Nightlingler ve Yeniden Doğuş Diyarı hakkında bir şey var mı?" diye sordum.

Başını salladı ve gözlerini ovuşturarak kitabı kapattı. Normalde neşeli olan Ayden, eski halinin depresif bir kabuğuna dönüşmüştü. İkizi olmadan kaybolmuştu ve bunun suçluluğu binlerce kiloluk bir taş gibi üzerime çökmüştü.

Uzanarak elimi omzuna koydum. "Ayden, çok üzgünüm-"

"Dur, Fallon; bu senin hatan değil. Bunu konuşmuştuk. Onu sen kurtardın." Ayden kararlılıkla bana baktı.

Kısa bir süre önce romantik bir ilişki kurmaya çalışmış olsak da, Ayden ve ben tamamen en iyi arkadaşlar bölgesine geçmiştik. Eden, Ayden ve ben sürekli takılıyorduk ve her şekilde birbirimizin ama benim açımdan romantik duygular sıfırdı. Ben yüzde yüz Ariyon takımındaydım.

"Tamam. Kendimi berbat hissediyorum," dedim ona. Gerçi Ayden haklıydı, onun hayatını kurtarmıştım.

Başını salladı. "Biliyorum ama onu geri getireceğiz."

Ayden ayağa kalktı ve Eden'a baktı. "Annen bu gece Hummingbird Inn'de geç saate kadar çalışıyor mu?"

Eden başını salladı.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve bana baktı. Ona sıırıttım ve hafifçe başımı salladım.

"Elbette!" Eden ona kolayca gülümsedi ve ikisi de bana iyi geceler dileyip ayrıldılar.

Eden'ın Kış Çanları Balosu'na davet ettiği ve son dakikada onu terk eden Hayes onu hak etmiyordu. Bir an için ne kadar tuhaf gelse de Eden ve Ayden'ın birlikte olması fikri gerçekten hoşuma gitmişti çünkü ikisinin de birbirlerini incitmeyeceklerine güveniyordum. En azından bilerek değil. Bazen birine ne değer verirsiniz verin, sonunda onu incitirsiniz.

Ariyon'a yaptığım gibi.

Yavaş bir nefes verdim ve ayağa kalkarak kitapları ait oldukları yere koydum. Yanric'e, "*Babama eve geldiğimi söyle,*" dedim.

İletişim sihri üzerinde çalışıyordu ve Bizim gibi bağlı olmasalar da kısa cümleleri diğer insanların zihinlerine aktarabiliyordu. Babam ve Eden'la bunu yapmak daha kolaydı, çünkü onlara daha yakındı - ve onu atıştırmalıklarla doldurmalarına yardımcı oldular.

Bayan Silvers'in ödünç almamda sakınca görmeyeceğini bildiğim birkaç kitap daha aldım ve çıkmadan önce çantama attım.

Okul kapalıydı. Işıklar kapalıydı ve herkes evine gitmişti. Bayan Silvers kütüphaneyi bizim için açık bırakmayı kabul etmişti ama biz çıkarken kapı arkamızdan kilitlendi.

Tanıdık patikadan aşağı, Ariyon'un beni ilk öptüğü avluya doğru yürüdüm. Yıldızlı Şehir'de kışlar ılık geçerci ama yine de hava serindi, bu yüzden kulaklarımı örtmek için pelerinimi başımın üzerine çektim. Gizli bahçeye açılan kemerli geçidi ve Ariyon'un sanat atölyesinin bulunduğu yeri fark ettiğimde durdum.

Onu burada içki içerken bulduğumu, duvarda hayatından çalınan günleri sayan çetele işaretlerini, resimleri gördüğümü hatırlayınca kalbim deli gibi çarptı. Birdenbire onları tekrar görmek, onun yanındaymışım gibi hissetmek istedim. Göğsümde bir ağrı oluşmuştu ve onu hafifletmeye çalışmam gerekiyordu. Bahçeye daldım, çiçeklerin ve sarmaşıkların arasına gizlenmiş atölyeye açılan kapıya doğru yürüdüm.

Eğer kilitliyse, zorla girmekten çekinmezdim. Resimleri tekrar görmeyi, yakın zamanda dokunduğu bir şeye dokunmayı o kadar çok istiyordum ki. Bunu açıklayamıyordum ama Ariyon'la tanıştığımdan beri, ne kadar karşı koyarsam koyayım, sanki ona doğru çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Tek kişi oydu.

bana dokunabilecek tek kişi oydu. Onun benim için yaratıldığını hissetmemek çok zordu.

Düğmeyi çevirdim ve kapı gıcırdayarak açıldı. Işıkları açana kadar düğmeyi kurcaladım ve sağımdaki şövaleye baktığımda boğazımda bir hıçkırık oluştu.

Yeniydi.

Üzerinde Ariyon'la süpürge dolabında olduğumuz anın resmi duruyordu. Başparmağının alt dudağımı aşağı çektiği anı yakalamıştı.

O resmin sol tarafına baktığımda başka bir resim gördüm. Yemekhanede Ayden'le el ele tutuşuyorduk ve odanın arka tarafında Ariyon kendini resmetmişti, öne doğru eğilmişti ve bize bakmaktan kaçınırcasına yemeğine bakıyordu.

Burada bulunarak onun mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissediyordum ama gözümü başka tarafa çeviremiyordum. Burada anlatılan o kadar çok hikâye vardı ki. Aylar süren sanatsal yeteneği benim görmem için gözler önüne serilmişti. Eldivenlerimi çıkarıp cebime soktum ve dudağımı aşağı çeken boyalı parmağı okşadım. Sonra diğer resimlere baktım.

Marissa yanımda resim yapıyordu, benzerliklerimiz tekinsizdi. Kraliçeyi tutan kule, ben altında durup avuçlarımı kaldırarak onu havada tutarken öne doğru devriliyordu.

Her şeyi gördü, hafızasına işledi ve sonra saatlerce o kadar ince detaylarla boyadı ki gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü.

Uzak duvara yaslanmış bir yığın tabloyu karıştırdım ve kanımı bir tanesinin üzerinde durdum.

Benimle tanıştıktan hemen sonra yapmış olmalı.

Yüzümün bir portresiydi ama gözlerim siyahtı. Beni her yanımlı saran gölgelerle tam bir Geceyarısı olarak tasvir etmişti. En büyük korkusu bu muydu? Bu hale gelmem mi? Ve şimdi kendisi de bununla yüzleşiyordu, bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmediğinden emindim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım odaya, sanatına, anılarına.

O sırada Yanric duvardan fırladı, omzumda katılaşmadan önce siyah bir gölgeden oluşan bir puftu.

"Akşam yemeğine geliyorum!" Gözlerimi silerek tersledim.

'*Tamam, özür dilerim. Seni bulamayınca panikledim,*' diye itiraf etti Yanric, omzuma çıkıp odanın etrafına bakarak.

"*Sanırım sana aşık oluyordu,*" dedi Yanric etrafımızdaki tabloları incelerken, birçoğunun ana konusu bendim.

Sözleri üzerine kalbim duracak gibi oldu. "*Öyle miydi?*"

"*Öyle demek istemedim. Sadece...*" diye devam etti.

Başımı salladım. '*Sadece psikopat annem göğsüne bir balta gömdükten sonra beni sevmeyeceğini ve bir Nightling olarak geri dönebilmesi için onu Yeniden Doğuş Diyarı'na gönderdiğimi mi?*

Yanric yüzünü buruşturarak tüylü başını . "*İkinizin bundan sonra bazı ilişki sorunları olabilir, evet.*"

Bir kahkaha attım. Düşünmek bile çok iç karartıcıydı. hakkında. "*Hadi eve gidelim.*"

Sanat atölyesinden çıktım, kapının arkamdan kilitlendiğinden emin olduktan sonra kemerden çıkıp avluya geri döndüm.

"*et!*" Yanric beni uyarmak için ancak vakit bulabilmişti ki biri uzanıp topuzumu tuttu ve beni geriye doğru çekti.

Lanetim harekete omurgam boyunca ağrılar canlandı, ama hemen hemen aynı anda iyileştirici gücüm acıyı hafifletmek için devreye girdi.

Yere sertçe vurduğum ve sonra üzerimde yükselen Blair'in yüzüne baktım.

"*Uçamıyorum. Güçlerini beni burada dondurmak için kullanıyor.*"

Yanric yanımdaki yerden beni uyardı.

Karanlık gölgelerden iki kişi daha çıktı: Erica ve Mindy, Blair'in küçük yardımcıları.

Blair sıkılmış dişlerinin arasından, "Ariyon benimdi," diye homurdandı.

"İçimde dayak yiyeceğimize dair bir his var. Yanric'in çırpındığını hissettim ama sıkışmıştı.

Birden görünmeyen bir güç boynuma dolandı ve ayaklarımdan yukarı kaldırıldım.

"Savaşacak güçlerim yok," dedim Yanric'e. bir panik kapladı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Kızların ayaklarının dibinde siyah gölgeler gezinmeye başlarken Yanric, "Sanırım eski uygulamak zorunda kalacaksınız," dedi. Yanric en azından gücünün bir kısmını kullanabilmişti.

"Eski okul, nasıl?" diye düşünmeyi başardım paniğim arasında.

'yumruk at, saçını çek, tekmele. İşaretimle,' diye koçluk yaptı Yanric.

Blair'in daha önce söylediklerinden dolayı içimde bir acı dalgası oluştu.

ama iyileştirici büyü rahatsızlığı çözdükçe ellerimdeki izler parlıyor ve dönüyordu. Bu Blair'i kızdırmışa benziyordu.

"Seni ortadan kaldırarak okula -hayır, tüm diyara- bir iyilik yapmış olurum!"

Erica ve Mindy şaşkınlıkla Blair'e baktılar. Mindy, "Dostum, onu korkutup kaçıracağımızı söylemiştik, öldüreceğimizi değil," dedi.

Kollarım yanlarımda sıkışmıştı ama bacaklarım serbestti.

Blair bana kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Ariyon'u öldürdü ve güçlerini çaldı! Ölümü hak ediyor!"

"Şimdi!" diye bağırdı Yanric ve kızların ayaklarının dibindeki gölgeler yüzlerine doğru hızla ilerleyip gözlerini sararak onları kör etti.

Sol ayağımla hamle yaptım ve Blair'in karnına vurdum.

Homurdanarak öne doğru eğildi ve Yanric ile benim üzerimdeki güç azaldı. Ona doğru koştum, tıpkı silah dersinde öğrendiğim gibi yumruğumu savurdum ve yumruğum burnuna çarptı. Parmak eklemlerimin arasında acı patladı ama kemiğin tatmin edici çıtırtısı buna değerdi. Blair'in tiz çığlığı gecenin içine yükseldi ve ardından Yanric bir kuş gagalama seli başlattı. Çılgın bir hayvan gibi yüzüne saldırdı ve Blair ondan kaçmak için kollarını çırpı.

Erica ve Mindy gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar ve psikopat kuşumla hiçbir şey yapmak istemeyerek kaçtılar.

Blair'in sarı saçlarından bir parça yere düştü ve ben irkildim.

'Tamam, bu kadar yeter. Hadi gidelim!' Avlu çıkışına doğru koştum ama Yanric saldırmaya devam etti.

'Seni öldürecekti! Onu ömür boyu sakat bırakmak istiyorum. Şu anki durumundan fazlasıyla mutlu görünüyordu.'

Blair ellerinde ateşi canlandırdı ve ben de kuş. *Hadi gidelim! Ateşi var, yani yanmış bir tüy yumağı olmak istemiyorsan-'*

O geri çekildi ve yükseldi içinden hava üzerinde avluya doğru koşmaya başladım. Daracık kaçısta içime adrenalin doldu ve birkaç saniyede bir omzumun üzerinden bakıp Blair'in bir ateş akımıyla çıkıp beni tutuşturmasını bekledim ama o olduğu yerde kaldı.

Kapıdaki nöbetçilere ulaştığımda yavaşladım ve onlara masumca gülümsedim. Sonra tekrar koşmaya başladım, Batı Yakası kapılarından geçip sokağıma doğru hızla indim. Sonunda kapımın önünde oflayıp puflayarak durdum.

'Kutsal Fae, bu...' Söyleyecek söz bulamıyordum.

Yanric küçük pembe dilini uzattı ve gagasındaki Blair'in kanını yaladı. *"İnanılmaz."*

Başımı salladım. *"Korkunç, diyecektim. Blair psikopata bağladı. Gerçekten beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"*

"*Bilmiyorum.* Yan'ın sesi korkmuş gibiydi.

Kapı açıldı ve babam kaşlarını çatarak orada durdu. "Geç kaldınız."

"*Babama bundan tek kelime bile etme,*" diye Yan'ı uyardım. Babam bir daha evden çıkmama asla izin vermezdi ve Ariyon'u bulmak için kütüphanede fazladan çalışma zamanına ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm baba. Kütüphanede takıldım." Saçlarımı düzeltmek için uzandım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama babam şüpheli görünüyordu. "Sonra Ariyon'un sanat atölyesine gittim. Sonra da kaybettiğim zamanı telafi etmek için eve koştum."

Sonra yüzü gevşedi. "Ariyon'la şansın yaver gitti mi?"

Eve girdim, kitap çantamı köşeye attım ve yemeğe oturdum. Ona bugün Nightling'lerin güçlü kalmak için kanla beslenmeleri gerektiği hakkında öğrendiklerimizi anlattım. Sonra ona kraliçenin beni kafese koyma tehdidinden bahsettim. Bu, babamla birlikte kaçınabileceğim bir şey değildi, kaçınmam da gerekmiyordu. Bu, birlikte başa çıkmamız gereken gerçek bir tehditti.

Sözlerimi düşünürken tatlı patates güvecini yavaşça çiğnedi. "Herkesin önünde özür dilemen falan çok akıllıcaydı ama ya hayır derse? Bir planım var."

Babama tek kaşımı kaldırdım. "Ne planı?"

Sanki yalnız olup olmadığımızı iki kez kontrol ediyormuş gibi ön kapıya baktı. Ağzını bir bezle silerek başını koridora doğru eğdi. "Buraya gel."

Yemek masasından kalkıp yatak odasına kadar onu takip ettim.

"Baba, ne..."

Yatağını kaldırarak iki sırt çantası fark ettiğim bir depolama boşluğunu ortaya çıkardı. Her birinin altına bir yatak takımı ve üstüne de boş mataralar asılmıştı. "Fazla harcama yapmıyoruz, bu yüzden ilk para ödememle bunları alabildim."

Küçük bir şaşkınlık nefesi kaçtı benden. Yepyeni ve gerçekten güzel görünüyorlardı. "Düşündüğüm gibi mi?"

Kaçak çantalara benziyorlardı.

Başını salladı ve şilteyi tekrar üzerlerine koydu. "Her birimiz için bir çift temiz kıyafet, senin için fazladan bir çift eldiven ve her ay değiştireceğim bazı kurutulmuş etlerle dolu. Sadece su mataralarını doldurun, sırtımıza koyun ve ormana doğru yürüyün."

Bu işe ne kadar kafa yordüğünü düşündükçe boğazım düğümlendi. "Burayı seviyorum," diye itiraf ettim. Kaçıp gitmek istemiyordum.

Başını salladı. "Ben de öyle. Ama beni yavaşça kaynatan bir tencere suyun içinde oturacak kadar rahat değilim. Kraliçe seni hapsedmeye hazırlanıyor gibi görünüyorsa, gideriz. Her yerde iş bulabilirim. Başka bir kasabada bir eczacı dükkanında iş bulabilirsin. Moonsreach buradan yaklaşık üç günlük yürüme mesafesinde ve Isariah'tan geçen gezginlerden orası hakkında güzel şeyler duyuyorum."

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. "Yani buradan ayrılıp Isariah'a geri dönmeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

Bana bakarken dudakları çatıldı. "Bakacakları ilk yer, tatlım."

Sertçe yutkundum ve sonra başımı salladım. "Tamam, umarım iş o noktaya gelmez."

"Ben de."

Yemeğimizin geri kalanını dostça bir sessizlik içinde yedik, ikimiz de kraliçenin kararının ağırlığı ve bunun hayatlarımızı nasıl etkileyeceği hakkındaki düşüncelerimizde kaybolduk.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatmak için koridordan odama doğru yürürken ön kapı çalındı.

Babam ve ben bakıştık. Geç olmuştu, bu saatte kapının çalınması iyi bir şey olamazdı.

"Burada kal," diye uyardı.

Kendimi çelikleştirdim, yatağının ve altına koyduğu iki çantanın arka odaya baktım. Bu

sonunda hayatıma ne olacaktı? Kaçak mı olacaktım? Ormanda tek başıma mı?

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Babamın sesi kısıktı ve odamın kapısında durduğum için kiminle konuştuğunu .

Yanric puflayarak yanıma geldi ve omzuma kondu. '*Kraliçe'nin Kraliyet Muhafızları burada,*' diye uyardı.

O sırada koridordan çıktım, eğer onu tutuklamaya falan gelmişlerse babama yardım etmeye hazırdım.

"Kraliçe Solana'dan Fallon Bane'e bir mesajımız var," dedi muhafız.

Oturma odasına girdim ve gardiyanın bakışlarıyla karşılaştım. Babam omzunun üzerinden bana bakıyordu ve kapının kolunu tutuş şeklinden bir yılan gibi kıvrılmış olduğunu görebiliyordum. Sihri olmayabilirdi ama beni korumak için ölümüne savaşırdı. Bunu biliyordum.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Beni tutukladıkları ve ömür boyu kafese tıktıkları an bu muydu?

"Ne oldu?" diye homurdandı babam.

Gardiyan balmumuyla mühürlenmiş bir zarf uzattı. Babam zarfı ondan almaya çalıştı ama muhafız onu elinden kaptı. "Bunu Fallon Bane'e vermek için kesin emir aldım!" diye tersledi muhafız.

Babam gözlerini kıstı. "Kızım eldivenlerini giymiyor ve onu dokunulmaktan korumak için kesin emirlerim var. Ya o zarfı bana verirsin ya da buradan ayrılır ve kraliçene işini tamamlayamadığını bildirirsin."

Vay be.

Babam hiç kızmazdı ama gardiyana haddini bildirirdi. Haklıydı da. Yatmak üzereydim ve uyumak için eldivenlerimi takmamıştım.

Adamın burun delikleri alevlendi, ama zarfı babama uzattı, o da nazikçe bana uzattı, sadece kenarından tuttu, böylece dokunmayacaktık.

"Hepsi bu mu?" diye sordu babam gardiyana.

Adam başını salladı ve sonra babam kapıyı yüzüne kapattı.

Bir kahkaha patlattım. "Baba!"

Kapıyı kilitlerken omuz silkti. "Gecenin bu saatinde bir adamın kapısını ona patronluk taslayamaz ve krallar gibi muamele görmeyi bekleyemezsin. Ne yazıyor?"

alev amblemi olan kırmızı ve altın sarısı balmumu mühre baktım ve yutkundum. Belki de yarın ya da gelecek hafta hapsedileceğimi söylüyordu.

Titreyen bir elle mührü kırdım ve zarfı açtım. El yazısıyla yazılmış bir not çıkarıp kendimi çelikleştirdim ve okudum.

Fallon,

Konseyim sorumluluk alma isteğinizi takdir ediyor

/Ya da atalarınızın geçmişteki hatalarını unutun ve bana bağlılık yemini edin. Bu talebi onayladım. Bunu halka açık bir ortamda yapıyor olsanız bile, ciddi olduğunuzu bilmem için aşağıdaki sözleşmeyi imzalayacaksınız.

Benim taleplerim:

/Brookshire soyadını yasal olarak Bane olarak değiştireceksin.

/Raven Hill'deki Bane Malikanesi'nde ikamet edeceksiniz. /Babamızın sizinle yaşamasına izin verildi.

/NE OLURSA OLSUN, akşam saat 22:00'de başlayacak bir kurala uyacak ve her gece bu saatte konutunuzda olacaksınız.

/Karanlığa gittiğine dair bir kanıt gösterirsen Bane Malikanesi'nde sonsuza dek kilitli kalmayı kabul edersin.

/İmzaladığınız andan itibaren bu anlaşmaya yasal olarak bağlısınız. Bu sözleşmeyi bozmak normalde ölümünüzle sonuçlanır,

Ama varisimi öldürmeden bunu yapamayacağıma göre, bana ihanet edersen seni öldüreceğim.

Fallon Bane _____

Işığa karşı görevde,

Kraliçe Solana Madden

Not: Ayden, Ember'ı almanız için ısrar etti.

/Bane Malikanesi'nden okula zamanında. Ariyon dönene kadar ödünç.

Kafam onun talep listesiyle dolup taşı. Adımı mı değiştireyim? Karanlığa bürünürsem sonsuza dek Bane Malikânesi'nde kilitli mi kalayım? O an kafama dank etti: inşa ettiği kafes Bane Malikanesi'ydi.

"Ne yazıyor?" diye tekrar sordu babam, sanki okumak istiyormuş gibi kâğıda bakarak.

Çabucak katladım ve sahte bir gülümseme takındım. "Bane ailesinin sorumluluğunu alenen üstlenme ve ona bağlılık yemini etme talebimi onayladı."

Babam kaşlarını çatı. "Ama?"

İçimi çektim. "Ama soyadımı Bane olarak değiştirmemi istiyor ve Bane ailesinin eski malikânesine taşınmamız gerekecek."

"Ne?" Babam sanki beni duymamış gibi boynunu uzattı.

Oh, evet. Ona varlığından hiç bahsettiğimi sanmıyorum.

"Bane ailesi kraliyet ailesidir. Bu yüzden Doğu Yakası'nda lüks bir malikaneleri var. Kraliçe orada yaşamamı ve sokağa çıkma yasağı koymamı istiyor."

Gözleri kısıldı. "Neden? Neden burada kalmamızı istemesin ki?"

Ona yalan söylemek istemiyordum ama nihai hapishaneme taşınmak üzere olduğumu ve bunu yapmazsak onu öldüreceğini bilmesini de istemiyordum.

Omuz silktim. "Belki de soyadımı değiştirmemi istemesiyle aynı sebepten. Baneler'in sorumluluğunu üstleneceksem, onlar gibi yaşamaya başlamam mı gerekiyor?"

Bir şeyleri açıklamak için zayıf bir girişimdi ama ikimiz de yorgunduk ve o da başını salladı.

"Bir yolunu buluruz. İşe zamanında yetişmek için erken çıkacağım. Doğu Yakası'ndaysa epey yürüyeceğimizi tahmin ediyorum."

Yanric, *"Bu onun yaklaşık yirmi beş dakikasını alır,"* dedi.

Kaşlarımı çattım. *"Bunu nereden biliyorsun?"*

Cevap vermedi.

"Evet, bir at alacağım, böylece bunu ," dedim ona. Eğer Ayden bir at almamı savunuyorsa, bu konsey toplantısında onun da olduğu anlamına geliyordu. Bildiğim kadarıyla o her zaman kraliçenin konseyindeydi.

Babam derin bir esneme sesi çıkardı. "Tamam evlat, hadi biraz uyuyalım."

Onu odalarımıza kadar takip ettim, kendi odasına giderken iyi geceler diledim ve kapıyı kapattım. Masama yürüdüm, sözleşmeyi imzaladım, rulo getirdim ve Yanric'e uzattım. *"Bunu kraliçeye uğurabilir misin? İşbirliği yaptığımı bildiğinden emin olmak istiyorum."*

Bana ters ters baktı. *"Elbette. Ve eğer onun yanıdayken aniden bağırsaklarımın kontrolünü , oops."*

Güldüm ve elimi uzatıp onun altındaki boşluğu kaşıdım. Kağıdı gagasına alırken boynunu tuttu. Onun için pencereyi açtım.

"Yan? Pencere pervazına zıplarken sordum. O da bana baktı.

"Bane Malikanesi'nin ne kadar uzakta olduğunu nereden biliyorsun?"

Sonra yüz hatlarına bir hüznün çöktü. *"Çünkü on sekiz yıl önce orada doğdum ve sen nihayet Yaldızlı Şehir'e gelene kadar orada tek başıma bekledim."*

O zaman kalbim parçalandı. Yanric'in benimle aynı zamanda doğduğunu ve bunca yıl beni tek başına beklediğini fark etmemiştim.

Yanric Bane, hizmetinizdeyim.

Akademi'deki o ilk gün beni gördüğünde yaşadığı heyecanı düşündüm. Beni bekliyordu. O da benim gibi terk edilmişti ama benim gibi onu evlat edinecek bir babası yoktu.

Elimi uzatıp onu tuttum ve göğsüme götürerek gerekenden daha sert bir şekilde sıktım. *"Bu kadar uzun sürdüğü için çok özür dilerim."*

Kalbim o küçük katil için sevgiyle kabardı.
Yaratık.

"Affedildin, Fallon Bane."

Bununla birlikte, yatak odamın penceresinden uçtu ve kraliçeyle kaderimi mühürledi. Yıldızlı Şehir'in tüm sakinlerine atalarımın hatalarından sorumlu olduğumu itiraf etmek üzereydim. Bunun iyi bir fikir olup olmadığı bilinmiyordu.

DÖRT ARIYON

Geçen bir iki gün içinde çok şey öğrenmiştim. Mahkeme bir dizi dövüşten oluşuyordu. Kül ve Gölge Evi sadece en güçlülerinin yeniden doğmasına izin verilmesi gerektiğine inanıyordu ve ben de gücümü dövüşte kanıtlamak zorundaydım. Her gün kavga ediyordum, bazen günde birkaç kez. Toplayabildiğim kadarıyla

-ve bu gerçekten aklımı karıştırdı- Yeniden Doğuş Diyarı, Nightling'lerin ruh bedenlerinin gölge formundayken gittikleri yerdi, ki bu çoğu zaman böyleydi. Burada olmadıkları zamanlarda ise bedenleri yukarıda, gerçek dünyada bulunuyordu. Aslında boyutları kadar kolay aşabilen yaratıkları düşünmek hem dehşet verici hem de etkileyiciydi. Görünüşe göre ille de bir yerde ya da olmak zorunda değillerdi ama gölge formundayken ruhlarını bekleyen karanlığa tercih ediyorlardı. Daha da korkuncu, Marissa Bane'in burada olduğumu öğreneceği zamanın geleceğini biliyordum ve şüphesiz beni görmek isteyecekti. Kendimi onu burada öldürebilir miyim diye düşünürken buldum. Kalıcı olarak. Belki de bizi bir dövüşte karşı karşıya getirirlerdi. Görünüşe göre bir sürü rastgele Nightling'le savaşıyordum.

Bazıları benim gibi zincirlerle gelmişti, diğerleri ise burada çalışıyor, yaşıyor ya da gerçek dünyaya geçmeden önce buradan geçiyor gibiydi.

Yaldızlı Şehir'de suçunuz kanıtlanana kadar masumdunuz. Burada, dışarı çıkmaya layık olduğunuzu kanıtlayana kadar kilit altında tutuluyordunuz. Gardiyanların konuşmalarından anladığım kadarıyla, hapishanenin dışında bir şehir ve bazı sıradağlar vardı ama başka pek bir şey yoktu. Ve hepsi de bu Anlaşmaların kurallarına bağlıydı, yoksa temelde yakılarak edileceklerdi. Burada yasaları ve kuralları çok ciddiye alıyorlardı, hayatta olmamın tek nedeni de buydu.

Adının Maze olduğunu öğrendiğim kızıl saçlı, yılan dişli fae, sırtarak hücre kapıma doğru yürüdü.

"Güzel çocuk, bir misafirin var," dedi.

Kırık kaburgalarımı dinlendirdiğim yataktan başımı kaldırdım ve yüzüncü kez iyileştirici güçlerime sahip olmayı diledim. Ayden, Fallon ya da onlardan herhangi biri olmak böyle bir şey miydi? Berbattı. Görünürde hiçbir rahatlama olmadan devam eden acı berbattı.

Bana el salladı. Böğrümüne saplanan keskin bir bıçak darbesiyle irkilerek doğruldum. Fallon'un güçlerini bir an önce öğrenmem gerekiyordu, yoksa ölü bir adamdım. Bu noktada benimle oynuyorlardı, beni yumruklarken ya da tekmelerken gülüyorlardı ama güçleri olduğunu ve onları kullanmaya başlayacaklarını biliyordum. Son iki dövüşümü hükmen kaybetmişim ve bunun toplam puanım için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İyi değildi.

Beni bir yere götürürken biraz topallayarak yürüdüm ama bunu gizlemeye çalıştım.

Maze sırtıttı. "Düşündüğümünden daha zayıfsın."

Hırladım ama bir şey söylemedim. Eğer güçlerim olsaydı, onun iç organlarını sıvılaştırır ve kusmasını sağlardım.

Bir köşeyi döndük ve onu bir sandalyede otururken gördüğümde durdum. Uzun, parlak siyah saçları tek omzunun üzerinde, gözleri şaşırtıcı yeşildi. On dokuzunu bir gün bile geçmemiş. O baktı

Fallon'a o kadar çok benziyordum ki midem düğümlendi ve göğsümde bir ağrı oluştu.

"Merhaba, Marissa." Sakin davrandım. Beni burada öldüremezdi. Işık ve Grim'in bu şeytani piçlerle yaptığı garip bir anlaşmanın etkisi altındaydım.

Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi. Gözlerinin burada siyah değil de yeşil olduğunu görünce şok oldum. "Demek doğruymuş." Bakışları yavaşça bedenimi taradı ve tüylerim diken diken oldu. Sarı benekli yılanı gömleğinden fırlayıp boğazına bir kolye gibi gevşekçe dolandığında çenem sıkıştı.

"Yılan etinin kızartılmış ve dövülmüş olarak çok lezzetli olduğunu duymuştum." Ona söylemek istediğim her şeyi söyleyecektim ve o bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

Yılan tısladı ve Marissa'nın burun delikleri alevlendi. "Kaybettiğini duydum," diye karşılık verdi.

Omuz silktim. "Ya da karanlık güçlerimi serbest herkesi öldürmek için bekliyorum."

Sırıttı. "Biliyor musun, başka bir hayatta senden hoşlanabilirdim."

"İğrenç." Sahte bir öğürme hareketi yaptım.

Marissa ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve ellerimin üst kısımlarına baktı. Memnun görünüyordu ve sanki konuşulmamış bir konuyu paylaşıyorlarmış gibi yılanına başını salladı. "Fallon'un iyi bir eğitmen olmadan bile gücünün arttığını görmekten memnunum."

Fallon'un beni buraya sürüklediğini ve sihrimizi değiştirdiğini görünce heyecanlandı mı? Tabii ki heyecanlandı. Çünkü bu güç göstergesiydi. Ama neden umursuyordu ki?

"Senin için asla savaşmayacak," dedim ona.

Fallon iyi bir insandı; her zaman doğru olanı yapardı.

Marissa başını salladı. "Ona ihtiyacım yok."

Bu, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Kızından ne istiyordu? Hiçbir şey, umarım.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve tırtıklı dişleri olan dişi fae'ye doğru yürüdü. Adı Ametist'ti ve neden tanıdık geldiğini hâlâ anlayamamıştım. Yine, keşke okulda daha dikkatli olsaydım diye düşündüm. Tarih derslerimde hiç şüphesiz o vardı. Ametist buranın sorumlusuydu ama hücrelere ya da kavgalara pek sık . Anlayabildiğim kadarıyla, gölge formuna girip dünyaya geri dönmediği için bir Nightling değildi. Bazıları yeniden doğma gücü verilmediği için ya da istemedikleri için burada kalıyordu.

"Fallon'un gücüne sahip olduğu doğru mu?" Marissa Amethyst'e benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle sordu.

Tırtıklı dişli fae başını salladı. "Eminim onun üzerinde kokusunu almışsındır."

Büyünün kokusunu alabiliyor muydu? Bu ilginçti.

Marissa bakışlarını bana çevirdi ve sonra tekrar dişi fae'ye baktı. "Onun burada olmaması gereken ölümlü bedeninin kokusunu alıyorum. Peki buradaki dövüşlerden birinde ölürse kızıma ne olacak?"

Belki de bu yüzden bana karşı yumuşak davranıyorlardı - beni öldürürlerse ne olacağından emin değillerdi. Ben de. Sonsuzluk Âlemi'ne mi gidecektim? Yoksa buraya geri mi dönecektim? Ya da daha kötüsü, varlığım sona mı erecekti? Ölümlülerin ölümler diyarına girmesi için bir protokol yoktu.

Ametist dilini şaklattı. "Teorik olarak, Fallon'un gücü onun ölümü üzerine ona geri akacaktı."

Marissa tek kaşını kaldırdı. "Teorik olarak mı? Anne, emin olmalıyım."

Anne. Sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim. Tırtıklı dişleri olan psikopat Marissa'nın annesiydi. Fallon'un büyükannesi! Bu yüzden tanıdık geliyordu. Soğukkanlılığımı korumak için savaşıırken boğazıma bir şey kaçtı.

Ametist Marissa'ya sert bir bakış attı. "Hiç başka biriyle güçlerini değiştirdin mi?"

Marissa sertçe yutkunarak başını eğdi. "Hayır." Ametist başını salladı. ". Hayatımda onlarca kez.

Ev sahibi öldüğünde, güçler efendiye geri döner. Gerçi konukçu Yeniden Doğuş Âlemindeyken ve efendi üst taraftayken bu hiç yapılmadı."

Ev sahibi. Efendim. Bu kelimeler tüylerimi diken diken etti. Sanki Fallon benim sihrimden beslenen bir parazitmiş gibi.

Marissa başıyla onayladı. "Pekâlâ. Onu hemen öldürelim ki kızım büyüsunü geri alabilsin. Ona tam güçte ihtiyacım var."

Ametist başını salladı ve uzanıp Marissa'nın yanağını okşadı. "Evet, canım."

Beni öldürmekten bu kadar rahat tüylerim diken diken oldu. Marissa'nın Fallon hakkında konuşması ve ona tam güçle ihtiyaç duyması hoşuma gitmemişti.

Marissa'ya Fallon'dan uzak durmasını söyleyemedim korkunç dövüş zili koridorda çaldı. Alkışlar ve heyecan çığlıkları taş koridoru doldurdu. Mahkûm arkadaşlarım dövüşleri seyretmeye bayılırdı. Beni dayak yerken görmeye bayılıyorlardı.

İç çekerek Maze'in bana ana salona kadar eşlik etmesine izin verdim. Diğer mahkûmlardan uzak tutuluyordum ve burada yemek yemesi gereken tek kişi ben olduğum için tüm yemekler odama getiriliyordu. Light yiyecekleri nereden bulduklarını bilmiyordu ama mahkeme dövüşlerinden birinde öldürülmediğim sürece beni hayatta tutmak zorunda olduklarını anlamıştım.

Geniş açık odaya adım attığımda derin ilahiler başladı. Tavan ve zemin taştan yapılmıştı ve odanın kenarları demir parmaklıklarla çevriliydi, bunların arkasında her birinin içinde bir mahkûm bulunan hücreler vardı. Ortada, etrafi çevrili bir dövüş ringi vardı. Benimle dövüşmeleri için rastgele mahkûmlar seçerlerdi. Tipik boks tarzı kurallar vardı: eğer

On saniyelik sayım için ayağa kalkmazsanız, kaybetmiş sayılırdınız ya da edebilirdiniz. Ama aynı zamanda "ölebilir" ve başarısız olabilirdiniz, bu konuda , ama bunun nasıl işlediğinden emin değildim. Bu fae'lerden biri zaten nasıl ki? Henüz bir tanesini öldürüp bunu öğrenmemiştim. Bu kuralların hepsi, her gece elime geçmesi için dua ettiğim Anlaşmalar'da yer alıyor gibi görünüyordu.

Marissa Ametist'le birlikte dövüş ringine girdi ve az önce söylediklerini, Fallon'un gücünü geri alabilmesi için beni nasıl çabucak öldürmek istediğini düşünerek sertçe yutkundum. Avuçlarıma baktım ve mor ölümsüz ateşin kendini göstermesini diledim ama hiçbir şey yoktu. Benden bir baş daha uzun ve çok daha geniş olan dev bir fae ringe adım attığında iç çektim. Beş yaşındayken erken yaşta öleceğimi kabullenmişim. Kulağa ne kadar ürkütücü gelse de doğrudu. Dehalar erken ölürdü. Bu taşıdığımız bir lanetti, pek çok hayat kurtarmanın bedeliydi. Bugün öleceksem sorun değildi ama sonsuza kadar bu bok çukurunda sıkışıp kalmaya razı değildim. Işığa, eğer ruhumun alevi bugün sönecek olursa, ailemle birlikte Sonsuzluk Âlemine gideceğim diye dua ettim. Ama sessizce gitmeyecektim; Madden'in yolu bu değildi.

Boynumu uzatarak kendime biraz moral verdim.

Ben Arkin Madden'in oğluyum, hüküm süren bir kraliçenin yeğeniyim. Bundan kurtulabilecek biri varsa, o da benim.

Avuçlarımı salladım, iplerin altına daldım ve Fallon'un en yıkıcı büyüsünün şimdi beni güçlendirmesi için Işığa dua ediyordum. Teyzem Fallon'un bir muhafızın fae kılıcını küle çevirdiğini söylemişti. Bu adamın kafasında kullanabilmem için ona ihtiyacım vardı.

Marissa ringin kenarına kadar yürüdü ve dev fae'ye sırtıttı. Başıyla onayladı ve dövüş zili tekrar çaldı, bu sefer maçımızın başladığını işaret ediyordu. Bana kırk güne kadar dövüşmem gerektiği söylenmişti.

yeniden doğma şerefine nail olmadan önce. Dördüncü ya da beşinci günümdeydim. Günde birden fazla dövüş ve tuhaf saatlerde uyumaktan sayıyı unutmuştum.

Bir fae'nin dev canavarı bana doğru koştu ve ben daha küçük boyumu ve hızımı kullanarak eğilip ondan sıyrıldım. Yan tarafa dönmeme rağmen, uzun menzilini kullandı ve yumruğunu çeneme indirdi.

Acı yanağımda patladı ve öfke üzerime çöktü. Kaburgalarımdeki ağrı yüzünden derin bir nefes alamıyordum ve şimdi çiğneyemeyecektim. Bunu atlattığımı varsayıyorum.

"Öldürün onu!" Marissa fae'yi tersledi.

Son birkaç gündür benimle oynadıkları, benimle ne yapacakları konusunda bir fikir birliğine varana kadar beni hayatta tuttukları izlenimine kapılmıştım. Belki de Marissa'nın gelmesini ya da ben ölürsem Fallon'un güçlerine ne olacağını öğrenmek için bekliyorlardı. Daha önce duyduğum konuşma açıkça ileriye dönük bir yol üzerinde anlaşmaya varmalarıydı, bu da benim ölmem anlamına geliyordu. Dev fae tekrar savrulup kaburgalarım vurduğunda acı içinde haykırdım, acı beni bayıltmakla tehdit ediyordu. Uzun süreli acıya alışık değildim. Ne zaman yaralansam, kendimi iyileştirirdim. İyileşmek için başka birinin acısını üstlenirsem, bu kısa ömürlü bir şey olurdu. Bu korkunçtu, günlerce süren zonklama, batma ve ağrı. Zaten kırık olan kaburgalarım yumruk yemek dayanılacak gibi değildi. O piç kurusuna bunu ödetmeliydim.

Ayağımla karşılık verdim, taşaklarına tekme attım ve onu yere düşürdüm. Kirli dövüşmekten çekinmiyordum. Kalabalık benim ucuz vuruşum karşısında çılgına döndü. Buna bayıldılar - tabii ki bayıldılar. Nefes almaya çalışırken hırladım ama daha fazla acıyla karşılaştım.

Fae bana gözlerinde cinayetle baktı ve ayağa kalkarken avuçlarından iki ip gibi siyah gölgeler uzandı - ve işte o zaman ölebileceğime dair gerçek korku içimden geçti.

Oh Fae.

İçinde bulunduğum koşullar yüzünden gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. Fallon'un gücünün öfkeyle çalıştığını biliyordum. Marissa beni öldürmeye çalıştıktan sonra dansa çılgına döndüğünü görmüştüm. Tüm hayatım boyunca dünyaya olan öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım; anne babasız büyümek zorunda kaldığım, genç yaşta ölmek zorunda kaldığım, hiç istemediğim bir görev ve tacın içine doğduğum için. Kızacak o kadar çok şey vardı ki. Dürüst olmak gerekirse, bu öfkeye yenik düşmekten korkuyordum ama Fallon'un güçlerini ateşlemek ve bundan kurtulmak istiyorsam, canavarı kafesinden çıkarmam gerektiğini biliyordum. Artık acıyı uyuşturmak için alkol yok, kendimi sanatımda kaybetmek yok - bu kara büyüü kucaklamak için sonunda hissetmeme izin vermeliydim. Onu hissedebiliyordum, derimin hemen altında, Yıldızlı Şehir kapılarının uğultusu gibi. Dokunulmayı bekleyen canlı bir tel.

Önümdeki fae siyah, kırbaç benzeri ipleri kırarken, bakışlarım Marissa'ya kaydı.

"Marissa!" diye bağırdım. "Bir gün seni öldürecek kişi *ben* olacağım," diye yemin ettim ve beş yaşındayken annemle babamın ölüm haberini aldığımdan beri bu kadına karşı beslediğim tüm cinayet düşüncelerimi serbest bıraktım. Teyzem Solana, annemle babamın Ayden ve bana sarılmış, saf bir neşeyle bize gülümseyen portresini . Biz onların hayatının ışığıydık, demişti. Ama biri onları erkenden aldı. Nefret dolu, hasta ve kıskanç biri. Marissa Bane adında biri.

Marissa başını arkaya eğdi ve sanki öfke nöbeti geçiren küçük bir çocukmuşum gibi güldü, tam o sırada fae bileklerini bana doğru salladı ve işte o zaman sel kapılarını açtım.

Daha önce hiç hissetmediğim dizginlenemez bir öfke bedenimi tepeden tırnağa yakıcı bir ateş gibi doldurdu ve uzanıp siyah iplerin uçlarını boynuma dolanmadan yakaladım. Acı zar zor kaydedildi, avuçlarımda donuk bir ağrı, önce bir görünmez güç yayıldı dışarı benim

Parmak uçları ve ipler boyunca alevlenerek onları tüketti ve küle çevirdi.

Kara kordonları tutan fae, yıkıcı büyü ona doğru gelirken soldu. Avuçlarını sallayarak yarattığı kara büyüü yerinden oynatmaya çalıştı ama faydası olmadı. Her şeyi tüketen büyüün parmak uçlarını yemeye başlamasını kısmen hayranlıkla, kısmen de dehşetle izledim.

"Hayır!" diye bağırdı koyu mavi saçlı ve sarı gözlü dişi bir fae ileri atılırken, ama Marissa onu geri çekti. Bakışlarımı Fallon'u doğuran kadına çevirdim. Başını yana eğmişti ve hafif bir sırıtışı vardı. Bana gururla mı bakıyordu? Az önce bir adamı kül etmiş, kim bilir nereye göndermişim ve o gurur mu duyuyordu? Elbette gurur duyuyordu, bu Fallon'un sihriydi. Bunun için bir tür övgü almalı.

Kül, fae'nin tüm vücuduna yayılmıştı ve şimdi yüzünü kaplamak üzereydi. Korkunç, bozuk bir sesle çığlık attı ve sonra sadece bir toz yığınınna dönüştü. Kusmuk boğazımdan yukarı fırladı ve kalabalık alkışlayıp gülerken başımı çevirip iplerin kenarına kustum.

Oh Light, ne yaptım ben?

BEŞ
FALLON

Eden ertesi sabah sırt çantasını omzuna gevşekçe asmış beni bekliyordu. Okula yürürken, bir önceki gece yollarımızı ayırdığımızdan beri olan her şeyi ona anlattım. Kraliçeyle görüşmemden başladım ve sonra Blair'le olan kavgama geçtim.

Blair ve arkadaşlarının bana saldırdığını söylediğimde "O kaltak!" diye kükredi. Burun deliklerinden gerçek bir duman çıktı ve ben de kayarak durdum.

"Ben iyiyim." Eldivenli bir elimi her iki omzuna koydum. Ona dokunduğum anda, eldiven takılı olsa bile, şiddetli bir baş ağrısı beni çarptı ve irkildim. Ellerimi geri çekerek kafatasımı tuttum ama sonra ağrı kayboldu.

"O da neydi?" diye sordu, yüz hatlarına endişesi kazınmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Yok bir şey. Sadece bir an için başım çok ağrıdı."

Eden'ın ağzı bir anda açıldı ve benden bir adım geri çekildi. Şaşkınlığı yerini sırtıtmaya bıraktı. "Kutsal Fae, Fallon,

Sabahtan beri başım ağrıyor. Sanırım sen de bunu fark ettin."

Eldivenli ellerime baktım. "Ben mi yaptım?"

O zaman anladım ki, Ariyon hasta insanların yanındayken başına gelen buydu. Acılarını *hissedebildiği* için onları iyileştirme dürtüsü olduğunu söylemişti.

Boğazımda bir yumru oluştu. Onu bulmam gerekiyordu. Şeyler

yeterince hızlı hareket etmiyorlardı ve ona aşağıda ne yaptıklarından endişeleniyordum.

"Sanırım iyileştirici güçleri çözmeye çalışıyorum."

Eden başını salladı. "Bu da bizi Ariyon'u bulmaya bir adım daha yaklaştırıyor. Dinle, Yanric Blair'in burnunu çıkardı mı? Bilmem gereken tek şey bu." Elleri yumruk oldu.

Kıkırdadım. "Hayır, ama kırıdığma eminim ve onun yüzünden saçları dökülüyor."

Yanric, Eden'in omzuna , "Ve yarım kaş," diye itiraf etti.

O da bunu duydu çünkü sırttı ve ona bir yumruk attı. "."

"Yani... sana söylemem gereken son bir şey var," dedim tereddüt ederek.

Biz oyalanırken Akademi'ye giden öğrenciler yanımızdan geçip gitti. Yanric yakındaki bir ağaca doğru uçtu, şüphesiz bana biraz mahremiyet sağlıyordu ama yine de dinliyordu.

Eden'in çilli yüzü endişeyle bana baktı. "Ne oldu?"

Alt dudakımı çiğnedim. "Kraliçe dün gece bana geri döndü ve halktan özür dileme ve ona bağlılık yemini etme fikrimi onayladı."

Eden'in yüzü aydınlandı. "Harika. Bu onu mutlu edecek ve seni de kafesten uzak tutacak, değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Evet..."

Eden'in kaşları düğümlendi.

"Ama?"

Dudaklarımdan hava üfledim ve sertçe yutkundum. "Ama bazı kurallarla birlikte geldi."

Karanlığa gidersem Bane Malikânesi'nde sonsuza dek hapsedileceğim ve babama yönelik tehdit de dâhil olmak üzere tüm kuralları sıraladım. Birine söylemem gerekiyordu; bu beni canlı canlı yiyordu.

"Artık komşu olmayacak mıyız?" Eden'ın gözleri gerçekten yaşlarla doldu ve kalbim karnıma saplandı.

"Biliyorum."

"Kraliçenin bu sopayı kışından çıkarması gerekiyor. Vize sınavlarında onun hayatını kurtardın!" Eden kükredi.

Onu kurtarmıştım. Ariyon'un benimle ilgili çizdiği sahnelerden biriydi. Nightlingler ara sınavda topları ele geçirdiğinde. Öğretmenlerimizin becerilerimizi test etmek için bize fırlattığı kartonları kullanmak yerine, topları metal disklerle doldurmuşlardı. Kule, içinde kraliçeyle birlikte düşerken onu havada tutmayı başarmış ve maalesef yanındaki muhafızı değil ama onu kurtarmıştım.

Yoldan geçen birkaç kişi bize doğru baktı ve ben gergin bir kahkaha .

"E, dinle. Uysam da uymasam da bu kafesi benim için yapıyor gibi görünüyor. Onun kurallarına uymak beni onun gözüne sokacak ve sevdiklerimi güvende tutacak. Bunu yapmak zorundayım."

Uzandı ve elimi kavradı. "Haklısın."

Başım tekrar ağrımaya başladı ve irkildim ama bu sefer içimdeki büyü kuyusunun, Ariyon'un büyüünün başımdaki ağrının kaynağına doğru aktığını ve onu alıp götürdüğünü hayal ettim.

Ellerim eldivenlerimin içinde ısındı, şüphesiz o tekerlekler dönüyordu ve baş ağrım kayboldu.

Eden rahat bir nefes aldı. "Hey, bunun için teşekkürler."

Cevap olarak çenemi eğdim. "Keşke insanları iyileştirirken kendi hayatımdan mı yoksa Ariyon'unkinden mi günler çaldığımı bilseydim."

Bu konu havayı daha da bozdu ve sınıfın geri kalanını sessizce yürüdük.

Üstat Hart ile ENERJİ ALGILAMA garipti. Sınıfın en arkasında oturdum ve ne pahasına olursa olsun ondan kaçtım. Marissa'nın ona ne yaptığını öğrenmeye çalışmak için aklıma bir not aldım çünkü bu gidişle ondan hiçbir şey öğrenemeyecektim. Hâlâ benimle göz teması bile kuramıyordu.

Bir sonraki saatim Bayan Reebus'la geçti. Kıvrırcık kızıl saçlı ve iri göğüslü, şişman bir kadındı. İçeri girdiğimde bana birkaç gergin bakış atması dışında, varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyordum.

Sınıfımda sadece dört öğrenci daha vardı ve sayının azlığını sorduğumda, şifacıların çok nadir olduğu ve normal bir sınıfı dolduracak kadar olmadığı söylendi. Ariyon'un gitmiş olması beni daha da suçlu hissettirdi. Ona ve şifasına ihtiyaçları vardı ama onun yerine benimle baş başa kalmışlardı. Ellerimde gelişmiş iyileştirme izleri olmasına rağmen yeni başlayan bir şifacıya sıfırdan eğitim veriyorlardı.

"Ortaya çıkan iyileştirme bağılı olarak, bir , çürüğü veya baş ağrısını diğer bir öğrenciden farklı şekilde iyileştirmek isteyebilirsiniz. Bazıları büyülerini tentür haline getirirken, diğerleri doğrudan uygulamalı iyileştirme yaklaşımını denemek isteyebilir. Büyü yeteneğinizi ve neler yapabileceğini öğrenmeniz, hem okulunuz hem Yıldızlı Şehir için çok faydalı olacaktır," dedi Bayan Reebus.

İlginç. Avis'in güçlerini tentürlere ve merhemlere aşılması gibi ama Ariyon ve Hayes doğrudan uygulamalı iyileştirme yaklaşımını tercih etti.

Bunu defterime not ettim.

"Pratik Uygulamalarda, size en doğal geleni deneme şansına sahip olacaksınız. Eğer uygulamalı bir şifacıysanız, ellerinizin üst kısmına işaretler alacaksınız." Utangaç bir şekilde el sallayan siyah saçlı bir erkek öğrenciyi gösterdi. Ellerinin arkasında, ortasında küçük bir sembol bulunan iki daire vardı.

"Benim gibi büyüünüzü demlemeye daha yatkınsanız," diye devam etti, kurutulmuş otlar ve kavanozlarla dolu bir masayı göstererek, "görünür izler almazsınız."

Avis'in neden şifacı işaretlerine sahip olmadığını açıklayan bir başka ilginç şey daha var.

Kısa kesilmiş sarı saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü bir kız elini havaya kaldırdı.

Bayan Reebus başıyla onayladı. "Azalea?"

"Kraliçenin sizi sadece elinizle iyileştirebildiğiniz takdirde şifa اساسına aldığı doğru mu?"

Öğretmen başını salladı. "Bu doğru, ancak her ay personeli ve Kraliyet Muhafızları için uzun bir yerel eczacı listesinden yüzlerce şifa ilacı satın alıyor, bu nedenle hala ona hizmet ediyor olmanız güçlü bir olasılık."

Bu bana Kraliçe Solana'nın Avis'in dükkânına geldiği gün tüm o tentürleri sipariş ettiği zamanı hatırlattı.

Kız, Azalea, bunun üzerine rahatlamış görünüyordu.

Bayan Reebus dersin geri kalanını hem infüzyon hem de uygulamalı bir yaklaşımla şişlikleri onarmanın temellerini öğreterek geçirdi. Bu noktada her şey bana yabancı bir dil gibi geliyordu ama Ariyon'u geri kazanmama yardımcı olacak bir şeylerin ortaya çıkacağını umuyordum.

Pratik Uygulamalar'da, öğrencilerin işlettiği kliniğin başında Hayes'in olduğunu görünce şaşırdım. Danstan önce Eden'ı ektiği için o piçi affetmemiştim ve Ariyon'un kaybolmasından hâlâ beni sorumlu tutuyordu, yani bu ilginç bir saat olacaktı.

Blair iki siyah göz, çarpık bir burun ve bir kaşının yarısı eksik bir şekilde içeri girdiğinde işler daha da ilginç bir hal aldı.

Benimle göz göze geldiğinde sırtıtmamak için tüm irademi kullandım. Birini incitmekten hoşlanmazdım ama o beni öldürmeye çalışıyordu, bu yüzden burnunu kırdığım için hiç pişmanlık duymadım.

"Vay canına, ne oldu sana?" Hayes ona yürüdü ve o da bana ters ters baktı.

Beni öldürmekle tehdit ettiğini söyleyebilmek için ona saldırdığımı herkese söylemesini dileyerek gözlerimi diktim.

"Düştüm. Tamir edebilir misin?" diye homurdandı.

"Evet, geri gel." Hayes onu arkadaki bir yatağa götürdü ve diğer öğrenciler, toplamda yedi kişi, Hayes onu iyileştirirken etrafında durduk. İyi bir öğretmen olduğunu kabul etmek zorundaydım. Yaptığı her şeyi sırayla tarif etti. Önce iltihap. Sonra kan damarları. Sonra doku hasarı. Sonra kemik.

"Kaş kıllarının kendi kendine uzaması gerekecek," diye bilgilendirdi onu. "Tüm bunlar bir düşüş yüzünden mi?"

Bunun üzerine dehşete düşmüş görünüyordu ama başını salladı.

O gittikten sonra etrafta bekledik ama başka kimse gelmedi.

"Yani bütün gün hasta insanlar gelsin diye mi bekliyorsunuz?"

yapmak için mi geldin?" Ben sordum.

Hayes başıyla onayladı. "Doğu Yakası'ndaki çoğu insanın evinde tentür var, bu yüzden sadece diğer öğrencilerden olmayan vakalarla nadiren karşılaşıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Batı Yakası'ndaki klinik hasta insanlarla dolup taşıyor."

Hayes omuz silkti. "Kuralları ben koymadım."

"Ama onlara nasıl uyulacağını iyi biliyorsun," diye tükürdüm.

Ariyon'un en iyi arkadaşı olması umurumda değildi. Hayes, Eden'ı danstan bir saat önce terk etti. Benim için ölmüştü.

Sadece gözlerini devirdi ve bana sırtını döndü.

Pislik.

Öğle yemeği yaklaştığında en iyi arkadaşımı göreceğim için çok heyecanlıydım. Kafeteryadan bir salata aldıktan sonra onunla çimlerin üzerinde buluştum. Beni görür görmez bir kâğıt parçasını yüzüme doğru salladı ve ciyak ciyak bağırdı. Yanric omzunun üstüne oturmuş, ona verdiği kırıntıları yiyordu.

"Ne?" Kâğıda bakmaya çalıştım ama onu deli gibi sallıyordu.

Bana uzattı, nefes alıp veriyordu.

Eden Westcourt,

Kraliçe Solana sizi gelecek yıl Genç Kraliyet Tugayı'nın bir üyesi olmaya davet büyük onur duyuyor. Ara sınavlardaki yeteneklerinizden etkilendi ve bir gün onun kişisel hizmetinde bulunacağınızı umuyor.

Kraliyet Muhafızı.

Ekselanslarının Sekreteri, Maxwell

Bishop

Arkadaşıma gülümsedim ve notu ona geri uzattım. "Tebrikler!" Yeteneklerini sergileyemeyen öğrencilerin vizelerini çoktan yaptıklarını ve kraliçenin Junior Royal Brigade için en iyi seçimlerine davetiye gönderdiğini unutmuştum.

Eden kâğıdı benden aldı ama sonra yüzündeki sırıtış silindi. "Bekle, saçmalık. Seni hapsetmek isteyen bir psikopatın emrinde çalışacağım için çok heyecanlıyım. Hayır demeliydim."

Ona salladım. "Yok, açıkçası Solana o kadar da kötü değil. O sadece halkı için en iyi olanı yapmaya çalışıyor."

Bu doğrudu. Bana karşı oldukça kötü davranmış olsa da, bunun için bir sebebi vardı. Annem kardeşini ve yengesini öldürmüştü ve ben de onun varisi ve yeğenini Yeniden Doğuş Diyarı'na tıkmıştım. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bunu anlıyordum.

Eden cevap vermek için ağzını açtığı anda bakışları yukarıya, duran birine yöneldi.

Nefes nefese kaldı ve ben de Kraliyet Muhafızlarından birini görmek için döndüm. Önünde adımın olduğu bir notu bana uzattı.

Eldivenli elimle mektubu ondan aldım ve kalbimin fae'leri soğutmasını diledim. Kraliçenin dün geceki mektubundakiyle aynı olan balmumu mührüne bakarken göğsümde çılgınca atıyordu.

Eden, "Fallon, bugün sadece tugaya davet edilenler zarf alıyor," diye fısıldadı.

Hiçbir yolu yoktu. O yapmazdı. Benim kendi güçlerim bile yoktu.

Görevli uzaklaşırken ağzım kupkuru oldu ve notu yırtıp açtım. İnsanlar bakıyordu, şüphesiz benim gibi bir hata olup olmadığını merak ediyorlardı.

Fallon Bane,

Kraliçe ve konseyi dün gece imzalı sözleşmenizi almaktan çok memnun oldular, ancak kağıda yapışmış kuş / dışkılar pek hoş karşılanmadı. Görüldü ve Ariyon Madden'i eski haline getirebileceğinize karar verildi.

Maven'in iyileştirici güçleri yerindeyken ve kendi sihrini geri kazandığında, Genç Kraliyet Tugayı'nda seni bekleyen bir yer olacak.

Ekselanslarının sekreteri,

Maxwell Bishop

"Kuş dışkısı!"

Yanric kafamın içinde manyakça kıkırdadı ve ben de tanıdığımı ters ters baktım.

"Kutsal Fae!" Eden omzumun üzerinden okudu. "Birlikte tugayda olacağız!"

"Eğer Ariyon'u geri alırsam," diyerek kendimi korudum, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Tugaya davet edildiğim için heyecanlanmak istiyordum. Bu, güçlü bir savaşçı olduğum ve ara sınavlarda kraliçeyi etkilediğim anlamına geliyordu ki hayatını kurtardığımı düşünürsek bunu umuyordum. Ama aynı zamanda bana güvenmeye, beni normal bir Yıldızlı olarak görmeye başlayabileceği anlamına da geliyordu.

Şehir vatandaşı. Yine de bu arada, hayatımın aşkı olan yeğenimi Yeniden Doğuş Diyarı'nda kaybetmiştim.

"Bakacaksın. Üstat Hart'tan bodrumdaki nadir eserler kütüphanesine bakmamız için onay aldım. Bir refakatçimiz olması gerekiyor ama Üstat Clarke bugün okuldan sonra ödevleri notlandırırken bunu yapabileceğini söyledi. Orada mutlaka bir şeyler buluruz."

Nadir baskılar mı? Kulağa umut verici geliyordu. Avluya baktım ve Ariyon'un kayıp olduğunu gördüm. Şu anda burada bizimle yemek yiyor olmalıydı.

"Tamam. Evet." Sanki Ariyon şu anda Yeniden Doğuş Diyarı'nda onun yükselişi için savaşmıyormuş gibi hayatıma devam etmek ve öğle yemeğimi yemek yanlış geliyordu.

Eğer bir Nightling olursa, beni asla affetmeyecekti.

Bu da kesinlikle saflığımla öleceğim anlamına geliyordu.

"Alo?" Eden elini önümde yüzüme salladı.

"Fallon."

Kendimi salladım. "Pardon, ne dedin?"

Sırıtiyordu. "Bugün Blair'i gördün mü? Bir at tarafından ezilmiş gibi görünüyor."

Yanric kafamın içinde kıs kıs güldü.

Bunun üzerine biraz sııttım. "İyileşmek için Hayes'e geldi ama Hayes kaşının yeniden çıkmasını sağlayamadı."

Yanric'in kıs kıs gülmesi tam bir şeytani kıkırdamasına dönüştü. *'Peşimizden tekrar gelmeden önce iki kez düşünecek.*

Bunu Eden'a da söylemiş olmalı çünkü Eden'ın gülümsemesi

bocaladı. "Yoksa nefreti büyüyecek ve onunla birlikte derinlerde yatan bir intikam arzusuna kapılacak. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı salladım.

'Bir dahaki sefere dilini alacağım. Onu tekrar büyötmeye çalış,'

Yanric alay etti.

"Tamam, sakın , katil kuş. Yanric'e sakın olmasını söyleyen bir bakış attım ve o da tüylerini karıştırıp uçup gitti.

Günün geri kalanı hızla geçti ve çok geçmeden Avis Eczacısı'na doğru yola çıktım. Babamı iyileştirmek için içeri girip tentür çaldığım ve yine babam iş yerinde yaralandığında bana yardım ettiği zamanlardan kalan borcumu ödemeye çalışıyordum. Artık geri ödenecek fazla bir şey yoktu ve ben mezun olana kadar beni haftada üç gün kalıcı olarak işe almayı kabul etmişti. Temizlik ve toz almaktan, bitkileri kurutmasına ve şişelemesine yardım etmeye terfi etmiştim.

"Hey, Avis," diye seslendim dükkâna girerken.

Tezgâhta biriyle konuşuyordu ve arkalarını döndüklerinde kaşlarımı çattım. Hayes'ti.

Onun burada ne işi var?

Avis ona bir şeyler mırıldandı ve o da gitti.

Yanımdan geçerken ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik. "Onun burada ne işi vardı?" Ona doğru yürürken homurdandım.

Sayaç.

Avis'in birkaç griyle karışık uzun kahverengi saçları yandan örülmüş ve bir omzunun üzerine dökülmüştü. Bir çeşit ot öğütüyordu, havaneli bir kenara bırakılmıştı, alçak sesle konuşmak için eğildiğinde.

"Görünüşe göre birisi bugün Batı Yakası'ndaki klinikten gelen ve şifacıya ihtiyaç duyan insanlarla ilgili kulağına bir şeyler fısıldamış."

Kapıya kaşlarımı çattım. Hayes Batı Yakası'nı neden önemsiyordu ki? Birkaç ay önce buraya geldiğimde Yıldızlı Şehir'in daha aydınlanmış ummuştum ama Batı Yakası ile Doğu Yakası arasında kesin bir çizgi olduğunu öğrenmiştim: Birinde para, güçlü büyü ve hatta bazı durumlarda kraliyet kanı vardı, diğerinde ise yoktu. Her ne kadar "Bane kanı" taşıyor ve "asil" olsam da, babam ve ben Batı Yakası'nda yaşıyorduk, bu yüzden Doğu Yakası'nın alışkın olduğu tıp ve diğer şeylere ne kadar az biliyordum. Doğu Yakası'ndaki Bane Malikânesi'ne taşınmaktan heyecan duymamamın pek çok nedeninden biri de buydu.

"Hayes Batılıları iyileştirmek mi istiyor?" Kaşlarım şaşkınlıkla düğümlemiş bir halde ona sordum.

Başını salladı. "Eğer o ve ben Üstat Hart'ı buna izin vermeye ikna edebilirsek, öğrenciler için harika bir eğitim fırsatı olur ve Batı Yakası halkı da bundan faydalanır. Baban yaralandığından beri bunu gerçekleştirmenin bir yolunu hayal ediyordum."

O gece inanılmazdı, adamın yaralanmasına yardım etmek için bana eşlik etti ve aynı zamanda o gece hasta ve yaralı olan diğer Batı Yakalılarına yardım etmek için kliniğe her türlü iyileştirici iksir, tentür ve daha fazlasını getirdi. Daha fazlasını yapmak ve Batı Yakası'nda bir eczacı dükkânı açmak istediğimizden bahsettik ama buna karşı çok fazla engel vardı.

Kaşlarımı çattım. "Bekle, ne diyorsun sen? Bunun yasadışı olduğunu sanıyordum."

Sırıttı. "Bu konuyu uzun uzun düşündüğümü söylüyorum. Batı Yakası'nda bir dondurma dükkânı açmalıyız."

Bekle, ne? Dondurma mı?

"Seni seviyorum Avis, ama içki mi içtin? Mantıklı konuşmuyorsun."

Başını geriye eğdi ve buna uzun uzun güldü. "Oh, Fallon. Teşekkür , uzun zamandır böyle gülmemiştım."

"Neler oluyor? Akademi'deki şifacı öğrencilerle bir dondurma dükkânı mı açıyoruz?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Avis omuz silkti. "Bir eczacı dükkânı açmak yasadışı, değil mi?"

Kafamda bir ampul yandı ve şimdi ben de onunkine benzer bir sırtış takınıyordum. "Seni şeytani dahi!"

Avis başıyla onayladı. "*Çok düşük* bir ücret karşılığında dondurma satacağız ve olarak ücretsiz bir hediye ile satın alacağız, hastalar, er, I demek istiyorum,

Müşteriler bununla birlikte bir tentür veya uygulamalı şifa seçebilirler."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Ciddi miydi?
Hayes ciddi miydi?

"Bekle, Hayes'i nereden tanıyorsun?"

Avis bana gülümsedi. "Her yıl bir sömestr boyunca Akademi'den bir çırak alırım. Hayes'in ilk yılında ona danışmanlık yaptım. O iyi bir çocuk."

Alay ettim. "Danstan bir saat önce en iyi arkadaşımı terk etti."

Avis sanki biliyormuş gibi başını salladı. "O iyi bir çocuk," bastırdı ve bana bir bakış attı. Onu bu tek hatasıyla yargılamamamı söyleyen bir bakış.

Muhtemelen haklı olmasından nefret ediyordum. Öğrenci dansını yaktığım için yargılanmak istemiyordum. O bir kazaydı. Ve eğer Hayes gerçekten Batı Yakası'nda bir klinik açmaya , belki de iyi bir insandı.

Olabilir.

Doğranmış biberiyelerin küçük cam şişelere doldurulmasına yardım ederken Avis'e Bane ailesinin sorumluluğunu üstlenmeyi kabul ettiğimi ve bunun bir şekilde kraliçenin Bane Malikânesi'ne taşınmamı istemesine dönüştüğünü anlattım. Evin aslında bir kafes olduğunu düşündüğüm gerçeğini atladım.

"İlginç," diye düşündü Avis. "Sanki siz bağlılık yemini etmeden önce ailenizin kraliyet soyunu geri getiriyor. Çok zekice, muhtemelen konseyi tarafından düşünülmüş."

"Sence bunu yapmamda bir sorun yok mu?" İhtiyatlı davrandım. Babam büyü dünyası hakkında pek bir şey bilmiyordu, bu yüzden bu konularda tavsiye verecek en iyi kişi o değildi ve Üstat Clarke biraz şüpheli görünüyordu.

Avis tezgâhın etrafından dolaştı ve önümde durdu. "Bence Solana'yı tedirgin ediyorsun. Seninle ne yapacağını bilmiyor ve bu yüzden ona kontrolün kendisinde olduğunu hissettirmek için ne kadar çok şey yaparsan o kadar iyi."

O zaman rahatladım. Eğer Avis bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, o zaman ben de kendimi daha iyi hissediyordum.

"Vardiyan bitmeden önce, senin için bir kitap getirdim. İçinde Ariyon'u geri getirmene yardımcı olabilecek bazı bilgiler olabilir. Hatırlat da sana vereyim," diye ekledi.

Ariyon'a yaptıklarımı düzeltmeme yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için gece geç saatlere kadar çalıştığımızı herkes biliyordu. Kraliçe'nin konseyi, akademisyenler ve iyileştirme ya da Bane güçleri hakkında bilgisi olan herkes prenslerini nasıl geri getireceklerini bulmak için fazla mesai yapıyordu.

"Teşekkürler," dedim ve yerleri meşgul oldum. İşim bittiğinde dükkan pırıl pırlı ve çantamda yeni bir kitap vardı: *Mucizevi İyileşme Öyküleri: Gerçek Hikayeler*.

"İyi şanslar!" Avis seslendi, ben de ona teşekkür ettim ve Akademi'ye gidiyor.

Yanric gagasında tuttuğu ipe asılı büyük bir şeyle bana doğru uçu.

"Oha. Bezle sarılmış paketi aldım. *"Bu ağır şeyle mi uçtun? Örtüyü açtım ve benimkilerden birini gördüğümde gülümsedim.* babamın domuz etli sandviçleri. Ekinde bir not vardı.

Sevgiler
-Baba

El yazısı bir ilkokul çocuğununkine benziyordu ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim, benimle her zaman ilgilenen babama minnet duydum. Okuma yazması pek yoktu ama ona imzasını atmayı ve *merhaba, teşekkür ederim, hoşça kal ve seni seviyorum* gibi birkaç cümleyi yazmayı öğretmiştim.

'Baban sokağa çıkma yasağına kadar evde olmanı söyledi. Ayrıca, aptal bir güvercin gibi buraya taşıdığım için yemeği benimle paylaşman gerekiyormuş.

"Hey, güvercinler aptal değildir.

Yanric bana onunla uğraşmamamı söyleyen bir bakış attı ve ben de sırttım. Acıkmıştım. Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ve kütüphanede geçirdiğimiz onca zaman yüzünden yanlışlıkla öğün atlamak çok kolaydı. Ekmekten bir parça koparıp ona uzattım ve sonra sandviçin kendi payıma düşen başladım.

"Sonra görüşür müyüz? Payımı aldıktan sonra Yanric'e sordum.

"Buralarda olacağım," diye onayladı bir lokma ekmekle ve sonra uçup gitti.

Royal Row'un yanından geçtim, Eden'in uygun bir şekilde adlandırdığı bu cadde -tabii ki devasa ve düzenli konaklarla doluydu- işten okula giderken kolayca geçilebilecek bir yerdi. Ariyon ve Ayden'in evi bu sokağın ve okuldaki popüler çocukların çoğunun burada yaşadığından emindim. Köşeyi döndüm ve bağırıışları duyunca hemen durdum.

"Ya dediğimi yaparsınız ya da bunun sonuçları olur!" diye bağırdı bir adam.

Görünmemek için bağırıışların geldiği evin ön bahçesini çevreleyen çitlerin arasına girdim ve çalıların arasından baktım.

Genç bir adam, babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam onu bir şey için azarlarken omuzları öne düşmüş bir şekilde duruyordu. Çocuk döndü ve onu tanıdığımında kalbim hızla çarptı.

Hayes mi?

"Ama ben bir şifacıyım baba. Günde üç saat özel kılıç dersi almak istemiyorum," diye yakındı Hayes.

"Nasıl benim sihirli atlandı üzerinde Sen,
Ben yaparım.asla Biliyorum.

Belki de annen bir şifacıyla yatmıştır çünkü-" "Onun hakkında böyle konuşma!" Hayes tükürdü.

Babası göz kamaştırıcı bir hızla uzandı ve yüzüne bir tokat attı.

Nefesim kesildi.

"Karım hakkında nasıl istersem öyle konuşurum. Zayıf olmayacaksın. Bu ailenin koruması gereken bir itibarı var."

Hayes yanağını avuçladı ve görünüşte kendini iyileştirirken ellerinin arkasındaki tekerlekler döndü.

"Peki baba," diye ve sonra babası hışımla eve girdi.

Son yemeğim yukarı doğru hareket etmeye çalışırken midem guruldadı. Hayes'in babası tam bir kâbustu. Babam benimle asla böyle konuşmaz ya da konuşamazdı. Kendimi çalıların arasından çektim ama bu çabam sırasında bileğim bir dala takıldı ve yere düştüm.

Düşerken boğazımdan bir çığlık koptu, ellerim kendimi yakalamak için .

Koşuşturan ayak sesleri duyuluyordu ve sonra Hayes tepemde belirdi.

"Fallon?"

Saçmalık.

O kadar savunmasız görünüyordu ki, sanki benim kesinlikle duyduğum ve gördüğüm şeyi duymamış ve görmemiş olmam için dua ediyordu. Bir ruhun enerjisini görebilen Avis bana onun iyi bir çocuk olduğunu söylemişti. O da acı çekiyordu, hepimiz gibi Ariyon'u . En azından Eden'i dansa götürmekten neden vazgeçtiğini açıklaması için ona bir şans vermem gerektiğini hissettim.

"Hey." Pantolonumu fırçalayarak ayağa kalktım. "Ben de sana bir şey sormaya geliyordum," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı, saçlarını düzeltti. "Öyle miydin?"

Başımı salladım. "Danstan önce Eden'ı ektiğin için hâlâ kızgınım-"

"Babam beni zorladı. Ben istemedim," diye hırladı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, en iyi arkadaşımı Sonsuzluk Diyarı'nda kaybettiğin için hâlâ kızgınım."

Teknik olarak şu anda Yeniden Doğuş Diyarı'ndaydı ama ayrıntıları tartışmanın zamanı değildi.

Bir gün önce bahanesi çok saçma gelebilirdi ama babasının ona nasıl davrandığını gördükten sonra ona inandım.

"Ben Ariyon'un hayatını kurtardım," diye karşılık verdim.

Hayes bana salladı. "Ne sormak istiyordun?"

Eden'in bunu sorun etmeyeceğini umuyordum ama babasının ona nasıl davrandığını gördükten sonra ona ikinci bir şans vermek istedim.

"Eden, Ayden ve ben okuldan sonra kütüphanede buluşup Ariyon'u nasıl geri getirebileceğimize dair bilgi toplamaya çalışıyoruz. Bu gece Üstat Clarke'la birlikte nadir eserler bölümüne gideceğiz. Gerçekten biraz yardıma ihtiyacımız olabilir. Şu anda oraya gidiyorum."

Babasının az önce hışımla çıkıp gittiği eve baktı ve yanağını tekrar ovuşturdu.

"Kraliçenin adamları bunu araştırmıyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ve şu ana kadar hiçbir şey yok. ."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "On dakika sonra kütüphanede buluşalım."

Gitmek için döndü ama eldivenli elimle dirseğini yakaladım. Bana baktı ve ben de bakışlarını tuttum. "O kadar uzun süredir şifacı değilim ama seni temin ederim ki zayıf *değiller*. Sen . Kimsenin sana farklı bir şey söylemesine izin verme."

Gözleri yaşlarla dolarken çenesi titriyordu. Babasının ona sık sık bu şekilde davranıp davranmadığından emin değildim. Eğer öyle davrandıysa, o zaman birinin onu bu şekilde yere serdikten sonra tekrar ayağa kaldırdığından emin olmak istedim.

Başını sallayarak döndü ve gözlerini silerek uzaklaştı.

Kahretsin, Avis haklıydı. Hayes iyi bir adamdı ama dans gecesi kötü bir duruma düşmüş gibi görünüyordu.

Bu kütüphane çalışma grubumuzda işleri zorlaştıracaktı ama Eden'in anlayış göstereceğini umuyordum.

ALTI
FALLON

" olmaz!" Eden homurdandı ve kollarını kavuşturarak bana ters ters baktı. Onu kütüphanede bir kenara çekmiştim. Ayden henüz gelmemişti ve Hayes de yoldaydı. Ona henüz hikâyenin tamamını anlatmamıştım ve o da beklediğim gibi davranıyordu.

"E, dinle. Babasının onu gördüm ve..." Durakladım. Bu özel bir konuydu -gördüklerim dedikodu yapılacak şeyler değildi- ama Eden'ın Hayes'i adil bir şekilde yargıladığınızı düşünmediğimi anlamasını gerçekten istiyordum. Babasının isteği üzerine Blair'i almak için Eden'ı danstan önce terk ettiğinde, sadece bir bahane uydurduğunu ya da ailesini memnun etmeye çalıştığını varsaymıştık. Ama bu daha büyük bir şeydi. Belki de babası onu sık sık dövüyordu ve Hayes o gece dayak yememek için Blair'le dansa gitmişti.

Sesimi alçalttım, ona doğru eğildim. "Sana bir şey söylersem, bunu mezara götürür müsün? Kimseye söylemez misin?"

Gözleri büyüdü ve yüzü gevşedi. Başını salladı. "Az önce babasının ona vurduğunu gördüm, E. O tam bir canavar. Eğer onun

Babam ona senden ayrılmasını ve onun yerine Blair'i dansa götürmesini söyledi, o zaman Hayes'in babasının öfkesinden kaçınmak için bunu yaptığını düşünüyorum."

Eden'in nefesi kesildi, eli ağzını kapatmak için havalandı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "O anne-"

"Biliyorum. Ama bir şey söyleme, tamam mı? Hepimiz Ariyon'un birlikte çalışmamıza ihtiyacı olduğu konusunda hemfikiriz. Buna odaklanalım," dedim ona.

Başını salladı ama gözlerinden onu affettiğini görebiliyordum. Bu ikimiz için de iyi bir dersti. Kimse kimsenin özel hayatında nelerle uğraştığını bilemezdi.

Üstat Clarke elinde bir yığın kâğıtla çıkageldi, Ayden ve Hayes de çok geriden gelmiyorlardı. Clarke bizi iki büyük masanın ve koridorlar dolusu kitabın bulunduğu ısı kontrollü bir bodrum olduğu anlaşılan kilitli odaya götürdü. Uzak duvara asılmış kuralları okuduktan sonra işe koyulduk. Cildimizden sayfalara yağ bulaşmaması için hepimizin eldiven giymesi gerekiyordu ki zaten eldiven giydiğim için bu benim için sorun olmadı.

İki gruba ayrıldık. Ayden ve Hayes güçlerim, neler yapabileceğim ve Ariyon'la yeteneklerimi nasıl değiştirebileceğim hakkında daha fazla bilgi edinme görevini üstlendiler. Eden ve ben ise Maven şifacıları ve onların yetenekleri hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştık.

"Kutsal Fae," diye nefes aldı Hayes bir saat sonra.

Kendi kitabıma o kadar dalmıştım ki, etrafımdaki dünyayı unutmuştum ve aslında onun sesiyle irkildim.

"Ne?" diye sordu Eden. Utangaç bir "Hey," dışında birbirleriyle konuşmamışlardı.

Hayes geniş gözlerle bana baktı. "Görevimizle ilgisi yok ama bir Bane asilzadesi eğitimle birinin iradesini kontrol edebilir, onu kendi isteğine göre bükebilir. Bu kitapta bunu nasıl yaptıkları ve karanlığa gömülmeleriyle ilgili bir sürü şey anlatılıyor." Parmağını sayfa boyunca gezdirdi.

Sertçe yutkundum, tüylerim diken diken oldu. Üstat Clarke kâğıtlarını not etmeyi bıraktı ve ayağa kalktı. Hayes'e yürüdü, omzunun üzerinden baktı ve satırı okudu.

"Bunu alacağım ve yardımcı olabilecek başka bir şey var mı diye bakacağım. Zaten kâğıtlara not vermekten bıktım." Kitabı Hayes'in elinden kaptı ve sonra koltuğuna geri döndü.

Hayes kaşlarını çattı, belli ki okumayı bitirmemişti ve ben de alt dudağımı çiğnedim.

Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak gruba "Bunu asla yapmam," dedim.

"Bunu biliyoruz." Eden cesaret verici bir şekilde omzumu ovdu.

Birini iradesi dışında kontrol etmek mi? Korkunç bir düşünceydi. Solana bunu yapabildiğimi öğrenirse muhtemelen öldürülmeme neden olacak bir düşünce. Yapabildiğimi varsayarsak.

Kafamı kaldırdığımda Efendi Clarke'ın kitabı çantasına koyduğunu ve bana göz kırptığını gördüm.

Görünüşe göre o da aynı şeyi düşünüyordu ve beni korumaya çalışıyordu.

"Bir şey buldum!" Ayden öyle yüksek sesle bağırdı ki hepimiz sıçradık. Tepkimizi görünce "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve okurken odayı adımlamaya başladı.

"Bir Bane kraliyeti kadim bir güçten, her nesilde biriken bir büyüden yararlanır. Bu güç çağlar boyunca geliştirildi, bu yüzden sonra gelen her Bane giderek daha güçlü oluyor ve seleflerinin büyüüne erişebiliyor."

"Ah," dedim midem bulanırken. Annemin yüzden fazla insanı öldürmek için kullandığı büyüünün aynısını mı taşıyordum? Bu düşünce tüyler ürperticiydi.

"Bence çok fena. Havalı ama korkutucu bir şekilde," diye yorumladı Ayden ve sonra okumaya geri döndü. "Sonra güçlerinin bir listesini içeren bir tür soy var. Devious Bane, 1506 doğumlu, gölgelerin efendisi. Gölgelere dönüşebilme yeteneğiyle tanınır, falan filan. Bellacourt Bane, 1609 doğumlu, ölümsüz ateşin kraliçesi. Ateş üzerindeki gücüyle tanınır, falan filan." Sırıtarak bize baktı. "Nesiller boyunca her Bane ailesi üyesini ve karışımına neler kattıklarını listeliyor."

Ona baktım, "Lütfen bana atalarımın birinin bu garip güç değiştirme yeteneğine sahip olduğunu ve bunun olanları açıkladığını söyle," dedim, göğsümde umut çarpmaya başlamıştı.

Kitabı bana doğru çevirdi ve yüzüme doğru açtı. "Amethyst Bane, 1967 doğumlu, güç değiştiren kadın. Ölümünden önce güçlerini bir başkasıyla değiştirme ve tekrar geri getirme becerisinde ustalaştığı biliniyor."

Amethyst Bane. Kutsal Fae, o benim... büyükanmem olabilir? Belki de.

Eden elini Ayden'a uzattı ve beşlik çaktılar. Bir ismimiz vardı.

",," dedi Üstat Clarke. "Amethyst Bane ve güçleri hakkında bulabildiğim her şeyi bulmaya çalışacağım."

"Bu, Fallon'un ataları hangi güçte ustalaşmışsa, artık o büyüü taşıdığı anlamına mı geliyor?" Eden büyülenmiş gibi bakarak sordu.

Ayden başını salladı. "Eğer Amethyst Bane bir başkasıyla büyü değiştirmekte ustalaştıysa, o zaman Fallon da bunu yapabilir ve Ariyon'la güçlerini değiştirebilir demektir."

Hayes, "Ona nasıl ulaşacağımızı bulduktan sonra," diye ekledi. Heyecan ve umut içimde oluşmaya başladı.

Çantama uzandım ve sonunda Avis'in bana ödünç verdiği kitabı çıkardım: *Mucizevi Şifa Hikâyeleri: Gerçek Hikayeler.*

Kimin yaptığını öğrenmek sadece iki dakika sürdü.

Bu kitaba daha önce sahip olan biri kenarlara bolca not almıştı. Neredeyse her sayfada dağınık bir tavuk tırmığı vardı. *Mucizevi iyileşmelerin* birinci ağızdan, hastaların bakış açısıyla anlatıldığını da öğrenmiştim. Oldukça havalı ve eşsiz bir kitap.

Tarini Goodlock

Düşen kız.

O zamanlar on iki yaşındaydım. Bir ağaçtan düşmüştüm ve bacağımın kırıldığını duydum. Kemik kaval kemiğimden fırladı ve gördüğüm manzara karşısında neredeyse bayılacaktım. Ağrı o kadar ki ölmek istedim. Anneme klinik tarafından

bacağımı kesmek zorunda kalacaktı, ama sonra saraydan usta bir şifacı içeri girdi. Annem ona koşucu olduğumu ve hayatımın geri kalanında bir sandalyeye bağlı kalmanın beni öldüreceğini söyledi. Başını salladı ve diğer şifacılarından kenara çekilmelerini istedi. Ellerini kemiğin üzerine koydu ve üzerindeki işaretler dönmeye başladı. Dayanılmaz acım aniden uyuştı ve sonra anneme bir şeyi ısırmamı söyledi. Benden başka tarafa bakmamı istedi, ben de .

Bir çatırdama sesi ve keskin bir acı vardı ama idare edilebilirdi. Arkama baktığımda kemik bacağıma geri dönmüştü ama korkunç, açık, kanlı bir yara vardı. Yarayı sihirli bir şekilde dikmesini, deriyi ayakkabı bağlar gibi birbirine bağlamasını hayretle izledim. Bir ay sonra tekrar koşmaya başladım ve bacağımı kurtaran usta şifacıyı asla unutmadım.

Bu güzel hikâye karşısında kalbim sıkışmıştı ve şöyle bir baktım

Hayes' ve ellerini süsleyen işaretlere baktım. Özellikle de bunu okuduktan sonra, şifacı olmanın bir insanın sahip olabileceği güçler arasında en önemlisi olduğunu hissettim. Birinin acısını dindirebilmek, onu sağlığına kavuşturabilmek, gerçekten de bundan daha değerli bir şey olamazdı. Şifacı olmasam da Ariyon'un yeteneğine kısa bir süreliğine sahip olmuşum ve böylesine hayati bir şeyi taşıdığım için onur duyuyordum.

Hızla kitaba daldım, nefesimi kesen bir hikâye bulana kadar hikâye üstüne hikâye okudum. Bu farklıydı. Bu hikâye hasta tarafından anlatılıyordu ama kenarlarda göz attığım notlar şifacının bakış açısından yazılmış gibiydi, sanki şifacı geri dönüp hikâyeyi okumuş ve olayları kendi açısından anlatmıştı. Beni en çok heyecanlandıran şey bir Maven şifacısından bahsedilmesiydi.

Addie Strong

Ölüp geri gelen kadın.

Nefesimi kadar şiddetli göğüs ağrılarım vardı. Üzerimde bir at yatıyormuş gibi hissediyordum. Batı Yakası'nda oturuyorduk ve klinik doluydu ama kocam bir öğrenciyi ikna etti.

Akademi'den, hademe olarak çalıştığı yerden, bana yardım etmek için.

Bir saniye önce öğrencilerin işlettiği klinikte oturmuş nefes almaya çalışıyordum ve bir saniye sonra Sonsuzluk Diyarı'nda Grim'e bakıyordum!

Öğrenci şifacı başımda duruyordu, ellerindeki parlayan işaretler deli gibi dönüyordu. Ayağa kalktım ve Grim'in beni almaya geldiğini gördüğümde ölesiye korkarak etrafıma bakındım. Sonrasında olanlar ise mucizeden başka bir şey değildi. Sonradan bir Maven olduğunu öğrendiğim şifacı hâlâ öğreniyordu. Benimle birlikte gelmekle kalmamış, tüm bedenimi Aleme getirmişti. Yasak olan bir şey. Şimdi Grim'le karşı karşıya , nasıl geri dönmem gerektiğini tartışıyordu!

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu tam olarak Ariyon ve benim başıma gelenler. Şifacının bakış açısından kenar boşluklarındaki notları okurken nefesimi kontrol etmek zorunda kaldım.

Ölüme bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Bu kadar ciddi bir seviyede şifa verme konusunda o kadar yeniydim ki büyümü sadece bedenine değil ruhuna bağlamıştım.

Tabii ya! Ariyon babamı iyileştirdiğinde, vücudu asla bir yere gitti. Ariyon babamın ruhunu Sonsuzluk Âlemi'ne kadar takip etmişti ama bu şifacı da benim gibi yeniydi ve yanlışlıkla hastasının tüm bedeniyle birlikte kendi bedenini de oraya getirmişti. Tıpkı benim Ariyon'a yaptığım gibi.

Yenilenmiş bir umutla yeniden okumaya başladım.

Savaşmaya başlamalarını huşu içinde izledim. Maven şifacısı beni iyileştirme ve daha fazla hayat verme hakkı için Grim'le savaştı. Ama Grim bedenimi oraya getirerek bir kuralı çiğnediğini, buna izin verilmediğini ve sonuçlarının olacağını söyleyip duruyordu. Güçleri etrafıma yağarken yerde felçli bir şekilde yatıyordum ve sonra birdenbire

Işık yandı ve okulda uyandım, kocam başımda bekliyordu.

Ama şifacı gitmişti.

Tüylerim diken oldu. Ariyon ve benim başıma gelenlerin neredeyse aynısıydı, tek farkı tersiydi.

Çaresizce kenar boşluklarını taradım, şifacının notlarını aradım.

*Bir kurban/buz olması gerektiğini bilmiyordum. **I**
onun yerine kendimi seçtim. O bir anneydi, bir ; **benim**
kimsem yoktu ve zaten genç yaşta ölecektim.*

Gözlerimi kapattım, sayfayı okşarken parmaklarım titriyordu. Kalbim bu genç şifacıya olan sevgimle dolup taşı. En büyük fedakârlığı yapmıştı. Maven şifacılarının en sevdiğim yanlarından biri de buydu; başkalarını kendilerinin önüne koyabilme yetenekleri. Gözlerimi açarak son karalanmış nota baktım. Şifacı belli ki hayatta kalmış. Bir şekilde geri dönmüş ve bu notları yazmış.

*Bilmiyordum ki, /ate'in başka planları vardı ve Işık
merci/ul.*

"Hayır!" Çığlık attım ve herkes yerinden sıçradı. "Özür dilerim," dedim yüzümü buruşturarak.

Nasıl geri döndüğünü söylemedi.

Söylemedi.

Hayır.

Hayır.

Çok yaklaştım.

"Ne buldun?" Hayes yanıma geldi ve kitabı ona uzattım, üzerime çöken depresyonun ağırlığına engel olamıyordum. Hayes kitabı herkese okudu ve kitabın içinde şifacı bir bakış açısı olduğunu fark etti.

kenar boşlukları ve bunu da okuyun. Herkesin daha dik oturmasını, gözlerinin ışıldamasını, gülümsemelerini, umutla dolmalarını hüznle izledim. Ve sonra son bölüme geldiğinde, onlar da benimle aynı tepkiyi verdiler.

"Neden biraz daha fazlasını söyleyemedi ki!" Eden homurdandı. Efendi Clarke bile kaşlarını çatmıştı. "Bu çok anlamsız.

Bunun kimseye faydası yok."

Hayes kitabı tekrar kucağıma bıraktı ve yorgunluğun iliklerime kadar işlediğini hissettim.

Yanric o sırada kapıdan puflayarak geçti ve alçaktan uçarak omzuma kondu.

"Geç oldu," diye duyurdu ve sanki bir işaretmiş gibi, odanın içinde dolaşan bir esneme sesi çıkardım.

"Yarın akşam yine burada buluşalım," dedim küçük ekibimize. "Bugün tüm hafta boyunca kaydettiğimizden daha fazla ilerleme kaydettik."

Efendi Clarke başını salladı. "Sizinle yine burada buluşacağım. Siz hoşnutsuz gençlerin eski kitapları çalmadığınızdan emin olun."

Hepimiz buna güldük ve . Avis'in bana verdiği kitabı çantama geri koydum ve Maven'ın iyileştirme hikâyelerini ayıklayana kadar geç saatlere kadar onu okuyacağıma dair kendime söz verdim.

Odadan çıktığımızda, çantasında hâlâ bir kitap taşıyan kişinin Üstat Clarke olduğu aklımdan çıkmamıştı - bir gün iradeleri dışında kontrol edebileceğimi söyleyen bir kitap.

Bir an için bunu Kraliçe Solana'ya gösterip göstermeyeceğini merak ettim ama sonra kendimi azarladım. Efendi Clarke her zaman beni korumaya ve bana yardım etmeye çalışırdı. Bana sırtını dönmezdi.

Değil mi?

YEDİ ARIYON

Kül ve Gölge Evi'ndeki insanların nasıl karanlığa gömüldüğünü hep merak etmişimdir. Büyü onları ele geçiren kötü bir ruh gibi miydi? Yoksa zihinlerini yiyip bitirene kadar içlerine sızan bir hastalık mıydı? Artık böyle bir büyüye sahip olduğuma göre, ikincisi olduğunu düşündüm.

Fallon'un müthiş korkunç güçlerini birkaç kez kullandıktan sonra, isteyerek bir canavarı beslediğimi fark ettim. İçimde öfkeli bir canavar vardı, Fallon'un kara büyü, yeterince öfkeyle ödüllendirilirse istediğimi yapacaktı. Ve bu beni hasta ediyordu. Zihinsel olarak. Düşüncelerim kararmaya başlamıştı. Eve gitmek istiyordum ama Fallon ve diğer herkesin benden vazgeçmiş olmasından korkuyordum. Belki de nasıl geri döneceğimi asla bulamayacaklardı ve hayatta kalmak için insanları kül etmeye ya da ateşe vermeye devam etmem gerekecekti ve ödülüm en kötü kabusum olacaktı: bir Nightling olmak.

Marissa dövüşümü izlediği o günden beri geri dönmemişti ama herkes bana çok daha saygılı davranıyordu ve bu iğrenç bir şeydi. Hayatta kalmak için kurt olmaktan başka seçeneği olmayan kuduz bir kurt sürüsünün arasındaydım.

"Fallon," diye fısıldadım hücremdeki karyolada uzanırken karanlık odaya. "Yanric."

Belki kuş bana ulaşabilir. Daha önce de boyutlar arası yolculuk yapmıştı. Az önce bir dövüş daha kazanmıştım. Çürükler içindeydim, kanlıydim, bitkin düşmüştüm ve zihnimin kenarlarının yıprandığını hissediyordum. Ne kadar zamandır buradaydım? Yedi gece mi? Sekiz mi? İki haftadır mı? Artık günde üç dövüş oluyordu. İzini kaybediyordum. Çok fazla ölüm. Hepsi benim ellerimden. Evimde kılıç kullanmakta iyiymdim ve kendimi ya da sevdiklerimi savunmakta sorun yaşamıyordum ama spor olsun diye başkalarıyla karşı karşıya gelmek... midemi bulandırıyor. Yine de yapıyordum. Hayatta kalmak için ne isterlerse yapıyordum.

"Grim," diye inledim. "Yardım et."

Ben bir şifacıydım. Bu her şeye ters düşüyordu. İnsanları öldürmek. İnsanları yakmak. İnsanları kül etmek. Uyku uzuvlarımı çekiyordu ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Bu noktada, uykunun karanlığına girmek ve asla istiyordum.

Hemen bir rüyanın içine çekildim.

Büyük bir odada, bir yastığın üzerinde, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturuyordum. Önümde beyaz saçlı ve nazik bir gülümsemesi olan yaşlı bir fae oturuyordu.

"Merhaba oğlum," dedi.

Kaşlarımı çatarak nerede olduğumu anlamaya çalışmak için odaya baktım ama her yer bomboştu.

"Kimsin sen?"

Elini göğsünün üzerine koydu ve saygıyla başını eğdi.
"Ben Emmeric, bir Ealdor Fae'siyim."

Vay be. Ealdor Fae'leri belalıydı.

"Neden buradayım?" Lüsüd rüya görüyordum, bu yüzden söylediklerim üzerinde kontrolüm vardı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve oldukça havalıydı.

Adam iç çekti. "İçinde bulunduğunuz durumdan kurtulmak için yardıma ihtiyacınız var, değil mi?"

*Rüyamda bile tüylerim diken diken oldu.
Benim durumumu nereden biliyordu?*

", " diye .

Adam başıyla onayladı. "0 zaman Fallon'u gördüğünde ona beni bulmasını söyle."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, Fallon'u gördüğümde," dedim alaycı bir tavırla.

Sanki onu öğle yemeğinde falan görecektiğim gibi.

Adam tekrar konuşmak için ağzını açtığı anda yanağıma acı verici bir tokat indi ve...

Sarsılarak uyandım.

Gözlerimi açtığımda Maze'in üzerimde gezindiğini gördüm. "Ayağa kalk, tatlı çocuk. Bir dövüşün daha var ve bu sefer senin üzerine bir haftalık temizlik görevine bahse girdim, yani kazanmak zorundasın."

Kaşlarımı çattım. "Sırf sen yerleri paspaslamak zorunda kalasın diye kaybetmek istiyorum."

Yanağıma sert bir tokat daha attı ve bunun Anlaşmalar'da izin verilip verilmediğini merak ettim, beni sebepsiz yere dövüyordu. Ona karşılık vermek, yüzünü yanımdaki taş duvara sürtmek istedim ama içimde kabaran ve serbest bırakılmak için yalvaran öfkeyi ve gücü dizginlemek için elimden geleni yaptım.

Rüyayı hatırlamaya çalışırken zihnim koşturuyordu. O kadar önemli hissettirmişti ki, unutmak istemedim. Emmeric, Ealdor Fae, Fallon hakkında bir şeyler söylüyordu.

Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Beni mi ? Yoksa hayatına devam mı ediyordu? Öyle yapsaydı onu suçlamazdım ama o yeşil gözleri özlerdim. Ona bir kez baktığımda sanki hava almak için yukarı çekilmiş gibi hissediyordum. Sanki hayatım boyunca onsuz boğuluyormuşum gibi. Şu anda da boğuluyordum ve Fallon'un ben yenik düşmeden önce bana yeniden hayat üflemesine ihtiyacım vardı.

SEKİZ
FALLON

Ertesi sabah Yanric beni gagalayarak uyandırmak zorunda kaldı. Neredeyse bütün gece o kitabı okumuştum. İnanılmaz şifa hikâyeleriyle doluydu ama bir Maven'ı içeren başka bir şey yoktu. Yine de bir bölüm kalmıştı ve umudumu yitirmiyordum. Kenarlara yazan kişi baştan sona aynı kişiydi, Maven şifacısı. Diğer iyileşmeler hakkında yorum yaparken, şifacının ne yaptığını ve işleri nasıl farklı yapabileceklerini tahmin ediyordu. Bir çeşit eleştiri. Ariyon'un bir gün okumak isteyeceğini düşündüğüm harika bir kitaptı.

Eğer onu geri alabilirsem.

"Geç kalacaksın tatlım!" diye seslendi babam mutfaktan.

"Ben uyurken sen bütün gece ne yapıyorsun?" Komodinimin üzerinde tüylerini kabartan Yanric'e baktım. Her zaman gider gelirdi, ama sabahları Eden ve benimle birlikte okula için burada olurdu.

Bana doğru baktı. *"Seni uyurken izliyorum ve tehditleri değerlendirmek için tepende uçuyorum."*

"Ciddi misin?" Bu kendini adanmış bir muhafızdı. Kendisinin de uykuya ihtiyacı yok muydu?

Kıkırdadı. *'Hayır, ciddi değilim. En az altı saat güzellik uykusuna ihtiyacım var. Sen uyuduğunda ben de uyurum ama savaşmaya hazırım.*

Kanatlarını iyice esnetti ve ben de kıs kıs güldüm.

Çabucak hazırlandım. İkinci eldivenimi giydiğim sırada ön kapı çalındı.

"Ben bakarım!" Babama mutfakta kahvaltı hazırladığını bildiğimi söyledim.

Kapıyı aralayıp Kraliyet Muhafızını gördüğümde kaskatı kesildim. Beyaz eldivenli ellerinde iki zarf tutuyordu.

Bu iyi bir şey olamaz. Kraliçe Solana'dan ya da konseyinden başka bir not mu? Belki de tugaya katılmam için yaptığı daveti geri alıyordu.

Zarfları elinden aldım ve kapıyı kapatmadan önce ona teşekkür ettim.

"Şimdi ne olacak?" Babam elinde dumanı tüten iki el turtasıyla odaya girdi. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı ve ilk zarfı yırtarak açtım ve yüksek sesle okudum.

Citizen o / The Gilded City,

/Kraliçe Solana'nın sarayında düzenlenecek özel bir Kış Gündönümü Balosuna davetlisiniz. Dans ve akşam yemeği olacak

/Ardından Bane ailesinin hayatta kalan tek varisi olan onur konuğu Fallon Bane'in eşsiz bağlılık töreni.

Okumayı bıraktım ve turtalardan birini ısırmakta olan babama baktım, ağzından çıkan buhar onu efsanevi bir ejderhaya benzetiyordu.

"Vay canına," dedi babam yemeğe üfleme arasında, "çok uğraştı."

"Kesinlikle öyle." Gergin bir kahkaha attım ve sonra güne ve saate baktım.

Sadece birkaç gün kaldı! Bu hızlı oldu, ancak bunu zaten gerçekleşmekte olan bir etkinlikle birleştirmek akıllıcaydı. Etkinlik

Duyduğuma göre Kış Gündönümü Yıldızlı Şehir'de büyük bir olaymış. Sokak satıcıları arabalarında lezzetli yiyecekler hazırlıyor, maytaplar satıyor ve kadınlara çiçekler veriyorlarmış. Kulağa büyülü geliyordu. Ve bunu her zaman küçüklüğümden beri yakından görmeyi arzuladığımı gökyüzündeki ışık gösterisi takip ederdi.

Ama Ariyon yokken bundan gerçekten zevk alabilir miydim?

Kraliçeye bağlılık yemininin herkese açık olacağını biliyordum ama *bu kadar* aleni olmasını beklemiyordum.

"Avis de bunun akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyor. kraliçeyi rahat hissettirmek için."

Babam yavaşça başını salladı. "Peki, burada işler karışırsa yedek bir planımız olduğunu unutmayalım." Başını, paketlerin yatağının altında saklandığı odaya doğru salladı. Başımı salladım. Yedek bir plana sahip olmaktan asla zarar gelmez.

"Diğerinde ne yazıyor?" diye sordu ve ben de yırtıp açmaya başladım.

"Bakmaya korkuyorum," diye itiraf ettim ama de okudum.

Fallon,

*İşleri benim için kolaylaştırmak istemenize çok sevindim. Kış Gündönümü'nde onur konuğum olmanı ve hükümdarlığıma bağlılık yemini etmeni ayarladım. Bugün sen okuldayken ve baban işteyken eşyalarını Bane Malikânesi'ne taşımak için nakliyeciler gelecek. Ember sizi okulun ahırında bekliyor olacak ve **ben** de size bir bisiklet temin ettim. Bir balodan önce yeni evinize teslim edilecektir ve partide görüşmek üzere.*

Kraliçe Solana

Aslında makul bir mektuptu. Anladığımı kadarıyla Yıldızlı Şehir'de ortaya çıkmam onu strese sokmuş olmalı.

Çünkü hayatını kolaylaştırmak için her şeyi yapmaya hazır olduğum için artık rahatlamış görünüyordu. Kıyafetlerime baktım ve onun *uygun kıyafet* terimine kıkırdadım. Kıyafetlerimin nesi vardı ki? Muhtemelen bana saçma sapan bir balo elbisesi falan gönderecekti. Ama beni hapisten kurtaracaksa giyerdim.

"Bugün Bane Malikânesi'ne taşınıyoruz. Kraliçe eşyalarımızı almaları için nakliyeciler tuttu," dedim yüzümü buruşturarak. Bu mobilyalar bizim bile değildi ama yüz yılı aşkın bir süre yalnız sonra Bane Malikânesi'nde kurtarılmaya değer mobilya kalmadığından şüpheleniyordum. Belki de Solana bunların hepsini Mable'dan satın almıştır.

Babamın kaşları havaya kalktı. "Tamam..."

'Acaba temizlediler mi? En son birkaç ay önce gördüğümde oldukça kötü durumdaydı,' dedi Yanric.

Orada doğduğunu söylediğini unutmuşum.

On yedi yıl beni orada bekledi. ve ona diğer mektupta, Kraliçe Solana'nın Bane Malikânesi'ni benim nihai karanlığım için bir hapishaneye dönüştürmeyi ima ettiği mektupta ne olduğunu anlatmıştım.

"Eminim her şey girecek.

Babam ikinci turtayı bana uzattı ve arka yatak odasında kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında, iki kaçak sırt çantasını omuzlarında taşıyordu. "Mable'a bunları tutmasını söyleyeceğim ve yarın kendim taşıyacağım. Kraliçenin adamlarının onları bulup sorular sormasını istemem."

"İyi fikir." Kraliçeye bir kaçış planımız olduğunu belli en iyisi - tabii bu, işler ters giderse sonsuza kadar bu Bane Malikânesi'nde sıkışıp varsayıyordu.

Babam bana iyi günler diledi ve ben Eden'le buluşurken caddenin karşısındaki Mable'a doğru yola çıktı. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı ve sanki çok uyumuş gibi görünüyordu.

benim kadar iyi. Sabahın serin havasına karşı tenimi örtmek için pelerinimi üzerime daha sıkı çektim.

"Bütün gece bensiz parti mi yaptın?"

Eldivenli parmaklarımdan turtayı çekip aldı ve geri vermeden önce bir ısırık aldı. Sonra ağzından küçük bir patates parçası çıkardı ve omzuma tüneyen Yanrice yedirdi.

"Bütün gece okudum. Oldukça korkutucu şeyler öğrendim ve sonra tekrar uyuyamayacak kadar korktum."

Ona sarılmak istedim; bana bu şekilde yardım ettiği için çok iyi bir arkadaşı. "Ben de bütün gece kitap okudum. Gerçi korkutucu bir şey yoktu. Sen ne buldun?" diye sordum.

"Pek bir şey yok," dedi hızla ve sonra bana zoraki bir gülümseme verdi.

"Eden Westcourt. Korkunç bir yalancısın."

Batı Yakası'nın sokaklarından geçerken ayaklarını kaldırım taşlarına vurarak inledi.

"Güzel. Efendi Hart'ın neden sizin yanınızda kekelediğini ve genel olarak korkmuş görüldüğünü biliyorum."

Durmak için kaydım, tüm vücudum beklentiyle ona doğru döndü. Bilmek istiyordum ama istemiyordum da çünkü kötü olacağını biliyordum.

"Marissa ne ?" Eden

başını salladı.

"Hart okulu gece oradaydı. O... Ayden'in okuduğu şu karanlık gücü kullandı, birinin iradesini ele geçirebildiğiniz gücü. Hart'ı zorladı..." Eden'ın alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

Kalbim bir kaya gibi mideme düştü. Buna daha fazla katlanıp katlanamayacağımı bilmiyordum. Yaptığı tüm bu şeyler için Marissa'yı öldürmek istiyordum. Çocukluğunun nasıl geçtiği ya da kara büyü yapmanın ne kadar zor olduğu umurumda değil, bu insanların üzerine yağdırdığı dehşetin hiçbir mazereti olamaz. Onun yaptığı şeyleri yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Anlat bana." Sesim ancak fısıltı halindeydi ve Eden çenesini eğdi.

"Öğrencilerin ve öğretmenlerin dışarı çıkamaması için onu kapıları kapatmaya zorladı. Böylece... yanacaklardı."

Boğazımdan bir inilti koptu ve geriye doğru tökezledim. "O çok kötü."

"*Gel beni bul,*" diye fısıldadı bir kadın sesi ve ben döndüm, gözlerim ağaçlara, çalılara, binalara kaydı.

"Sorun nedir?" Eden kaşlarını çatarak sordu.

O anda ruhumu dehşet kapladı. Sesler duyuyordum - karanlığa geçişin belirtilerinden biri.

"Yok bir şey. Ben... Ben sadece Marissa'nın Hart'a yaptırdığı şey karşısında şok oldum." Yalan söyledim. Belki de bunu gerçekten duymamıştım; belki de yaşadığım şok yüzünden sesi hayal etmiştim.

Eden başını salladı. "Korkunç bir şey."

Yürümeye devam ettik ve sertçe yutkunarak Yanric'e yan gözle baktım. Omzumda bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

"*Ben de duydum.* Sesi korkmuş gibiydi, benim hissettiğim kadar korkmuştu.

Yani hayal etmemiştim. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum.

"*Her şey girecek,*" diye ona güvence verdim. Ama mıydı?

O anda hissettiğim tek rahatlama ölçüsü, karanlığa gömülme ve aklımı kaybetme yeteneğimin Ariyon'a da geçmemiş olmasıydı.

Günün geri kalanında okulda KENDİMİ YOK HİSSETTİM. Aklımda bir sürü şey dönüp duruyordu. Ariyon kaç gündür kayıptı. Şu anda ne yapıyordu? Onu nasıl geri getirebilirdim? Sonra o sabah duyduğum kadın sesini, karanlığa gitmeyi düşündüm. Ama daha çok, düşüncelerimi tüketen şey zavallı Efendi Hart ve bana yaklaştığında ellerinin titremesiydi. Her an iradesini elinden alabileceğimden korkması beni öldürüyordu. Yine de benden korkmasını anlıyordum. Ben de korkmaya başlamıştım.

Bana, yapabileceklerime, atalarımın sahip olduğu büyük güce - ki bu benim de sahip olduğum anlamına geliyordu.

Bayan Reebus, "İnsanların enerji imzalarını okumayı öğrendiğinizde, şifa yeteneğiniz doğal olarak hızlanacaktır," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Şimdi, bu biraz ileri bir konu, ama bundan sonra lanetlerden bahsetmek istiyorum çünkü yıl sonunda final sınavınızda olacak."

Sevindim. Lanetler, hakkında çok şey bildiğim bir şeydi.

Tahtaya yazmaya başladı, bir da konuşuyordu. "Ebedi ve geçici olmak üzere iki tür lanet vardır. Bu sonsuz lanet o kalıcı ve olabilir asla iyileşmek." Bakışları kısa bir süreliğine bana kaydı ve küçücük bir topa dönüşüp saklanmak .

"Geçici lanet, bir tür enerji imzası aracılığıyla kişiye veya nesneye bağlanır. Bunu bir kez çözdüğünüzde Lanet, esasen onu aılıktan " diye ekledi.

Söylediklerini not aldım ama finale kalacak kadar uzun süre şifacı olmamayı umuyordum. O zamana kadar Ariyon'u geri getirmem gerekiyordu. Gerçekte ise, o zamana kadar ölmüş ya da bir Nightling olmuş olabileceğinden oldukça emin hissetmeye başlamıştım. Ve bu düşünce paniğın içimde yükselmesine ve pençelerini göğsüme geçirmesine neden oldu.

Hayır.

Pozitif kalmalıydım. Ariyon için. Kendimi toparlayarak elimdeki derse odaklandım.

"Şimdi Usta Hart ile yaptığınız gibi enerji imzalarını algılama alıştırmaları yapalım. Bu bir sonraki dersime iyi bir giriş olacak. Eşleşin!" Ellerini çırttı ve ben inledim. Usta Hart'ın dersinde bunu yapmamıştım. Şu anda bitkilerin enerjisini algılıyorduk. Enerji imzamı algılamak üzere olan kişi lanetimi görmek üzereydi. Bu çok utanç verici olacaktı. Bunu neredeyse kafamda canlandırabiliyordum.

Bayan Reebus, Fallon'un hayatını emen o iğrenç siyah leke de ne?

Masama yaklaştı ve ben kaskatı .

"Fallon, ortağım olabilirsin." Bayan Reebus bana küçük bir gülümseme verdi ve sonsuza kadar minnettar kaldım. Bunu biliyor olmalıydı. Muhtemelen ilk gün bende bunu görmüştü.

Ayağa kalktım, onu sınıfın önüne kadar takip ettim, o da karşıma geçti ve benden biraz uzakta durdu.

Sınıfla konuştu. "Şimdi, gördüğünüz gibi, partnerimden yaklaşık altı ila on metre uzaktayım. Bunu yaparken, ilk birkaç kez, mesafeyi korumak en iyisidir, böylece kendi enerji imzanızı hastanızla karıştırmazsınız."

Derin bir nefes aldım ve eldivenlerimin içinde avuçlarımın terlemeye başladığını hissettim. Buraya nasıl geldim? Birkaç ay öncesine kadar sihrim olduğunu bile bilmiyordum. Hayatım boyunca lanetli olduğumu biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Artık bunun kötü atalarımın ve içimde taşıdığım korkunç güçten kaynaklandığını biliyordum; bu gücü savaş dersleriyle kontrol etmeyi ve ölümsüz ateşi kullanmayı öğrenmeye çalışıyordum. Şimdi ise iyileşmeye ve benim olmayan Maven seviyesindeki büyüü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeye çalışıyordum. Bu çok büyük bir tezattı ve yine de dürüst olmak gerekirse, bunu daha çok seviyordum. Hayatımda çok fazla acı çekmiş biri olarak, bu tür bir iş bana çok daha çekici geliyordu. Ama nasıl yaratıldığımızı seçemezdik, bu yüzden şikayet etmenin bir anlamı yoktu.

Öğretmen, "Işık ve Eter Evi'nden gelen her şifacı, birinin enerji imzasını hissetme yeteneğine , bazıları diğerlerinden daha fazla," dedi.

Aklıma hemen Avis ve onun birinin yaşam gücü enerjisini sadece hissetmekle kalmayıp aynı zamanda nasıl görebildiği geldi.

"Derin bir nefes alın, kendinizi merkezleyin ve sonra vizyonunuzun biraz izin verin, sanki uzun bir günün ardından bir bakışta kaybolmuşsunuz gibi" diye devam etti.

Bayan Reebus'a bakarak nefes aldım ve sonra gözlerimin rahatlmasına izin vermeye çalıştım. Zihnim sürekli bir şeyler görmek istiyordu ama onun etrafında temiz havadan başka bir şey yoktu.

Sonra sınıftaki birkaç kişi gibi ben de soluk soluğa kaldım, bana görüldüğünde hafif, pembe bir parıltı yayılıyordu.

Bir başka öğrenci "Görüyorum!" dedi.

Bir diğeri "Ortağım yeşil!" dedi.

Bayan Reebus gülümsedi ve konuşmak için ağzını açmıştı ki, bangır bangır çalan bir siren sesi odayı doldurdu.

Gözleri büyüdü ve ben kulaklarımı kapatmak için uzanırken bir an donup kaldı. Daha önce hiç siren çalmamıştı.

"Herkes beni takip etsin!" Bayan Reebus bağırdı, kapıya doğru ilerlerken trans halinden çıkmış gibiydi.

Kapıya doğru koşarken hepimiz şaşkın ve telaşlı bakışlar paylaştık ve bir tıkanıklığa neden olduk. Bana dokunulmasını önlemek için kalabalığın arasından geriye doğru tökezledim ve en arkadan takip ettim. Diğer yüzlerce öğrenciyle birlikte koridora girdik ve biri bana çarptığında tısladım ama neyse ki tenime değmedi. Duvarlara sarılarak, yüzlerce öğrencinin ve öğretmenlerinin koridorun sonundaki bir kapıya akın etmesini izledim.

"Fallon!" Eden çığlık attı ve ben de dönüp en iyi arkadaşımın bana doğru koştuğunu gördüm. İs içindeydi ve savaş teçhizatı giymişti, şüphesiz ateş büyüleriyle nasıl savaşılacağına dair bir dersin ortasındaydı.

" oluyor?" diye sordum.

Bir öğretmeni kontrol eder gibi arkasına baktı ve zorlukla yutkundü. "Bunun bir Nightling alarmı olduğunu duydum."

Kampüste Nightling'ler mi var?

Öfke üzerime çöktü ve şakaklarımın arasında baş döndürücü bir neden oldu. Ariyon'u öldürmeye teşebbüs ettikten sonra Marissa'yı tekrar görme düşüncesi beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Güçlerim olmasa da umurumda değildi. Onu çıplak ellerimle öldürebilirdim.

Eden içimde yükselen öfkeyi görmüş olmalı ki başını salladı ve eldivenli elimi tuttu. "Bodrumda saklanıyoruz. Bu yeni protokol."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben Savaş ve Kemik Evi'yim. Nasıl korunacağını bilmek benim işim." Bunu söylerken gururlu görünüyordu.

Ve şimdi sanırım döngünün dışında bir şifacıydım.

"Fallon!" Ayden'in panik içindeki sesi boşluğu doldurdu ve bana doğru koştuğunu görmek için döndüm, tam savaş zırhı giymiş ve elinde bir kılıç tutuyordu.

"Neler oluyor?" Daha fazla bilgiye sahip olduğunu umarak ona sordum.

"İkiniz de bodruma inin!" diye tısladı ve bizi o tarafa yönlendirdi.

Herkesin bu kadar becerikli olması inanılmazdı. Tüm bina sakin bir şekilde bodruma inmişti, Eden, Ayden ve ben içeri giren son kişilerdik. Ayden bizi açık kapıya doğru itti ve onun gelmeyeceğini anladığımda kalbim karnıma düştü.

"Ayden. Nightlings mi? Marissa mı?" Kapı aralığında durmuş, çok özlediğim ve canımı yakan adamla aynı yüz ifadesiyle bana bakarken sordum.

Sertçe yutkundu ve bana başıyla onay verdi.

İlerledim. "O zaman ben de geliyorum! O benim için burada. Eğer birine bir şey olursa-"

Her iki kolumu da kibarca olduğundan daha sert kavradı ve beni kapı aralığından geri itti.

"Fallon, artık savaşacak gücün yok. Burada kal. Eğer sana bir şey olursa..." Yüzünde vahşi bir ifade belirdi, sanki beni olduğum yerde kalmaya zorlamak için her şeyi yapabilirmiş gibiydi ve sonra bakışları dudaklarıma kaydı.

Bu da ne...?

Beni serbest bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı. Yüksek bir tıklama sesi artık içeride kilitli olduğumuzu gösteriyordu.

DOKUZ
FALLON

Kilitli kapıya bir yumruk indirdim ve Eden'la yüzleşmek için döndüm. Duvardaki kristal ışıklı apliklerin hafif parıltısı kaşlarının çatıklığına gölge düşürüyordu.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Senden hâlâ hoşlanıyor."

Midem bulandı. "Hayır. Hayır, bence şu anda senden hoşlanıyor." Dudaklarımdan çıktığı anda yalan gibi gelmişti. Ders çalıştıktan sonra birkaç kez yemeğe çıkmışlardı ama Eden hiçbir şey olmadığını söylemişti ve tutuyormuş gibi görünüyordu. Bakışları az önce ağzıma düştüğünde merak etmişim ama onun görmemiş olmasını ummuştum.

Sanki düşüncelere dalmış gibi arkamdaki duvara baktı. "Sanırım seni unutmak için benimle ilgilenmeye çalıştı ama... ilgilenmiyor."

Hayır. Hayır. Hayır.

Eden'la arkadaşlığımızın arasına bir şey girseydi kendimi asla affetmezdim.

"E, ben onu aştım. Babamın hayatı üzerine yemin ederim," diye homurdandım.

Elini benimkinin içine sokup sıktı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Fallon, sorun yok. Ben iyiyim. Daha genciz. Hayatım boyunca seçebileceğim bir sürü potansiyel erkek arkadaşım olacak

değil mi?" Bana göz kırptı ama gözlerinin ardındaki acıyı görebiliyordum.

Onunla Ayden'in ilişkilerinin yürümesini gerçekten çok istiyordum. Belki kısmen Ariyon'la bu kadar hızlı ilerlediğim için kendimi daha iyi hissetmek için, ama aynı zamanda Hayes'in kalbini kırmasından sonra Eden'in bir sevgilisi olsun diye. Ayden artık benim için bir kardeş gibiydi ve her türlü romantizm ihtimali ortadan kalkmıştı - ve bunun tek nedeni lanetimi harekete geçirmeden bana dokunamaması değildi.

Bayan Reebus merdivenlerden bize konuşmak için ağzımı açtım.

"Tüm öğrenciler için hazır bulunmalıdır!" diye bağırdı ve merdivenlerden indik.

"*Yan?* Bodrum katındaki kaleye adımımı atarken tanıdığımı çağırdım ve o da duvardan geçerek bir saniye içinde omzumda katılaştı.

Burnumu kırıştırdım. "*Yanık tüy gibi kokuyorsun.*

'*Az önce bir savaş bölgesinden geçtim,*' diye karşılık verdi ve ben *de* kaskatı kesildim.

"*Ne? ne kadar kötü?*

"*Dışarıda yüzlerce Nightling var, Fallon. Ciddi görünüyordu. 'Ben oradan uçtuğumda şehrin yarısı saldırıya uğramıştı-*'

"Babam," diye .

"*İyi olduğundan emin olduktan sonra buraya geldim. Kendisini ve Mable'ı mahzene kapattı. Onlar iyi.'*

"Öğrenciler, toplanın!" Bay Whitlock anons etti, ve bir anlık paniğimden sıyrıldım. Babam Mable'ın mahzende olmasından rahatsız olur muydu? Nightlingler duvarları delebilirdi. Yanric gibi gölgeye dönüşebilir ve her katı kütlenin içinden geçebilirlerdi.

Enerji kristalleriyle çalıştığını ve özel bir büyüye sahip olduğunu bildiğim profesörlerden biri olan Madam Mondpoint, bodrumun uzak duvarına doğru yürüdü. Mavi parlayan bir ışık fırlatmaya başladı ve ışık duvara çarptığında

duvarlara sıçradı, yayıldı ve bir tür kalkan oluşturdu.

Ben de dahil olmak üzere bazı öğrenciler, bodrumun her bir duvarının yanı sıra zemini ve tavanı da kapladığı için hayretler içinde kaldık. Şimdi parlayan mavi bir kutunun içinde duruyorduk. Madam Mondpoint ter içindeydi, bir köşede oturmuş nefes nefese kalmıştı.

"Bu, duvarlardan içeri girmeye çalışırlarsa Nightling'leri dışarıda tutacaktır," dedi.

Olmalı. olarak bilmiyorlardı.

Hayes, Madam Mondpoint'e doğru yürüdü ve ona bir şeyler mırıldandı. Kadın, yüz hatlarını kaplayan yorgunlukla ona baktı ve başını salladı. Hayes ellerini kadının sırtına koydu ve ellerinin üstündeki işaretler parlamaya ve hareket etmeye başladı.

Babam için duyduğum korkuyu bir kenara ittim ve Hayes'in olduğu yere doğru adım attım. "O iyi mi?" Fısıldadım.

Madam Mondpoint'in gözleri kapalıydı ve Hayes ona enerji verirken duvara yaslanmıştı.

Başını salladı. "Az zamanda çok fazla çıktı. O bir Dinokinetik. Büyük miktarda enerjiyi manipüle edebiliyor ama bu kısa vadede ona zarar veriyor."

Öğretmen aynı fikirdeymiş gibi mırıldandı ama gözlerini açmaya zahmet .

Sertçe yutkundum. "Yardım edebilir miyim?"

Hayes o anda bana baktı ve bakışlarındaki ciddiyet beni biraz hazırlıksız yakaladı. "Tüm şifacı öğrencileri bir köşede topla. Ben birazdan orada olacağım. Bizi bıraktıklarında ekipler halinde dışarı çıkmaya hazırlanmalıyız ki sonrasında yardım edebilelim."

İfadesi karşısında nefesim kesildi. "Sonrası mı?"

Yine bakışlarımı tuttu. "Nightlingler bize savaş açıyor Fallon. Kayıplar olacak, yaralananlar olacak.

Kraliçenin şifacıları bu diyarın en iyileri ama onlar da tehlikede olabilir. Biz sadece... en kötüsüne hazırlanmalıyız."

Oh Light. Bu nasıl oldu? Oraya gerekiyordu. Ayden! Onun yanında savaşıyor olmalıydım ya da en azından Marissa'ya bunu durdurması için yalvarıyor olmalıydım.

Bunu neden yapıyordu? Ben ortaya çıkmadan önce, Yıldızlı Şehir'deki çoğu insan onun öldüğünü düşünüyordu. Bu kadar uzun zaman sonra buraya gelmesi benim yüzümden olmalıydı. Buraya geldiğimden beri Marissa neredeyse her ay bir saldırı düzenliyordu.

"Gece yavrularının beslenmesi gerekir, yoksa kuruyup giderler," diye paylaştı Yanric ve ben de ona baktım.

"Ne demek istiyorsun? Yani, bunu neden şimdi paylaşıyorsun?" Nightling'lerin beslenmeye ihtiyacı olduğunu okuduğumu hatırlıyorum ama-

"Belki de daha büyük bir şey için güçlü olabilmek amacıyla tüm güçlerini artırarak büyük bir besleme yapıyorlar."

Yanric'in tahminiyle tüylerim diken diken oldu.

"Fallon," diye seslendi Hayes, dikkatimi tekrar elimdeki işe çekerek ve ben de kendime geldim.

"Kusura bakmayın. Gidip diğerlerini toplayacağım."

Saldırının nedenini daha sonra çözmemiz gerekecekti. Loş mavi ışıktaki gözlerimi kısarak Hayes'ten uzaklaştım ve beton spor salonuna benzeyen geniş açık alanda toplanmış iki yüzden fazla öğrenci ve personele baktım. Hiç mobilya yoktu, sadece köşede birkaç süt kasası ve kutu vardı.

Toplanan kalabalığa baktığımda, çok fazla öğretmenin burada olmadığını fark ettim. Muhtemelen yukarıda kavga ediyorlardı.

Efendi Clarke. Efendi Hart. Burada değillerdi. Korku içimi sıktı ama onu bastırdım ve boğazımı temizledim.

"Işık ve Eter Evi şifa öğrencileri, benimle gelin!" diye bağırdım ve alanın daha az kalabalık olan bir köşesine doğru yürüdüm.

Bayan Reebus canlandı ve bana doğru birkaç uzun adım atarak bana baktı.

O yaklaştıkça sesimi alçalttım. "Hayes sonrasına hazırlanmamız gerektiğini söyledi. Yardım etmek için."

Yüzünün rengi soldu, bu ışıktaki hasta gibi görünüyordu ama başını salladı.

"Haydi!" İki kez alkışladı ve şifa öğrencileri birer birer bulundukları gruplardan ayrılarak odanın bizim bulunduğumuz köşesine geçtiler.

Bana Ölümsüz Ateş'i nasıl kullanacağımı gösteren Piroteknik eğitmeni Usta Knight da gitmişti, bu beni biraz daha iyi hissettirdi çünkü bu onun Ayden'in yanında savaştığı ve umarım onu güvende tutacağı anlamına geliyordu. Ama telekinezi öğretmeni Bay Whitlock aşağıdaydı ve ne yaptığımızı fark etmiş görünüyordu.

"Savaş ve Kemik Evi! Onarlı sıralar halinde dizilin!" diye bir talim çavuşu gibi bağırdı. Öğrenciler sıraya girdiler, görünüşe göre yapılacak bir şey olmasından hoşlanmışlardı. Sonra Bay Whitlock, Bayan Reebus ve benim yanıma geldi.

"En kötüsüne hazırlanmalıyız," dedi. "Tele öğrencileri cesetleri havaya kaldırabilir ve onları iyileştirme cadırlarına götürebilir."

Bayan Reebus başını salladı. "Bu işe yarayacak." Sesini sakın tutuyordu ama içinden yayılan korkuyu *hissedebiliyordum*.

Karanlık güçlerim olduğunu öğrendiğimden beri ilk defa Aslında onları istedim. Dışarıdaki her bir Nightling'e mor bir ateş dalgası göndermek istedim. Ama hayır. Zarar vermek için değil, iyileştirmek için güçlerim vardı.

Eldivenlerimin arasından ellerimin üst kısımlarını, Ariyon'un izlerinin olduğu yerleri okşadım ve kalbim sıkışarak göğsümün içinde dev bir keder mağarasının açılmasına neden oldu.

beni bütünüyle yutacaktı. Çok uzun zaman olmuştu ve onu geri kazanma umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Affet beni, diye düşündüm ve sonra Yanric boynuma .

Bay Whitlock uzaklaşıp öğrencilerine emirler yağdırmaya başladığında Bayan Reebus'a, "Ben de yukarıda yardım etmek istiyorum," dedim.

Bana bakarken kaşlarını çattı, gözlerinde hüznü vardı. "Sen artık bir şifacısın Fallon. Yardım etme şansın olacak ama ancak savaş durduktan sonra."

Bundan nefret ediyordum. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Daha sonra Hayes de bize katıldı ve üçümüz elimizdeki yetersiz sayıdaki şifacıyı üç takıma ayırdık. Bu okulda eğittiğimiz yüzlerce savaşçıya hiç benzemiyordu. Her şifacıya neredeyse yirmi savaşçı düşüyordu ve bu hiç adil görünmüyordu. Şimdi yaralıları iyileştirmeye hazırlanırken, yardım edebilecek bu kadar az kişi varken kaç kişinin yardım için beklemek zorunda kalacağı açıktı.

"Şimdi toplanın," diye fısıldadı Bayan Reebus.

Öğrenciler içeri girdiler ama bana dokunulmaması için alanıma saygılı davrandılar.

Birden üstümüzden bir çılgılık ve ardından bir gümbürtü geldi ve yanımdaki birinci sınıf öğrencisi inledi. Bayan Reebus sertçe yutkundu, gürültüyü duymazdan geldi. "Kraliçenin şifacılarının bakabileceğinden daha fazla yaralı olacağı gerçeğine hazırlıklı olmalıyız ve bu durumda bize ihtiyaç duyulacak."

O zaman herkes biraz daha dik durdu, yüzlerinde gurur okunuyordu. Bir adamı yaraladıktan sonra yarasını sarmak, onu kesip biçmekten daha iyi hissettiriyordu. Ruhumda şifacı olmanın uzun vadede yapmak isteyeceğim bir şey olduğunu hissediyordum ama bunun geçici olduğunu biliyordum ve doğrusu savaşabilmeyi özleyecektim.

"Nightlingler kurbanlarının kanını ölene kadar emer, ölmezlerse de kurbanları çok zayıf düşene kadar kanlarını içerler. Hiçbir şifacı bir insanın kanını yenileyemez, ama

Kendileri üretene kadar onları enerjik bir duruma sokabiliriz," dedi Bayan Reebus. "Eğer bunu yapabilecek donanıma sahip olduğunuzu düşünüyorsanız, burada durun." Sağ tarafını işaret etti.

Hayes ve bir avuç üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencisi onun sağına doğru .

Sonra geri kalanımıza hitap etti. "Nightlingler ayrıca ciddi yanıklara neden olabilir, silahlardan veya şok dalgalarından kaynaklanan yaralara neden olabilir ve hatta zihinsel işkence yaratabilir." Bana hızlıca baktı ve ben de utanarak gözlerimi kaçırdım.

Zihinsel işkence mi?

'Ondan başka tarafa bakma. Yanlış bir şey yapmadın ve biz henüz Nightling değiliz!' Yanric, kanatlarından dumanlar yükselirken ona ters ters baktı.

'Sakin ol. Çok duygusalsın,' çıktım ama sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. bir şeyim yoktu. Kimseye zihinsel olarak eziyet etmiyordum.

"Kanayan bir yarayı durdurmaya veya bir yanığı iyileştirmeye yardımcı olabileceğinizi düşünüyorsanız, lütfen buraya gelin." Sol tarafını işaret etti ve ben de dahil olmak üzere neredeyse tüm öğrenciler o tarafa yürüdü. Ben uzaklaşmaya başlarken kapalı olan üst kolumu yakaladı ve beni tekrar yanına çekti.

Sonra geriye kalan iki korkmuş öğrenciye baktı. "Siz ikiniz Fallon ve benim gölgem olabilirsiniz, en kötü vakaları onlar alacak. Ölümle burun buruna gelen herkes derhal bize bildirilmelidir."

Bana döndüğünde ağzım biraz açık kaldı.

"Sende Ariyon'un gücü var. Bilginiz yeni ama büyüünüz yeni değil. Ciddi vakalarda sana yanımda ihtiyacım var."

Heyecanla başımı salladım. Elimden geldiğince yardım etmek istiyordum.

Yukarıdan boğuk bir çığlık daha geldi ve endişem bir kademe daha arttı.

"*Yan, oradan çıkmak istiyorum.* Kendimi tamamen çaresiz hissederek topuklarımın üzerinde sallanmaya başladım.

'Biliyorum, ama yapamazsın. Ariyon'un koruyucu büyüü sadece yaşayanlara karşı işe yarar.

Bunu biliyordum çünkü bir savaş sırasında onun yanında savaşmıştım.

Saldırı ve ayrıca tanıştığımız gün bana karşı kullandığı için, ona bıçak çektiğimde ve beynimi burnumdan sıvılaştırmış gibi hissettiğimde. Marissa'nın beynini sıvılaştırabilmeyi ne kadar isterdim.

Madam Mondpoint'in diktiği mavi koğuşlar, siyah gölgeler içlerine sızmaya çalıştıkça sarsılıyor ve geriliyordu. Sanki bir yaratık plastik bir torbanın içinden çıkmaya çalışıyor, torbayı büküp çekerek içinden geçmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Tüm bodrumda bir kargaşa patlak verdi, birinci sınıflar çılgılık atıp duvarlardan geri çekildiler.

Bay Whitlock savaşçı öğrencilerine seslendi. "Şifacıları merkeze yerleştirin ve çevreyi koruyun. Yerdeki kapaktan silahlarınızı alın."

Biz şifacılar odanın ortasına doğru itildik ve iki kişi bana çarptığında birkaç kez nefesimi tuttum, ama neyse ki tamamen korunuyordum.

Gölgeler içeri girmeye çalışırken mavi kalkan bozuldu ve sallanmaya başladı ve Yanric omzumdan fırlayıp Eden'inkine uçtu.

"*Hâlâ dövüş sihrim var,*" dedi ikimize de ve Eden başını salladı.

Bay Whitlock Eden'in omzundaki Yanric'e baktı ve kaşlarını çatı.

"O benimle birlikte. Savaşabilir," dedi Eden ve o da başıyla onayladı.

Yerde, silahlarla dolu dev sandıklara açılıyormuş gibi görünen iki tuzak kapısı vardı -kılıçlar, arbalet, sürgü atıcılar, her şey. Avuçlarım kaşınıyordu.

bir kılıç kapmak ve onunla bir Nightling'i parçalara ayırmak için.

Madam Mondpoint güçsüzlüğünü üzerinden atmış ve Nightlingler kalkanlara saldırmaya çalıştıkça kalkanları güçlendirmek için tekrar odanın etrafında dolaşmaya başlamıştı.

"Eğer o koğuşlar düşerse-" Bay Whitlock çevredeki öğrencilere bağırdı.

"Düşmeyecekler!" Madam Mondpoint havlayarak mavi parlayan ışık tabakalarını duvardan duvara fırlattı.

Bay Whitlock kılıcını çekti, içinden turuncu bir alev fışkırdı. "Eğer yaparlarsa, o kan emicilere elimizdeki her şeyi veririz! Kraliçemiz ve şehrimiz için!" diye bağırdı ve çağrısı üzerine öğrencilerin çığlıklarından oluşan bir kakofoni yankılandı.

Bir adamın yüzü aniden bariyerden içeri girdi ve birkaç öğrenci çığlık attı, ancak Madam Mondpoint ona doğru yürüdü ve büyüsunü doğrudan yüzüne fırlatarak adamın çığlık atmasına ve kaybolmasına neden oldu. Ardından tek dizinin üzerine çöktü, sallanırken nefes nefese kaldı, görünüşe göre dik durmaya çalışıyordu.

"Bırakın geçeyim!" İyileştirici izlerin çoktan dönmeye başladığını bildiğim için ellerimin ısındığını hissederek bağırdım. Kalabalık teker teker dağıldı ve ben de Madam Mondpoint'in yanına koşup eldivenli elimi sırtına koydum. Tenine dokunamıyordum ama Ariyon'dan onu iyileştirmek için buna gerek olmadığını biliyordum.

Tekrar sallandı, neredeyse dengesini kaybediyordu ve sonra ellerini havaya kaldırdı. Mavi duvara giderek daha fazla enerji iterken elleri titriyordu. Kaşlarımı çatarak görüşümün odağını kaybetmesine izin verdim ve sonra enerji imzası ortaya çıktı. Vücudundan bir metre uzağa uzanan altın sarısı bir ışık halesi gibiydi ama çok loştu ve siyah, gölgeli boşluklar vardı.

Uzanarak haledeki kara deliklerden birine dokundum ve kendi avucumdan altın ışık fışkırarak onu doldurdu.

"İşte böyle," dedi Bayan Reebus koçluk yaparak.

Sesi karşısında biraz irkildim. "Şunu görüyor musun? Altın enerjiyi?" Ona sordum.

Başını salladı. "Delikleri doldurmaya devam et. Gücüne imreniyorum Fallon. Böyle bir iyileştirme yapabilmek için genellikle bir hastanın şifalı otları ve yağları yutması gerekir."

Eldivenli elimi enerjisindeki deliklerin üzerinde salladım ve teker teker doldurdum. Bu sırada Madam Mondpoint de korumaları güçlendirmeye devam ediyordu.

"Ben... daha ne kadar süreceğinden emin değilim-" dedi Madam Mondpoint.

"Sorun yok Glenda. Gerekirse bırak." Bayan Reebus onun elini tuttu ve kalkanın dayanamayabileceği gerçeğini kabullenmesi için onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Hayır," diye homurdandı Mondpoint ve her iki avucundan da büyük bir mavi ışık patlaması fişkırlarak duvarları kapladı. Ardından enerji imzası, sönüp tekrar yanan bir ışık gibi titredi. Gözleri şaşış oldu ve Bayan Reebus'un bekleyen kollarına yığıldı.

"Ah canım. Onu çemberin ortasına taşımama yardım eder misin?" Bayan Reebus bana sordu.

Eldivenli ellerimi koltuk altlarından geçirdim ve Bayan Reebus ayak bileklerini kavrarken onu geriye doğru sürükledim. Onu çemberin ortasına getirdiğimizde kollarımdan aşağı ani bir ürperti indi.

"*kızım?*" Marissa Bane'in sesi kafamın içindeydi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bakışlarımı en az onun kadar dehşete düşmüş görünen Yanric'e .

O da duydu.

O anda mavi koğuşlar titremeye başladı, sanki bir şey - ya da biri - onları elektrik gücüyle titreştiriyordu. Titreşip sallanmaya başladılar ve ben de çemberden çıkıp savaşçıların önünde durdum. Eğer Marissa koğuşlardan geçip buraya girecekse, önce bana ulaşmasını istiyordum. Onun yüzünden daha fazla arkadaşım zarar görmeyecekti.

"Ne istiyorsun?" diye kafamın içinde homurdandım, bunu dışarı yansıttım ve ona ulaşmasını umdum.

Sesler mi duyuyordum, yoksa gerçekten benimle mi konuşuyordu?

Yanric de duyabiliyor muydu? Marissa burada mıydı?

Duvarlardaki mavi parıltı, hastalıklı bir koyu griye dönüşmeden önce sönükleşti.

"Hazır olun!" Bay Whitlock bağırdı.

"Fallon, geri çekil!" Eden havladı.

"Ne istiyorsun, Marissa!?" Kafamın içinde tekrar bağırdım, kendimi deli gibi hissediyordum.

O zaman onu hissettim, farkındalığıyla bedenimin üzerinde kayan bir giysi parçası gibi. *'Varisimi istiyorum, sonra da tahtı istiyorum. İkisi de doğuştan benim hakkım.'*

Taht mı? Yıldızlı Şehir tahtı mı? Delirmişti.

Bir çatlama sesiyle koğuş, sanki içeriden ateşe verilmiş gibi milyonlarca yanan kora dönüştü.

Kendimi çelikleştirdim, siyah gölgelerin duvarlardan akmasını bekledim ve Yanric dumana dönüşüp betonun içinden dışarıya doğru kaybolduğunda çığlık attım.

'Önce beni geçmeleri gerekiyor,' dedi tanıdığım.

Ne yapmak istediğimden emin olmadan ileri atıldım, o sırada duvardan odaya bir enerji şok dalgası girdi ve tam bana çarparak beni havaya savurdu ve kırımın üzerine, Eden'in ayaklarının dibine düşmeden önce on metre geriye uçmama neden oldu. Bu şok dalgası parlak bir ışıktı, sarı, sıcak, güneş gibi.

"Yan? Panikle sordum.

"Ben iyiyim. Kraliçe Solana az önce Marissa dahil elli Nightling'i öldürdü."

Güneş ışığı şok dalgası o muydu?

Bay Whitlock ellerini birbirine kenetleyerek, "Kraliçe Solana bizi koruyor," dedi. Bunun onun sihri olduğunu anlamış olmalıydı.

"Oh hayır. Yaralanmış. Fallon, buraya gel," diye Yanric.

Öğrencilerin yanından hızla uzaklaşıp merdivenleri tırmanırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Kraliçe yaralandı!" Arkamdan bağırdım.

Tepeye ulaştığımda, kapıya vurdum. Burada kilitliydik, peki nasıl dışarı çıkmam gerekiyordu?

"Dayan! Bir geçersiz kılma düğmesi var," diye bağırdı Bayan Reebus, arkamdan koşarak. Eğilip tekme plakasının altındaki küçük metal düğmeye bastı.

Bir klik sesi duydum, sonra kolu çevirdim ve koridora fırladım. Sağa dönerek binaların arasındaki küçük bahçeye çıktım ve kayarak durdum.

"Nerede o? Emin misiniz-" Kelimeler Bayan'ın içinde kayboldu.

Dışarı çıktığında Reebus'un boğazını sıktı.

Oh Light.

katliamı görüp anlamaya çalışırken alt dudağım titredi. Cesetler çimenlerin üzerine atılmış çöpler gibi serpilmişti. Uzuvarlar ve kafalar garip açılarla bükülmüştü.

"Ayden!" Birden dehşet içinde çılgılık attım, arkamı döndüğümde duman ve yanan ağaçları gördüm.

Burası bir savaş alanıydı, hayatımda daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

"Ayden!"

"Fallon, kraliçenin sana ihtiyacı var. Ben Ayden'i bulup babanı kontrol edeceğim ama kraliçenin de. Yanric'in sesini takip ettim ve Solana'yı yere yığılmış, bir düzine muhafız dağılmış, hepsi ölmüş halde buldum.

Sarı saçları neredeyse sanatsal bir şekilde çimlerin üzerine yayılmıştı ve Yanric göğsüne tünemiş, ona bakıyordu.

"Saray şifacıları nerede?" Bayan Reebus benimle birlikte kraliçenin yere yığılmış haline doğru koşarken tiz bir sesle bağırdı.

"Efendi Hart?" Bayan Reebus etrafına bakınarak bağırdı.

Hiçbir beden hareket etmiyor, hiçbir ses çıkmıyordu. Sanki dünyanın tek canlısının biz olduğumuz bir köşesindeydik.

Katliamı anlamaya çalışırken şok ve dehşet içime işledi.

Kraliçenin göğsü hafifçe inip kalkıyor, Yanric de onunla birlikte inip kalkıyordu ama ilk bakışta herhangi bir kan ya da dış yaralanma olmadığı için tam olarak nesi olduğunu anlayamadım.

"*Git Ayden ve babamı kontrol et,*" dedim Yanric'e ve Bayan Reebus'a bakarken zorlukla yutkundum.

"Bana ne yapacağımı söyle," emrettim.

Bodrum katındaki öğrencilerin geri kalanı avluya etti ve önlerindeki dehşet verici sahneyi görünce durdular.

Bay Whitlock bir an için şok olmuş gibi göründü ve sonra kraliçenin üzerinde gezindiğimi fark edip kılıcını çekti.

"Kraliçenin etrafını sarın ve takviye gelene kadar nöbet tutun!" diye bağırdı.

Eden gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde koşarak etrafımızda bir çember oluşturmaya yardım etti.

Tatlı şifa öğretmenine baktığımda gözlerinde yaşlar gördüm. Korkuyla bana baktı. "Ben... Bilmiyorum Fallon. Bu beni aşıyor. Yaşam gücü zayıf, ama nedenini söyleyemem."

Paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak temizleyici bir nefes aldım, çünkü kesinlikle bunu yapmaya çalışıyordu.

Babam iyi. Mable iyi.

Ayden iyi.

Ariyon iyi.

Her şey girecek.

Ellerim çok sıcaktı, sanki ve onları soğuk suya batırmak istiyordum. Sanki şifa yeteneğim kendisine ihtiyaç duyulduğunu biliyor ve hazırlanmak için şarj oluyordu.

Ne yapacağını biliyorsun, dedim içimdeki büyüye. Aramızda güvene dayalı bir ilişki vardı. Tamamen acemiydin ve sihir bunu biliyordu, bu yüzden liderliği ele alması gerekecekti.

"Efendi Hart burada!" diye biri.

Usta şifacı tökezleyerek çemberimize girdiğinde içimi bir rahatlama hissi kapladı ama onun halini gördüğümde bu rahatlama kısa sürdü. Bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. Vücudunun her yerinde kanlı yaralar vardı. Rengi soluktu ve elleri titriyordu.

"Ben... Ben... Kraliçe," diye mırıldandı. "Onu kurtarmama yardım et!" Tersledim.

Şok olmuş gibiydi, önce bana, sonra Kraliçe Solana'ya ve sonra tekrar bana baktı.

"Ben annem değilim!" Ona bağırdım. "Bana yardım etmek zorundasın!"

Bakışlarıyla kadının vücudunu taradı. "İç kanama. Grim..." diye mırıldandı ve sonra geriye doğru sendeleyerek kendisini bekleyen dördüncü sınıf öğrencisinin kollarına yığıldı.

İç kanama. Grim!

Saçmalık.

Vida Bu. I değildi. beklemek için adım adım talimatlar.

Ariyon ne yapardı? Babama ne yaptı? "Ona sahip olamazsın," diye homurdandım, Grim'i hayal ederek Sonsuzluk Diyarı'nda bedeninin üzerinde geziniyor.

Sonra çıplak ellerimle açıkta kalan üst kollarını kavradım.

Lanetimi boş ver, ona dokunmam gerekiyordu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum ve bu yüzden eldivenlerimi çıkarmıştım. Bu kötüydü ve büyüümün dokunma yoluyla fiziksel olarak bedenine girmesi gerekiyordu.

Tenim onunkine değdiği anda acı içinde bağırdım ama tutundum.

"Ariyon'a yaptığın gibi... onun bedenini aşağıya indirme," Üstat Hart'ın zayıf sesi sağımdan geldi.

İyi. Uyanıktı.

Avuçlarımdan altın ışık aktı ve bir çekilme hissettim.

"Bir çekim hissediyorum! Bir şey beni çekiyor," diye çılgılık attım.

"Devam et, ama enerjini onun bedeninden g-g-gitmesine izin vermeden ayır," diye kekeleydi.

Enerjimi onun bedeninden ayırmak mı? Enerjimin onun bedenine bağlı olduğunu bile bilmiyordum.

O sırada Bayan Reebus yanımda diz çöktü. "Onu fiziksel olarak tutuyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Lanetim etkinleşmeye devam ettikçe acı içime işliyordu ama aynı zamanda iyileştirici güçlerim acıyı hafifletmek için çalışıyordu, yoksa şimdiye kadar bayılmış olurdum.

Başımı salladım.

"Bak. Enerjisini görüyor musun? Zayıf ama orada. Ona bağlan ve çekimi takip et," diye koçluk yaptı.

"Evet, aynen öyle," diye hırıldadı Efendi Hart.

Kaslarım seğiriyordu. Derim yanıyormuş gibi hissediyordum ama kendimi sakinleştirmeye ve kraliçenin enerjisini görebilmek için görüşümü rahatlatmaya çalıştım.

Ben bakarken, vücudundan yaklaşık iki santimlik, çok küçük ve çok zayıf bir parıltı yükseldi ve ellerimden çıkan küçük ipler dokunaçlar gibi enerjisinin üzerinde süzüldü.

"Tuhaf bir şey görüyorum. Sanki ellerimden ipler çıkıyor" dedim.

"Evet! Kancala! Bunları onun enerjisine ve çekimi takip edin. Kurtarın onu," diye koçluk yaptı Bayan Reebus.

Bir başka acı dalgası üzerime çökerken inledim ve sonra aniden, normalde Ariyon'la hissettiğim iyileşmenin serin merhemini hissettim.

Başımı çevirdiğimde Hayes'in ellerini kürek kemiklerimin üzerinde gezdirdiğini gördüm. "Seni yakaladım," dedi kararlı bir şekilde. Kraliçeyi kurtaramazdı ama onu kurtarmama yardım edebilirdi ve bunun için son derece minnettardım.

Kendimi daha güçlü hissederek kraliçeye baktım ve küçük enerji dokunaçlarının onun ruhuna girmesini ama ona girmemesini diledim.

Vücudumu. Çekiş o kadar güçlüydü ki, bağırdım.

Gözlerim kapandı ve sonra göbeğimdeki çekiş o kadar güçlüydü ki, dönüyordum. Bir saniye önce okulun bahçesindeydim, bir saniye sonra ise Grim' karşısında duruyordum.

Oh Fae.

ON ARIYON

Maze'in birkaç dakikada bir sırtımı dürtmesiyle koridorda topallayarak ilerledim. Az önce fena halde dayak yemiştim ama kendimi korumuş ve hükmen galip gelmiştim. Tüm gardiyanların takıldığı ana dinlenme odasının önünden geçerken tanıdık bir ses duydum.

Marissa.

Bu kadın burada sevdiğimden çok daha fazla zaman geçiriyordu. Ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istedim ama Fallon'un adını dudaklarında duyduğumda kaskatı kesildim ve kayarak durdum.

"Fallon orada değildi. Aslında oradaydı. Onu hissettim ama ona ulaşamadım," diye homurdandı Marissa.

Ametist dudak büktü. "O kıza ihtiyacın var. Tacı almanın anahtarı o. Aksi takdirde halkımıza hak ettiğimiz kalıcı bedenleri veremezsiniz."

Az önce ne dedi o? Tüm vücudum adrenalinle kızardı.

Maze dizimin arkasına tekme attı ve öne doğru düştüm, düşüşümü yakalamak için ellerimi açtım. Dövuş sırasında bileğimi incitmiştim, bu yüzden üzerine düştüğümde tısladım, orada taze bir acı tutuştu.

"Ayağa kalk," diye hırladı

Maze. "Piç kurusu," diye

karşılık verdim ona.

"Bunu biliyorum, ama-" Marissa hırladı.

"Sakın bana Solana'nın seni yine durdurduğunu söyleme," diye araya girdi Ametist.

Kalbim göğsümde çılgınca çarparken, bir sonraki sözlerini duymak için zorlandım ve yerden kalkmak için zaman ayırdım.

Marissa kahkahalarla güldü. "Hayır, sonunda onu öldürdüm. Artık Grim'le birlikte ve yolumdan çekildi."

Boğuk bir ses çıkardım ve Maze kolunu dirseğimin altından geçirdi. Ayakta duramıyordum, Marissa'nın elinde ölen teyzemi düşündükçe ayaklarımın üzerinde sallanıyordum - Marissa gerçek annemi öldürdükten sonra anneme en yakın şey oydu.

Daha fazlasını duyamadan Maze beni ileri doğru sürükledi. Zihnim karanlık senaryolarla çılgına döndü. Marissa yine Yaldızlı Şehir'e mi saldırmıştı? Kraliçe Solana'yı mı öldürdü? Varis bendim, ama şimdi tüm niyet ve amaçlar için öldüğüme göre, bu Ayden'in yöneteceği anlamına geliyordu. Buna hazır mıydı?

Maze'in kelepçelerimi çözüp beni hücreme fırlattığını zar zor fark ettim.

Annesiz ve babasız büyümüştüm. Solana hayatımdaki tek ebeveyn figürüydü. Bizi bir dadıyla büyütmüştü elbette ama bize her zaman kendi çocuklarıymışız gibi davranmıştı. Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını biliyordum. Bize ilk kılıçlarımızı aldı ve nasıl erkek olacağımızı öğretti. Öldüğüne inanamıyordum. Dünyaya olan bağlılığım kopmuş gibi hissediyordum ve şimdi amaçsız ve hedefsiz bir şekilde yüzüyordum.

"Teyzem öldü," diye boş hücreye, yalnızlık beni bir taş gibi altında eziyordu. Marissa kız arkadaşımın ne istiyordu?

Fallon'a teknik olarak kız arkadaşım olmasını teklif etmemiştim ama teklif etseydim evet diyeceğinden oldukça emindim, bu yüzden ona bu unvanı yine de veriyordum.

Ŗu anda Marissa'nın canını almak istediğim kadar hiç kimseyi öldürmek istememiştim. Karanlığa ve cinayete kendini kaptırmış, intikam peşindeydi. Peki ne için? Yıldızlı Ŗehir'in masum vatandaşları ona hiçbir şey yapmamıştı. Ailem ona hiçbir şey yapmamıştı.

Zavallı bir yatak bahanesinin yığıldım ve mide bulandırıcı bir depresyonun beni yuttuğunu hissettim. Artık savaşmak istediğimden emin değildim. Bu acımasız dünyada yaşamaya devam etmek istediğimden emin değildim. Marissa teyzemi öldürdü. Sırada Ayden vardı, sonra da ben. Ve tabii ki Fallon'un. Tüm sevdiklerimin gittiği bir dünyada yaşamak istiyor muydum? Hayatım boyunca genç yaşta ölmeye, ilk giden olmaya hazırlanmıştım. Solana Teyze'yi ve hatta Ayden'i gömmek zorunda kalacağım bir dünya düşünemiyordum. Bu düşünce kalbimi ikiye böldü. Boyalarım ve bir tuvalim olsaydı, şu anda içimdeki bu duyguyu çizerdim. Her şeyi siyaha boyar ve tablonun kenarlarını diş ve kanla süslerdim. İşte böyle , sanki canlı canlı yenmiştim ve şimdi çıkış yolu olmayan bir canavarın karnındaydım.

ON BİR
FALLON

Kraliçe, Grim'in önünde bir ot yatağının üzerinde yarı baygın yatıyordu.

"Ölmeme izin vermeye cesaret edebilir misin?" diye sordu ona, karnını tutarak. "Halkımın bana ihtiyacı var."

Grim pelerininin altından omuz silkti. "Ölüm kraliyet soyunu umursamaz."

"Geçici bir Maven şifacısı olarak taşıdığım güç adına, onu alamayacaksınız!" Çığlık attım ve kraliçenin önüne geçerek kendimi bir kalkan haline getirdim.

Solana'nın başını bana doğru çevirdiğini ve gözlerinin görmek için arkama baktım. Hayatta birkaç pişmanlığım vardı ama şu anki en büyük pişmanlığım babama Ariyon'un onu kurtarmasının nasıl bir şey olduğunu daha fazla sormamış olmamdı. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar Grim'e odaklanarak başını bana doğru izledim. "Merhaba, Nightling."

"Ben bir Nightling değilim!" Tersledim. "Henüz değilsin. Senden Ariyon'u güvende tutmanı istedim ama o tutuklandı."

Grim büyük bir kayaya doğru yürüdü ve elini içine uzattı. Kaya dalgalandı, yarı saydam hale geldi ve iki kılıç çıkardı.

Bu da ne...?

"Onu güvende tuttum. Hâlâ hayatta, değil mi?" diye yorum yaptı.

"Ariyon?" Solana bunun üzerine canlandı ve onun adını duyunca göğsümde bir umut belirdi.

Neden eline silah alıyordu? Kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafıma bakındım. Küçük bir taş vardı ama iki kılıca karşı hiçbir şey yapamazdı. Birden aklıma Ariyon'un babam için Grim'le savaşırken vücudunda oluşan morluklar ve kesikler geldi.

Ne olursa olsun, eğer bayılırsam, beni uyandır. Bunu o söylemişti. Neden? Burada ölürsem, sonsuza ölmüş mü olacaktım?

Grim bana doğru yürüdü ve kılıçlardan birini havaya fırlattı. İçgüdüsel olarak uzandım ve onu yakaladım.

"Şu anda bir Maven'ın gücünü taşıdığınız doğru, bu yüzden bu ruhu onun bedenine geri döndürme isteğinizi yerine getirmeme izin veriliyor." Solana'yı işaret etti.

"Oh, Işığa şükürler olsun," dedi Solana arkamdan zayıf bir sesle.

Grim daha sonra kapüşonunu çıkardı, yere bıraktı ve tüm yüzünü ve çıplak göğsünü sergiledi. Bir kez daha yakışıklılığına vurulmuştum. Koyu kahverengi teni, buz mavisi gözleri, yüzlerce yara iziyle delik deşik olmuş göğsü; bakışları büyüleyiciydi. Yontulmuş çenesini sıktı, çenesini eğdi ve bana sadistçe sırıttı. "Onun için benimle dövüşebilirsen tabii," diye ekledi.

Panik beni ele geçirdi. Kılıçla dövüşmek pek de iyi bir alan değildi. Kendim için sahip olduğum tek şey, Ölümsüz Ateş ile bir tür badass olduğumdu. Ağır kılıçları tutmak henüz ustalaşmadığım bir şeydi.

"Ama... Ariyon'u benimle kavga etmeden iyileştirdin."

Başını salladı. "Bir daha asla başka bir ruha izin vermeyeceğim bir hoşgörü."

Kısa bir an için bu olayda neden bu kadar bağışlayıcı olduğunu merak ettim ama sonra Ariyon güvende olduğu sürece umurumda olmadığına karar verdim.

Yüzümün önünde siyah bir duman pufu belirdi ve Yanric'e dönüştü. Grim ile benim aramda gezindi ve Grim başını salladı. "Tanıdığının yardım etmesine izin vereceğim."

Işığa teşekkür et.

Kraliçe Solana'nın hayatı için savaşmak en stresli şeylerden biriydi. Kaybedersem o ölürdü ve şimdi ben de ölecek miyim diye merak ediyordum.

"Vücudumun herhangi bir yerine üç darbe vurursan ödülünü kazanırsın, onun ruhunu. Üç darbeyi ilk vuran ben olursam, o *benimdir*."

Son kelimeleri homurdanarak söyledi.

Ariyon'un kılıç ustalığını sadece büyü olmadan savaşabilmek için geliştirdiğini sanıyordum. Şimdi bunun gerçek nedenini biliyordum ve silah dersine daha fazla dikkat etmediğim için kendime kızıyordum.

"Ona basitçe vurmak mı? Yanric güldü. "Ben .

Grim derin bir nefes aldı ve Kraliçe Solana boğazını temizledi. Ruh bedenine dönüp baktığımda fiziksel formdan daha hayalet bir forma büründüğünü gördüm ve bakışlarımı üzerinde tuttu. "Benim için gerçekten savaşacağını ve sadece görünüp ölmeme izin vermeyeceğini nereden bileceğim?" diye sordu.

Bu kadının bana karşı ciddi güven sorunları vardı.

"Çünkü Avis'in senin kız kardeşin olduğunu haftalardır biliyorum ve kimseye söylemedim," dedim ve gözleri kocaman açıldı. "Sahip olduğum her şeyi buna vereceğim," diye söz verdim ona.

Başını salladı. "Lütfen bunu çalış." Lütfen dedi, ben de bunu bir kazanç olarak kabul edecektim.

"Başlayın!" diye bağırdı Grim. Ona doğru döndüm ve boğazımdan bir nefes koptu. Kılıcı koluma indi ve onu tam ortasından kesti. Fiziksel formum bir anlığına titreyerek spektral ruhumu sergiledi ve ardından yarada derin bir acı belirdi. İçgüdüsel olarak biliyordum ki

Vücudumun olduğu her yerde, kolumda acı veren bir yara belirmişti.

"*Kutsal Nightling kakası, çok hızlı!* Yanric uçarak yoldan çekilirken ben de Grim'in bir başka darbesinden kaçmak için döndüm.

Hızı sadece hızlı değildi, başka bir dünyadaydı. Şimşek gibi hareket ediyordu.

"Öleceğim," diye inledi Solana arkamdan. "Kapa çeneni!"

Yanric'in bir sonraki hamlesini sezerek onu tersledim. ve Grim'in dikkatini çekmeye çalışıyordum. Kuşum ve ben zihinsel iletişim konusunda iyiye gidiyorduk ve şu anda ne yapmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Dudaklarımda bir savaş çılgılığıyla Grim'e doğru koştum ve kılıcımı havaya kaldırdım. Benimle buluşmak için ilerledi, tam o sırada Yanric gökyüzünden düştü ve boynuna çarptı, gözlerimin önünde anında iyileşen küçük bir et parçasıyla uzaklaştı.

Grim gülümsedi. "Görünüşe göre berabere kaldık. Bire bir." Bundan keyif alıyor gibi görünüyordu.

Yıldırım hızıyla, botuyla tekme için yakınlığını kullandı. Göğsümün üzerine düştü ve beni geriye doğru savurdu. Yere çakıldım ve tam olarak

Fiziksel buradaydım, acıyordu.

Solana karnını tuttu ve bana bakarken inledi. "Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok Fallon. Halkımla ilgilenmek için geri dönmem gerekiyor. Bir Nightling savaşı yaklaşıyor!"

"Elimden geleni yapıyorum!" Ona homurdandım.

Yanric gökyüzünden bir dalış daha denedi ama Grim dönerek onun yolundan çekildi. Ayağa kalkarken avucumun altında küçük bir taş hissettim ve onu yakaladım.

Sadece ona vurmam gerektiğini söylemişti, değil mi? İyi bir fırlatıcıydım, muhtemelen kılıç kullanmaktan daha iyiydim.

Grim bana tekrar saldırmak için ileri atıldığında, elimi geri çektim ve taşı tam göğsüne fırlattım. Taş

boynunun altındaki ete çarptı ve kayarak durdu, bana yavaşça sıırttı. Etkilenmiş görünüyordu.

"Buna izin vereceğim," diye düşündü.

Bunun onun için bir tür eğlence gibi görünmesini aşamadım.

"Bir kez daha, Fallon! Haydi!" Kraliçe Solana yalvardı ve ben onu susturmak için ağına bir şey bağlamak istedim. Üzerimde kurduğu baskı çok fazlaydı.

O sırada Yanric çılgınca sağa sola saldırmaya başladı, bu da Grim'in ondan kaçmak için çayırdaki zikzaklar çizmesine neden oldu. Bu fırsatı yaklaştırmak için kullandım. Yanric eriyerek gölgelere dönüştü, Grim'in etrafında siyah bir duman hunisi gibi dönerek onu kendisine dokunulmaması için donmaya zorladı.

Bakışlarına karşılık verdim ve sıırttım.

Yakaladım.

Gölgelerden oluşan huninin içine dalarak, siyaha çarpıp yanlışıklıkla tanıdığımı öldürmemeye dikkat ederek, kılıcın ucunu Grim'in göğüs kafesine sapladım.

Yüzünü buruşturdu ve ben de bıçağı geri çektim, açtığım yaranın sanki hiç olmamış gibi kapanmasını ve ardında sadece ince bir yara izi bırakmasını hayranlıkla izledim.

Yanric tekrar tüylü bir kuşa dönüştü ve yere indi omzumda.

"Sana fazla yüklenmedim." Grim göz kırptı.

Rahatlama göğsüme yayıldı. Başardık, kraliçeyi kurtardık.

Yanric alay etti. *"Adil bir şekilde kazandık."*

"Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Bir şeyler oluyor!" Solana ığlık attı ve arkamı döndüğümde bedeninin çılgınca titrediğini ve sonra ruhu havaya yükselirken toza dönüşerek kaybolduğunu gördüm.

Paniklemiş bir ifadeyle Grim'le yüzleşmek için geri döndüm.

"Söz verdiğim gibi bedenine geri döndü," dedi ve yüzünü örtmek için pelerininini tekrar yukarı çekerken sıkılmış görünüyordu. Vücudum rahatlayarak sarktı ve tuttuğum tüm gerginlik sistemimden kaçtı. Yıldızlı Şehir'in liderini kurtarmamış olsaydım kendimi asla affetmezdim. Ariyon ve Ayden'in teyzesi. Karmaşık bir ilişkimiz olsa da, halkını seven iyi bir kraliçeydi ve ben buna saygı duyuyordum.

Kraliçeyi kurtardığımı duyunca rahatlamıştım ama Ariyon'u düşünmeden de edemiyordum. Grim'in arkasındaki tepelere baktım. Ariyon oralarda bir yerde miydi?

"Onu güvende tutacağını söylemiştin," dedim tekrar, bu sefer o kadar büyük bir üzüntüyle doluydu ki sesim kesildi.

Grim iç çekti. "Burada kurallar var, Nightling. Onun ölümlü bedenini buraya, ruhların dinlenme yerine getirdin. Bu affedilemez bir suçtur ve telafisi büyük fedakârlık gerektirir. Ruhunu getirseydin, seninle pazarlık ederdim. Tutuklanması ve Yeniden Doğuş Diyarı'na nakledilmesi onu hayatta tutabilmemin tek yoluydu."

"Ne fedakârlığı? Benden bir şey isteyin, vereyim." Ellerimi açtım ve ona doğru uzattım.

Bir elini kalbinin üzerine koydu ve bir an için gözlerini kapattı, sanki bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi. Gözlerini tekrar açtığında bana öyle bir baktı ki sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettim. Tam anlamıyla.

"Ben yaşlı bir fae'yim, Nightling. Tartı istasyonumdan sayısız ruhun geçtiğini gördüm. Daha önce hiç bu kadar özverili biriyle karşılaşmamıştım."

Benim hakkımdaki değerlendirmesi şaşırtıcıydı. Özverili değildim. Sadece yanlışımı düzeltmek istedim.

"Ariyon'un ölümü benim suçum ve cesedinin buraya getirilmesi de benim suçum."

Grim kaşlarını çatı. "Evet, cesedinin buraya getirilmesi sizin suçunuz, ama ölüm nedeni?" Büyük, yassı bir kayayı işaret etti ve sanki şu film projektörlerinden birinde oynuyormuş gibi üzerinde bir sahne aniden canlandı canım

arkadaş Sorrel bana okumuştı. Dans sahnesini oynattı.

Benim Marissa'nın önünde durmam ve onun baltayı Ariyon'un göğsüne saplaması. Adam yere yığıldı ve sahne dağıldı.

. "Tamam. Onu öldürmedim ama... seviyorum."

Bunu kendime itiraf etmek istememiştim. Bu âlemde bana dokunabilen tek kişi mi? Elbette onu seviyordum. Başka ne seçeneğim vardı ki? Ama bundan daha fazlası vardı. Gözleri, gülümsemekten kaçınmaya çalışması, kendi hayatına ne yaptığının o kadar farkında olmasına rağmen kendini insanları kurtarmaya, acılarını dindirmeye adanması beni ona çekmişti.

Başını salladı. "Neden başka kimse onun sana dokunabildiğini biliyor musun?"

Hem aklımı okumuş olmasından hem de gerçek bir cevabı varmış gibi görünmesinden ürkererek ayağa kalktım ve devam etmesini beklerken nefesimi tuttum.

"Çünkü dünyanın dengeye ihtiyacı var. Dokunulduğunda acı hissettiren bir lanet, size zevk verecek en az bir kişiye ihtiyaç duyuyordu. Denge. Ariyon senin dengen. Onu hayattayken bulmuş olmanız inanılmaz."

Duygularım boğazımı sıktı. "Lütfen onu geri almama izin ver. Onun için seninle savaşacağım."

Kılıcımı kaldırdım ve Yanric omzumdan havaya sıçrayıp kanatlarını açarak saldırıya hazır hale geldi.

Grim üzgün göründü, kaşlarını çatarak bana baktı. "Eğer buna izin verilseydi, yapardım. Ama bir kan ödemesi fiziksel bir bedeni ruhlar diyarından geri getiremez. Ve birini Yeniden Doğuş Diyarı'ndan transfer edemez."

Çaresizlik göğsümü doldurdu, üzerime öyle bir çöktü ki dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen. Bir şeyler yap. Bana bir şey verin! Yaralanıp yaralanmadığınızı ya da geri dönüp dönmeyeceğinizi bilmemeye dayanamıyorum. Bütün gün ve gece onu eve getirmenin bir yolunu bulmak için çalışıyorum. Bu beni tüketiyor!" Ağladım.

Grim tam bir dakika boyunca bana baktı ve sonra kimsenin orada olmadığından emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı. Kayaya doğru yürüdü, kılıcını bıraktı ve orağını aldı. İki adımda yerdeki yıpranmış gibi görünen küçük, düz bir kayaya doğru ilerledi.

"Sadece birkaç dakikan var," dedi ve ardından orağının sapını kayaya vurdu.

Bir şey göbeğimi tekrar çekiştirince irkildim ve başka bir yere ışınlandım. Bir saniye önce çayırdaki duruyordum ve sonra...

"Ariyon!" İsmi karışık haykırış ve çığlık karışımıydı.

Bir tür hapisane hücrelerinde duruyordum ve Ariyon köşede bir hasırın üzerinde yatıyordu. Alt dudağı yarılmıştı, gözü morarmıştı ve kolları çürüklerle doluydu. Farklı görünüyordu, sertleşmişti, kollarındaki ve sırtındaki kaslar bir şekilde daha büyüktü. Ama yaşıyordu! Işığa şükürler olsun, yaşıyordu.

Derin bir uykudaydı, göğsü inip kalkıyordu, ben de öne doğru tökezledim ve önünde diz çöktüm.

"Ariyon?" Uzandım ve onu sarstım. Bedenim titrek, yarı saydam bir ruh formundan oluşmasına rağmen onu hâlâ hissediyordum. Her nasılsa, bedenim burada tamamen maddeleşmiş gibiydi. Parmak uçlarımdaki altındaki sıcak teni boğazımda bir inilti oluşmasına neden oldu. Dokunduğumda titreyerek uyandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki benimle dövüşecekmiş gibi yumruklarını havaya kaldırdı.

Bakışları yüzüme indiğinde elleri gevşedi ve ağzı açık kaldı. Ama bunu anlaması sadece bir anını aldı, ileri atıldı, beni kendine çekti, kollarını bana sararken beni göğsüne bastırdı.

"Fallon." Adım onun dudaklarında bir aşk mektubu gibiydi. Tek bir kelime ve çok fazla sevgi, saygı rahatlama ile doluydu.

"İyi misin?" Geri çekildi ve bakışlarını vücudumda gezdirdi.

Bir kahkaha attım. "Ben mi? Ariyon, iyi misin? Çok endişelendik. Her şeyi berbat ettim. Güçlerimizi değiştirdim ve yanlışlıkla bedenini buraya getirdim. Seni nasıl kurtaracağımı bilemedim ve şimdi burada sıkışıp kaldın ve Hayes, Ayden ve Eden benimle kütüphanede buluşup seni geri getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlar ve-"

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, vücuduma bir sıcaklık hücum etti. Geri çekildiğinde gözleri gümüş renginde parlıyordu. "Sen benim hayatımı kurtardın," dedi kararlı bir şekilde.

Sertçe yutkundum. "Marissa seni öldürdü çünkü-"

"Hayatımı kurtardın Fallon," dedi tekrar. "Teşekkür ."

Geleceğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağımı hissettim ama Ariyon için kendimi tuttum. Birlikte ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyordum ve bunu boşa harcamayacaktım.

"Fazla zamanımız yok. Buraya Solana ile birlikte geldim."

Nefes nefese kaldı ve ben de onu rahatlatmak için elimi göğsüne koydum. "O iyi. Onun için Grim'le savaştım."

Sırtımdaki izleri ona göstermek için ellerimi kaldırdım. Onun izlerini.

Sertçe yutkundu ve başını salladı, Işığa sessiz bir dua gönderir gibi tavana bakarken vücudu rahatlayarak sarktı.

"Seni buradan nasıl çıkarabilirim?" Arkamdaki hücre kapısının ötesine bakmak için dönerek sordum. Ama görececek bir şey yoktu, sadece uzun bir koridor vardı.

Ariyon derin bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yok. Efendi Hart'ın var mı?"

Sözleri karşısında içimi çaresizliğin doldurmasına izin vermemeye çalıştım ama başımı salladım. "Marissa onu travmatize ettiği için onunla çalışmak zor ve benimle zar zor konuşabiliyor."

Ariyon anlayışla başını salladı. "Fallon, senin güçlerine sahip olduğum için, bana fırsat verildi olmak için..."

yeniden doğdu. Bir Nightling olarak."

Tüm bu bilgileri zaten biliyor olmama rağmen de irkildim. "Çok özür dilerim." Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Uzandı ve yüzümü avuçladı. "Sorun . Geri alabilirsin, değil mi? Her neyi değiştirdiysen, bizi geri değiştirebilirsin?"

Başımı salladım. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum ama önce seni geri getirmeliyim. Bir Nightling olamazsın."

Kararlılıkla koridora baktı. "Burada zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Mahkemenin bitmesine kaç gün kaldığını bilmiyorum. Eğer kazanırsam, yeniden doğmama izin verilecek. Fallon, beni buradan çıkarmalısın."

Panik beni ele geçirdi. Buradaki günler de benimkilerle aynı mıydı? Ya daha azsa? Ya onu nasıl geri getireceğimi ?

Ariyon arkamdan, koridorun aşağısından tekrar baktı ve sonra sesini alçalttı. "Bazılarının konuşmalarına kulak misafiri oldum. Burası Kül Hanesi ve Gölge soyundan gelenlerle dolu. Mahkemedен sağ çıkamayanların bazıları sonsuza dek burada kalıyor ama yine de yukarıdakilerle konuşuyorlar. Bir Nightling yaşayanlar diyarında gölge formundayken, ruh bedenleri buradadır, Fallon. Çılgınca bir şey bu. Tam olarak anlayamıyorum."

Onun sözleriyle içimden bir ürperti geçti. İmkânsız görünüyordu ama bir yandan da mantıklıydı.

"Gördün mü..." Cümlemi bitirmeye dayanamadım ama o kimi kastettiğimi bilerek başını salladı.

"Marissa burada aktif. Annesi Amethyst Bane burayı işletiyor."

Ametist Bane. Güç değiştirmede ustalaştığını okuduğum kişi.

"Ne dediklerini duyuyorsun?" Fısıltısına uydum. Onun yüz gitti Kül rengi, ve o çökmüş geri üzerinde ellerimi ellerinin arasına . "Yapmayan şeyler

sense. Teyzeme sormam gereken şeyler. Nightlingler kalıcı bedenler arıyorlar. Marissa kraliçe olarak iktidara gelirse elde edecekleri bedenler. Bunu yapmak için de *sana* ihtiyacı var."

Kaşlarımı çattım ve kafamı sallayarak temizledim. "Ne? Bu hiç mantıklı değil. Marissa kraliçe olsa bile, bu Nightling'lere nasıl kalıcı bedenler verecek?" Peki bu beni nasıl ilgilendiriyordu?

Nightlingler formlarını dengelemek için yaşayanların kanıyla beslenirler ve bunun dışında çoğunlukla gölgedirler. Ama Marissa'nın kraliçe olması mümkün değildi. Bu bir kâbusun hayata geçmesi olurdu!

Göbeğimde tanıdık bir çekiştirme hissettim ve panik içinde kendimi ileri doğru iterek Ariyon'a yapıştım. Kollarındaki çıplak ellerim duygularımla birleşince iyileştirme gücüm hemen ateşlendi ve Ariyon'un morluklarının ve kesiklerinin gözlerimin önünde iyileşmesini keyifle izledim. Rahatlayarak iç çekti, hatırladığım Ariyon'a daha çok benziyordu.

"Ariyon, ben geri çekiliyorum ama senin bir Nightling'e dönüşmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum," diye fısıldadım boynuna doğru.

Beni sıkıca göğsüne bastırdı ve kalbinin atışını duyduğuma çok sevindim. Yaşıyordu, iyiydi.

Göbeğimin üzerindeki çekim şimdi daha güçlüydü. Kendimi kaldırıp ona baktığımda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Sorun nedir?" Göbeğimdeki çekiştirme daha da güçlenirken sordum.

"Acaba Emmeric gerçek miydi?" diye mırıldandı.

"Kim?" I sordu, panik tinging benim ses olarak ve Çekme güçlendirildi.

"Onu rüyamda gördüm. O bir Ealdor Fae'si. Onu bul ve-" Kollarından koparıldığımda sesi kesildi.

Çılgılık attım ve kollarına , onunla kalmaya çalıştım ama çekim çok güçlüydü. Sanki emiliyormuşum gibi hissettim.

bir rüzgar tüneline dönüştü. Ne olduğunu anlamadan ellerimin ve dizlerimin üzerinde, okulun önündeki çimlerin üzerinde nefes nefese kalmıştım. Kraliçe Solana yanımda oturmuş, kocaman gözlerle beni izliyordu.

Ona doğru baktım. "Ariyon'u gördüm," dedim daha nefes alış verişimi kontrol altına alamadan. "O iyi!"

Bu haber karşısında şok olmuş görünüyordu. Kraliyet Muhafızları etrafımızda koşuşturuyor, emirler yağıdırıyor ve bıçaklarını çekerek onu iyileştirici bir sedyeye yatırmaya çalışıyorlardı.

"Ben iyiyim!" diye tersledi onları, hâlâ bana bakıyordu. "Fallon hayatımı kurtardı." Sanki kabul etmek istemiyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Fallon!" Ayden'in avlunun öbür ucundan duydum ve boynumu bükerek kılıcı havada bize doğru koştuğunu gördüm. Üstü başı kan ve kül içindeydi ama zarar görmemiş görünüyordu.

Eden bizi koruduğu yerden ayrıldı ve onun görüş alanına girdi.

"E!" Ona ilk ulaştığında çarptı. Kucaklaştılar ve gülümseyerek ayrıldılar. Eldivenlerimi giydim ve ayağa kalkarak kraliçenin kalkmasına yardım ettim.

Sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi, meraklı bakışlarla bana bakmaktan vazgeçmiyordu.

O sırada Ayden bana ulaştı ve ona iki elimi de sıkması için verdim, yaralanmadığı için çok minnettarım.

"Efendi Clarke iyi mi?" Ona sordum.

Başını salladı. "O yaşlı piç öldürülemez. Zihniyle iki Nightling'i parçaladı."

Bunun üzerine sertçe yutkundum. "Nightling'leri öldürmenin neredeyse imkânsız olduğunu sanıyordum."

Yüzü duraksadı, her zamankinden daha ciddi görünüyordu. Kendimi onun kül ve terle gölgelenmiş yüzünü incelerken buldum. "Gölge formundayken bunu sadece Ölümsüz Ateş yapabilir. Ama onları fiziksel formlarında yakalarsanız, etkisiz hale getirebilirsiniz."

Bildiğim iyi oldu.

Bir muhafız Solana'ya, "Kraliçem, lütfen güvenli olan kaleye geri dönün," dedi ama Solana onu el sallayarak uzaklaştırdı.

"Kaç kişi kaybettik? Şifacılar yaralılarla ilgileniyor mu? Kapılardaki muhafızları iki katına çıkardık mı? Yardım etmek için başka ne yapabiliriz?" Ona hızlı hızlı sorular yöneltti ve ilk kez onu kraliçe rolünde mükemmel bir şekilde gördüm. Halkını önemsiyordu ve hızlı bir stratejik düşünürdü.

"Maalesef ölü sayısı artmaya devam ediyor . Şifacılar yaralılarla ilgileniyor ama yeterli sayıda değiller. Muhafızlar kapılarda, başka bir saldırı olursa borularını çalmaya hazır bekliyorlar. Kaleye geri dönüp güvende kalırsanız bana yardımcı olursunuz." Adam son cümlesini hafif bir hırıltıyla bitirince kız gözlerini devirdi.

Hayes, "Yardım edebilecek şifacılarımız var," diye söze girdi ve yanında duran Üstat Hart başıyla onayladı.

"Öğrencilerim hâlâ eğitim görüyor ama hiç yoktan iyidir," dedi Üstat Hart ve ilk kez benim yanımda normal bir şekilde konuşabildiğini fark ettim. Muhtemelen burada olduğumu unuttuğu içindi. O kadar çok şey oluyordu ki.

Solana başını salladı, saçlarını düzeltti ve sonra bakışlarımla buluştu. "Fallon, yalnız konuşmak istiyorum, sonra diğer şifacılara yardım edebilirsin."

Midemde bir gerginlik belirdi ama kalabalığın geri kalanı gruplara ayrılmaya başladığında başımı salladım. Şu anda Kraliçe Solana'yı çevreleyen yarım düzine muhafız dışında yalnızdık.

"Ariyon iyi. Hayatta ve onu dışarı çıkarmanın tam bir yolunu bilmesem de iyi bir ipucum var," dedim yalan olmamasını umarak. Ariyon'un ben çekilmeden önce bahsettiği Emmeric'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu bulabileceğimi ve bunun oyunun kurallarını değiştireceğini umuyordum.

"Hayatımı kurtardın. Hem de iki kez." Kollarını kavuşturdu ve bana şüpheyle baktı.

"Umm, evet?" Bu bir soru muydu?

İçini çekti, kendi kendine kıkırdadı. "Beni aptal yerine koyacaksın, değil mi?" diye mırıldandı.

"Ha?"

Bana el salladı. "Ya krallığımı altımdan çalmadan önce güvenimi kazanmak için uzun vadeli bir oyun oynuyorsun..."

Bu suçlama karşısında başım döndü.

"Ya da gerçekten iyi bir çocuksun. Bu ikisinden daha üzücü olurdu çünkü o zaman karardığında kalbim kırılırdı." Sesi kesildi ve yumruklarım sıkıldı.

Herkesin aklımı kaçıracağımı düşünmesinden bıkmıştım. Kimse bana inanmazsa bunu nasıl atlatabilirdim?

"Peki ya karanlığa gitmezsem?" Ona bir adım daha yaklaştım ve Kraliyet Muhafızlarının kılıçlarını çekip bana dik dik bakmalarına neden oldum. Geri adım attım. "Ya tüm hayatımı seni ve bu şehrin insanlarını korumakla geçirirsem ve sonunda Grim'in karşısına çıkıp insanlara nasıl davrandığının hesabını vermek zorunda kaldığın gün, geriye dönüp baktığında *bana* nasıl eziyet *görürsen*? Tam tersi değil."

Yüzü gevşedi ve sanki ona tokat atmışım gibi başı geriye döndü. Kendini toparlamak için uzun bir süre bekledi ve başını salladı. "Sanırım bir şey görmenin zamanı geldi Fallon. Yarınki Kış Gündönümü partisine gelirken lütfen bir saat erken gel."

Dehşet içimi kapladı, bir hastalık gibi tenimi sardı. Bana ne göstermek istiyordu? Bu beklentiden nefret ediyordum ama başımı salladım.

"Yani hâlâ töreni yapıyor muyuz?" Ben sordum.

Etrafına, yerdeki cesetlere ve yanan ağaçlara baktı. "Şimdi halkımın, bağlılığınızın nerede olduğunu bilmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Ama şenliği azaltacağım. Ölenlere adanmış ağırbaşlı bir tören olacak."

Benim halkım. Bizimkiler değil. Beni onlardan biri olarak görmedi.

Elbisesini düzeltti ve sonra benden uzaklaşarak muhafızlarına yaralıların yanına götürülmeleri için emir verdi.

Tam olarak böyle beklemiyordum. İç çekerek hiç vakit kaybetmeden Hayes'i, Üstat Hart'ı ve diğer şifa öğrencilerini buldum. Derme çatma bir klinik kurmuşlardı ve ben de hemen işe koyuldum, kanayan ve kırılan yaraları sarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şifacı olarak geçirdiğim kısa sürenin en zor günü olduğunu kanıtladı. Acı çeken insanlarla ilgilendim ve hepsini *hissettim*. Mide kesikleri, yanıklar, kayıp uzuvlar. Kana ilk elden tanık olmak ve acıyı tekrar tekrar hissetmek o kadar korkunçtu ki iki kez kustum. Artık Ariyon'un hayatından zaman çalsa da neden herkese yardım etmek zorunda olduğunu biliyordum.

Saat Yanric babamdan haber getirdi. ve Mable'ın güvende olması. Gökyüzü kararmıştı. Akşam yemeği çoktan geçmişti ama yine de gidemezdim, iyileşmesi gereken insanlar varken olmazdı. Avis saldırı haberini almış ve insanların iyileşmesine yardımcı olmak için tentürler getirmişti. Dışarıda onları dağıtıyordu.

"Çok yorgunsun. Dinlenmen gerek," diye homurdandı Ayden yanımdan, ellerimi derisi acı verici yanıklarla kabarmış bir muhafız kadının üzerinde gezdirirken. Onları kendi tenimde de hissettim, lanetimin yakıcı acısına benziyorlardı.

"Ben iyiyim," diye homurdandım, baloncukların geri çekilmesini ve taze pembe derinin onların yerini almasını izledim.

"Peki ya hayatından zaman ayırıyorsan?" Ayden bastırdı.

Eden köşedeki karyolada uyuyordu. Birkaç saat önce bayılmıştı. Bana yardım ediyor, gazlı bez ve merhem veriyor, su getiriyordu. Sadece Hayes, Bayan Reebus, Efendi Hart ve ben hâlâ hayattaydık. O da zar zor. Hayes bir hasta karyolasında öne doğru yığıldı ve benden hemen önce uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Ayaklarımın üzerinde sallandım. "O zaman olsun."

Ayden yüzerek görüş alanıma girdi ve yüzüme doğru yaklaştı, o kadar yakındı ki saçlarım ona değmesin diye biraz geri çekildim.

"Peki ya Ariyon'un hayatından günler çalışıyorsan?" diye sordu ve ellerimi hastadan çektim.

Duygularım boğazımda düğümlendi ve çadırın etrafına baktım. Yaralılar çoktan ölmüştü; kalanlar yaşayacaktı, belki acı içinde, belki yaralı ama yaşayacaklardı. Ariyon .

Keşke güç değiştirme ve tüm bunların nasıl işlediği hakkında daha fazla şey bilseydim çünkü etkilediğim sadece benim hayatım olsaydı, tereddüt etmezdim. Ariyon'un stüdyosundaki beyaz işaretli siyah duvar zihnimde belirdi ve eldivenli ellerimi göğsümde birleştirerek başımı salladım.

Ayden uzandı ve sırtıma küçük daireler çizdi. "Bugün teyzemin hayatını kurtardın Fallon. Bu tüm diyar için bir kazanç."

O haklıydı. Bir hayat kurtarmak iyi hissettiriyordu, benden hoşlanmayan bir kadının hayatını bile. İyileştirmek ve acıyı dindirmek için bu büyük güce sahip olmak, kullanılmadığında bir kayıp gibi hissettiriyordu.

"Sanırım Ariyon'u şimdi çok daha iyi anlıyorum," diye paylaştım.

Ayden başını salladı. "Biz gençken, insanların etrafında olmanın ve sürekli onların acılarını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışırdı. Bu beni üzüyordu, bu yüzden bu konuda konuşmayı bıraktı."

Bu kulağa tanıdık geliyordu, tıpkı kendi babama lanetimi anlatırken yaptığım gibi.

İçimi çektim, derme çatma bir el yıkama istasyonuna doğru yürüdüm ve terli eldivenlerimi çıkardım. "Onu gördüm, biliyor musun? Kraliçeyi kurtardığım zaman."

Ayden başını salladı. "Eden'dan haber aldım. O... iyi mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "O yaşıyor. Zor bir yer gibi görünüyor. Bize yardım edebilecek birine dair bir ipucum var.

onu nasıl çıkaracağımızı bulmalıyız. Yarın okuldan izin alıp benimle birlikte onu aramaya gelmek ister misin?"

Ayden kıkırdadı. "Yarın Kış Gündönümü. Bunu kaçıramazsın. Teyzem onun önünde eğilmeni dört gözle bekliyor."

Doğru ya. Hapse girmemek için yaptığım o şey.

"Ertesi gün o zaman. Ariyon onun bir Ealdor Fae'si olduğunu mu söyledi?"

Emmeric."

"Bir Ealdor mu?" Kaşları birbirine çatıldı. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmek acı vericiydi. Birine aşık olmak ve sonra onun birebir kopyasına bakmak kafa karıştırıcı bir deneyimdi.

"Nerede olabileceğini biliyor musun?" "Şey, evet, ama-"

Göğsümde umut çiçekleri açtı. "Harika. Nerede yaşadığını biliyor musun? Sanırım Batı Yakası'nda?"

Ayden ellerini ceplerine soktu. "O bir Ealdor Fae'si Fallon. Isariah'ın ötesinde gözlerden uzak bir diyarda yaşıyorlar. At sırtında bir günlük yol ve davet edilmedikçe oraya gidemezsin. Teyzem bir keresinde onlara bir mektup gönderdi ve bir ay sonrasına kadar cevap alamadı. İstediklerini yapıyorlar."

"Ariyon'un bir ayı olmayabilir!" İtiraz ettim.

"Teyzeme onu görmek için izin alıp alamayacağımızı soracağım. Bu resmi bir süreç. Ealdoria'ya habersizce gizlice yaklaşıp bunu anlatacak kadar yaşayamazsınız."

Bu bilgi karşısında tüylerim diken diken oldu. "Tamam, teşekkürler. Olmazsa, yedek bir planım olabilir." Sözde planım Ealdoria'ya girmekle ilgiliydi, bu yüzden bize bir davetiye bulabileceğini umuyordum.

Gözlerinin kenarları kırıştı. "O parlak zihninde her zaman bir şeyler mayalanıyor, değil mi?"

Kalbim sıkışmıştı -şu anda bana bakışı hayranlık, hatta belki de aşk bakışıydı. Eden

daha önce söylediklerinde haklı olabilir ? Ayden beni hâlâ arkadaştan öte bir şey olarak görmüyordu, değil mi?

Gözleri dudaklarıma kaydı ve kaşlarımı çattım. "Ayden," dedim nazikçe. "Yapamam-"

"Biliyorum," diye iç geçirdi ve geriye doğru bir adım attı, sanki transa girmiş gibi yüzünü ovmak için uzandı. Parmaklarını , en iyi arkadaşımın uyuyan güzel formuna baktı. Bana dönüp baktığında gözlerinde o kadar çok acı vardı ki onu kucaklamak istedim.

"Herkes için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Denedim... ve sen ve Ariyon mantıklı geliyorsunuz. Sanki Işık onu sadece senin için yaratmış gibi, ama... nasıl hissettiğime engel olamıyorum." Ayaklarıma baktı ve kalbim onun için kırılırken bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım.

Ariyon için hissettiklerim tam olarak böyleydi. Ayden'le ilişkimizi yürütmeye çalışmışım ama kalbim onun kardeşini istiyordu.

"Çok özür dilerim." Eline uzandım ve sonra eldivenlerimi giymediğimi fark ederek durdum.

İkimiz de birbirimizden on santim uzakta duran ellerimize baktık ve kıkırdadık. Lanet ne olursa olsun bizi ayıracaktı.

Ayden bana el salladı. "Sen ve kardeşim mutluyunuz, ben nasıl üzülebilirim ki? İkinizi de seviyorum." Sonra kanla kaplı kılıcını aldı ve bana el salladı. "Yarın görüşürüz, Fallon."

"Evet." Ben de el salladım ama bundan sonra moralimi düzeltmek zor oldu. Ayden nezaketin poster çocuğuydu ve hangi sıfatla olursa olsun hayatımızda olduğu için hepimizin kutsanmış olduğunu hissediyordum, ama az önce olanlar yine de berbattı.

Yanric uçarak çadıra girdi ve omzuma tünedi.

'Baban eve gelmeni ve biraz dinlenmeni istiyor. Şimdi oraya gidiyor. Muhafızların kapıları güçlendirmesine yardım etmeyi yeni bitirdi.

Başımı salladım, 'a doğru yürüdüm ve Eden'i uyandırdım. O gözleri kamaşarak Avis'e veda ettiğim karanlıkta beni dışarı kadar takip . Eczacı hâlâ bir şeyler dağıtıyordu.

tentürler ve Bayan Reebus ile birlikte özel ilaçlar yapmak için elinden geleni yapıyor. Görünüşe göre Nightlingler okula gelmeden önce neredeyse tüm şehri yağmalamışlardı ve şimdi Akademi insanların şifa aradığı bir tür triyaj merkeziydi. Hasta ve yaralıların arasında yürüyen kraliçe, iki düzineden fazla muhafız onu takip ederken, itaatkâr bir şekilde etrafını dolaşıyor ve herkesle tek tek konuşuyordu. Bu gece saygımı kazanmıştı. Ona bakışım değişmişti. Yavrularını koruyan bir anne ayı gibiydi. Tüm Yıldızlı Şehir onun çocuklarıydı ve beni bir tehdit olarak görüyordu. Buna itiraz edemezdim. Sadece onun bana bakışını değiştirmeye çalışabilirdim.

Okulun etrafına seyrek olarak yerleştirilmiş bir grup muhafızı eğitmeye yardım eden Üstat Clarke'a el salladım. Eden'i evine bıraktıktan ve sağ salim eve vardığını gördükten sonra Yanric'le birlikte doğru yürüdük.

'*Ne gün ama*' dedim ona.

Esnedi. "*Yatmaya hazırım.*"

Yanric artık benimle uyuyordu. Onu yağmurda ya da soğukta düşünmeye dayanamıyordum.

Kapımıza doğru adım attığımda durakladım. Babam açık kapı aralığında donmuş bir şekilde durmuş, içeriye bakıyordu.

"Baba?" Yanından geçerken baktım ve tüm mobilyaların gitmiş olduğunu görünce şaşırdım. Daire tamamen boşaltılmıştı.

Ne Fae'si?

"Soyulduk mu?" diye sordu babam apartmanın derinliklerine doğru yürürken.

Yorgundum ve zihnim bulanıktı, bu yüzden neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Oh, Bane Malikanesi'ne taşınmamız gerekiyordu," dedim.

Duruşu gevşedi. "Ah, doğru." Mutfak tezgâhına doğru yürüdü ve üstünden bir not çıkardı. Bane Malikanesi'nin adresiydi. Babam bana baktı.

gözlü. "Şu anda Doğu Yakası'na gitmek için çok yorgunum. Yerde yatamayacak kadar şımarık mısın?"

Sırıttım. "Asla."

Bununla birlikte, battaniye ödünç almak için sokağın karşısındaki Mable'ın yürüdü ve tıpkı Isariah'da olduğu gibi yerde iki yatak yaptık.

"İyi olmana sevindim, ufaklık. Bugün çok endişelendim" dedi, oturma odasının zemininden bana bakarak.

Yanric battaniyeme daha sıkı sarılırken ben de kocaman bir esneme sesi çıkardım. "Sen de baba."

Uykuya dalmadan önce kelimeler ağzımdan zar zor çıktı.

ON İKİ ARIYON

Fallon'u görmeyeli birkaç gün olmuştu. Ama bunu yapmak bana yeniden umut vermişti. Beni arıyordu; durmayacağını bilmeliydim. Tam da bu hücrede onu göğsüme bastırdığım anı hatırlayınca sııttım. Teyzemin ölmediğini ve güvende olduğunu söylediğinde bana en iyi haberi vermişti. Fallon'a, teyzeme, kardeşime ve Yaldızlı Şehir'e dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Şimdiye kadar mahkememi kazanıyordum ve günde üç dört dövüş olmak üzere her şeyi üstüme atıyorlardı. Marissa da geri dönmüş, odanın köşesinden izliyordu. gibi a Psikopat. Idüşünmek osevdim görmek nekızının gücünün yapabilecekleri. Beni izlemek Fallon'u izlemek gibiydi. içinde bazı garip Bu şekilde. I yapamadım Yardım ama olsun Marissa'nın Fallon'a ve onun gücüne takıntılı olduğuna dair tüylerimi diken diken eden bir his vardı ve nedenini bilmek istiyordum. Geçen gün söylediği şey, kraliçe olmak için Fallon'a ihtiyacı olduğu ve almak ve Nightlings cesetler, oldu Yani rahatsız edicinin de ötesinde. Hiç mantıklı değildi. Sonunda teyzemi öldürmeyi başarsa bile, kraliçe olamazdı. Öyle değil mi? Marissa'yı bir daha gördüğümde ona bunu sormaya karar verdim. En kötü ihtimalle onu kızdırdım ve bana tokat attı. Ama o

beni öldüremezdi. Hâlâ bir kopyasına sahip olmayı arzuladığım Anlaşmalara göre değil. Anladığım kadarıyla ben bir tutsaktım, bu yüzden hırpalanabilir ve kavgaya zorlanabilirdim ama kavga sırasında olmadıkça öldürülemezdim. Mahkemem bitene kadar bana kendilerinden biriymişim gibi davranmak zorundaydılar. Mahkememi bana ne olacağından korkuyordum. Dövüşlerden çekilmenize izin veriliyordu ama bu hoş karşılanmıyordu. Sonsuza kadar burada bedensel formumda mı yaşayacaktım? Bir muhafız olur ve sadece... Hayır, böyle düşünmeme izin veremezdim. Ya da Ametist'in beni tehdit ettiği Dipsiz Kuyu hakkında. Pozitif kalmalıydım.

Hücrenin dışında ayak sesleri duyuldu ve göğüs kafesimi tutarak doğruldu. Fallon beni iyileştirmişti, bu inanılmazdı ama sonra başka bir dövüşe sokulmuştum.

Koridora baktığımda, açık kahverengi tenli ve görünen vücudunun yüzde 75'ini kaplayan dövmeleri olan genç, sırık gibi bir fae gördüm. Maze tarafından koridorda sürükleniyordu.

"Bok ye ve öl!" diye Maze'in suratına tükürdü genç fae ve şaşkınlıkla başımı geriye attım.

Maze donup kaldı, yüzünü adama doğru çevirdi ve öyle sert bir kesik attı ki, adam çarpmanın etkisiyle bayıldı. Vücudu Maze'in kollarında gevşedi ve fae gardiyan şimdi onu koltuk altlarından tutup benimkinin hemen yanındaki hücreesine sürüklemek zorunda kaldı. Hücrelerimiz arasında küçük bir pencere vardı ve Maze onu gelişigüzel yatağına yatırdığında hâlâ nefes aldığını görebiliyordum.

"Brat!" Maze tükürüğe karşılık verdi ve adamın suratına koca bir .

Gardiyanın bakışlarıyla karşılaştım ama hiçbir şey söylemedim, bugün beni başka bir kavgaya götürmemesi için dua ettim. Hâlâ son kavgadan kalan yaralarımı sarıyordum. Tek kelime etmeden hücremden geçtiğinde rahat bir nefes aldım ve diğer fae'leri izlemek için pencereye geri döndüm. Bakışlarım dövmeli boynu ve kolları boyunca ilerledi. Bir kuzgun, sıçan yiyen bir yılan, güller, Kül ve Gölge Evi'nin arması. Her tarafı sanat eserleriyle kaplıydı, gerçekten de iyi yapılmışlardı.

Onu utanç verici bir süre izledim ama burada çok sıkılmışım ve o buraya geldiğimden beri gördüğüm en iyi eğlenceydi. Ayrıca bir süredir baygın olduğu için iyi olduğunu umuyordum. Sonunda ayıldı ve ben de geri çekildim, pencereden o kadar hevesle bakmıyordum. Uzun zamandır başka bir fae ile normal bir etkileşimim olmamıştı. Kardeşimi, Hayes'i ve bir arkadaşımın olmasını özlemiştim.

"Hey, dostum, iyi misin?" Ona seslendim.

İnledi, bana baktı ve doğrulup yüzüme odaklanmadan önce hücrenin tüm durumunu gözden geçirdi. Uzanıp çenesini ovuşturdu.

"Yaşayacağım. Uzun zamandır mı buradasın? Bok gibi görünüyorsun." Ayağa kalktı ve gözlerimi yaralarımda gezdirerek yaklaştı.

Kıkırdadım. Bana Hayes'i hatırlatıyordu. Saçmalık yok. "Saymayı unuttum. Birkaç hafta. Belki kırk dövüş."

"Tanrım. Yeniden doğmak için bizi çok çalıştırıyorlar, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Sanki kan emici olmak için bir şansımız olsun istermişiz gibi. Hasta."

Bu yorum ilgimi çekti. "Biliyorum. İğrenç bir şey. Ama sanki bir tür yasal sistem içinde sıkışıp kalmışız gibi görünüyor."

Başını salladı. "Anlaşmalar."

Daha dik oturdum. "Onları biliyor musun?"

Homurdandı. "Ben Kül Evi'ndenim, kardeşim. Anlaşmaları yedi yaşındayken falan okumuştum. Sen okumadın mı?"

Yani yakın zamanda ölmüş. Diyarda daha önce düşündüğümüzden daha fazla Kül Evi yaşamıyorsa bu nasıl mümkün olabilirdi? Sertçe yutkundum. Bu fae yeterince iyi görünüyordu, ama gerçekte kim olduğumu öğrenirse dostluğu biter miydi? Bunu saklamalıydım, ondan daha fazla bilgi almalıydım - bu akıllıca bir hareket olurdu. Ama en kötüsü, fırsatım varken ona gerçeği söylememek ve bunu muhafızlardan birinden duyup bana olan güvenini kaybetmesini sağlamak olurdu.

"Hayır... Aslında ben Kül Evi'nden değilim. Bu uzun bir hikaye."

Kaşları havaya kalktı ve nedensiz bir şekilde pencereye yaslanmak için yanıma geldi. Bu yakın mesafeden yirmi , siyah saçlı ve ela gözlü olduğunu tahmin ettim. Sivri bir çenesi ve gaga gibi bir burnu vardı. Çenesindeki ve kaşlarındaki dövmeler ve küçük yara izleri onun belalı biri olduğunu ve kazıklanmaması gerektiğini gösteriyordu.

"Uzun hikâye, ha. Elimde çok zaman var gibi görünüyor," dedi ve beklentiyle bana baktı.

Kıkırdadım, derin bir nefes aldım ve ona hikâyemi anlattım. Bu adamın bir çeşit bitki olması ihtimaline karşı Marissa'nın bilmesini istemeyeceğim her şeyi dışarıda bırakmaya dikkat ettim ama Fallon'la tanışmamla başladım ve Fallon'un benimle güçlerini değiştirdiği bedenimi kazara buraya sürüklediği kısma geldiğimde adam gözlerini kocaman açmıştı.

"Bu inanılmaz. Bu hatun çok güçlü görünüyor! Yani, belli ki Marissa'nın kızı," dedi.

Başımı salladım. "Ben Ariyon, bu arada. Senin hikayen nedir?"

Beni hafifçe selamladı. "Ben Pax Weathers, Outer Stretch'ten mütevazı bir fae."

Kaşlarım kalktı. Outer Stretch uçurumlarla ve bunaltıcı sıcakla dolu ıssız bir araziydi. Oradaki mağara sakinleri yeterli su ya da yiyecek bulmakta zorlanıyordu. "Outer Stretch'teki insanların uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum."

Sırıttı. "Bizi aramaya gelip sonsuza dek vergilendirmemeniz için böyle düşünmenizi istiyoruz."

Bu beni kıkırdattı. Bu adamdan hoşlanmıştım. "Orada ne yaptın?"

Pax omuz silkti. "Bulunması zor şeyler, karaborsa türü şeyler satın aldım."

Kulağa yasadışı şeyler gibi geliyordu. "Ve son zamanlarda orada mı yaşıyordunuz? Yani sen... yeni mi öldün?" Kül ve Gölge Evi fae'lerinden hayatta kalan olduğunu sanmıyordum.

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Yapmamam gereken bir fae'ye ihanet ettim. Burada uyandım. Hemen tutuklandım. Güzel bir karşılama partisi."

Öldürüldü. *Lanet olsun.*

"Bana bundan bahsedebilir misiniz? Anlaşmalar ve tüm bunlar."

Başını salladı. "Başlangıçta Işık her şeyi yarattı, buna iki ev, Savaş Evi ve Işık Evi de dahildi."

Kaşlarımı çattım. "Üç ev. Işık, Kül ve Gölge Evini de yarattı."

Pax kaşlarını çattı. "Hayır, Savaş Hanesi'nin ilk kraliyet fae liderleri tüm fae'leri korumak için masum bir girişimde bulunarak güç takıntısına kapıldılar ama çok ileri gittiler," dedi. "Kül Evi'ni yaratanlar da onlardı."

Sessiz kaldım ve mimiklerimi etmeye çalıştım çünkü anlattığı hikâye, Yıldızlı Şehir'de büyürken bize öğretilenden çoktan sapmıştı.

Pax devam etti. "Oylama yaptılar ve pek de arzu edilmeyen Savaş Evi ailelerinden daha da güçlü bir büyü yaratıp yaratamayacaklarını görmek için üzerlerinde deney yapılmasına karar verdiler."

Bu noktada elimi kaldırdım. "Bekle, ne? Hayatım boyunca bildiklerimle uzaktan yakından alakası yok."

Pax omuz silkti. "Outer Stretch'te bununla ilgili tonlarca kitabımız var."

Sertçe yutkundum. "et."

"Yani Baneler, Wixler ve Yearwoodlar oldukça acayip bir kara büyüünün şanssız alıcılarıydı. Canlı kurban ritüeli ve kan büyüü gerektiren şeyler. Karanlık şeyler, kardeşim." Bana bir bakış attı ama cevap veremedim. Yerimde donup kalmıştım, ellerim hafifçe titriyordu çünkü bu hikâyenin esiri olmuştum. Buna inanmak istemiyordum; ona bunun tamamen saçmalık olduğunu söylemek istiyordum ama içimde derinlerde bir yerde Pax'in doğruyu söylediğini hissediyordum.

Pax iç çekti. "Kendilerine güçlü kraliyet aileleri yaratılacağı ve en çılgın hayallerinin ötesinde malikaneler ve zenginlikler verileceği söylenerek deneylere ikna edildiler. Ancak karanlığa gömülmeye ve akıllarını büyüye kaptırmaya başladıklarında, Savaş Evi'ndeki asiller geri alamayacakları bir hata yaptıklarını anladılar. Bu yüzden Savaş Evi soyluları onlardan uzaklaştı, bu kara büyüye sahip herkesi kendi evlerine, Kül ve Gölge Evi'ne ayırdı. Tüm bunlar, Kül Evi'nin herkesi öldürmesi ya da uyuklarında yakması durumunda suçlanmayacakları umuduyla yapıldı."

Zar zor nefes alabiliyordum. Her kelimesine asıldım.

"Bunun Anlaşmalarla ne ilgisi var?" Sormayı başardım.

Başını salladı. "Bir yüzyıl kadar sonra, Kül Evi hızla yayıldı ve birkaç yüz fae'den oluşan küçük nüfus oluşturdu. Savaş Evi, Kül Evi'ni daha fazla kontrol edemeyeceklerine karar verdiğinde, onları öldürdüler. Neredeyse hepsini bir çırpıda. Sonsuzluk Diyarı aniden, büyüleri artık Işık'tan gelmeyen bir grup kızgın fae ile doldu. Sonra Grim onlara en ağır darbeyi indirdi. İlk yaratıldıkları hallerinden değiştirildikleri için Sonsuzluk Diyarına girmelerine izin verilmedi. Karanlıklarını Sonsuzluğun kendisine bulaştıracaklarından korktukları için, daha önceki düşmüş atalarının gönderildiği başka bir yere, göçüp olan diğer fae'lerden ayrı olarak gitmek zorunda kaldılar."

Gözyaşlarımın eşigindeymişim gibi hissettim, ki bu çok aptalcaydı. Bu sadece bir hikâyeydi, muhtemelen doğru bile değildi. Ama aynı zamanda... ya öyleyse? Ya Fallon ve ataları üzerinde deneyler yapıp kötü olmaları sağlandıysa?

"Kül Evi aileleri bu bok çukuruna tıklandı," diye devam etti hücrenin etrafını göstererek, "ve hepsine yeni bir hayat için tek bir şans verileceği söylendi,

büyüsüz fae olarak yeniden doğdular. Yıllarca yaptıkları kara büyü için bir kefareet."

"Tamam şimdi, bu kulağa sahte geliyor," dedim ona.

"Yani," diye devam etti, "onlara yeniden doğma fırsatı verildi ama büyüsz kalmaları gerekiyordu. Eğer yeniden doğar, büyüsz kalır ve ölürseniz, Sonsuzluk Diyarı'ndaki fae'lere yeniden katılabiliirdiniz, ama sadece böyle bir yere layık olduğunuzu kanıtlarsanız. Karanlık güçlerin cazibesinden kurtulabileceğinizi kanıtlarsanız. Ancak yeniden doğar ve tekrar kara büyüye çekilirseniz, Kül Evi güçlerinizi geri kazanmak için tek yapmanız büyülü bir fae'nin kanıyla beslenmek olacaktır."

"Nightling'lerin ilk başta büyüsz doğduğunu mu söylüyorsunuz?" Duyduklarıma inanamıyordum.

Başını salladı. "Evet, tamamen işlevsel bir fae bedeninde, ama bir sorun var. Eğer kanla beslenir ve karanlık güçleriniz geri kazanılmış bir Nightling olursanız, o zaman dünyada bedensel olarak var olabilmek için sürekli beslenmeniz gerekir, yoksa gölgelere dönüşürsünüz."

Kutsal Fae. Eğer söyledikleri doğruysa, bu her şeyi açıklıyordu: Nightlinglerin neden kanla beslendiklerini, neden gölgeye dönüştüklerini, gölge formundayken ruhlarının nasıl buraya geldiğini...

Sertçe yutkundum. "Yani, gerçek dünyada bir Nightling öldürürseniz..." Marissa Bane'i öldürmeye çalışırsam ne olacağını bilmek istiyordum. Buraya geri gelmeye devam eder miydi?

Pax kasvetli görünüyordu. "Dipsiz Kuyu'ya atılırlar ve sonsuza dek yok olurlar."

En azından bu kısmı iyi , ama gerisi... çılgıncaydı. Kendi içime çöktüm. Hikâyenin beni neden bu kadar bilmiyordum ama etkilemişti. Pax bu deneyleri Madden kraliyet ailesinin yaptığını özellikle söylememiştir ama Savaş Evi'nin tüm kraliyet ailelerinin suçlu olduğu ima ediliyordu ki buna benim ailem de dahildi.

"Yani"-Pax eliyle işaret etti- "Anlaşmalar, Kl Evi'nden gelen ruhların karşı tarafa geçmesi için bir kural kitabı olarak hazırlandı. Hepsine nasıl bir mahkeme, yeniden doğma şansı verilmesi gerektiği. Aile kavgası olan hiç kimse sizi sebepsiz yere yeniden doğma hakkınızdan mahrum edemez ya da Dipsiz Kuyu'nun kızgın kömürlere atamaz. Bir düzen vardır ve eğer bir Nightling st tarafta ölürse, onları çukura gitmeye zorlayan protokoller vardır."

Bunun zerine daha dik oturdum. "Yani Dipsiz Kuyu... ruhunun silinmesi mi?"

Pax'ın yüzü ciddileşti. "Evet. Mahkemeyi kaybederseniz ya da yeniden doğmamaya karar verirsiniz ve burada birini kızdırırsanız, ruhunuz Dipsiz Kuyu'ya atılır, orada yenir ve sonsuza dek yok olur."

Kaşlarımı attım. "Yani kazanırsam ve yeniden doğarsam, bir Nightling olmayacağım."

Pax başını salladı. "Sihirsiz olacaksın."

Hangisinin daha kötü olacağından emin olamadığımı söylemekten utanıyordum.

ON ÜÇ FALLON

Haftanın geri kalanı için dersler iptal edilmişti. Bugün Kış Gündönümü günüydü ve benim bir tür açıklama yapacağım haberi tüm kasabaya yayılmıştı. Dün geceki saldırıdan sonra her Yıldızlı Vatandaş farklı davranıyordu. Ember'in üzerinde kasabadan geçerken babama ve bana . Babam atın yanında yürüyor, Mable'dan aldığı kaçak çantalarımızı taşıyordu. Sıradan dükkân sahiplerinin bellerinde artık kılıçlar ve topuzlar vardı. Her blokta nöbetçiler vardı ve kimlik bilgilerimiz iki kez sorgulanmıştı. Babamın artık Batı Yakası'na istediği saatte girip çıkmasını sağlayan bir kimlik kartı vardı.

"Kraliçe sana bir bisiklet alacağını söyledi, böylece Mable'ın hanına yürümek zorunda kalmayacaksın," dedim ona. Muhtemelen ikinci bir at söz konusu değildi ve kraliçenin nezaketini zorlamak istemedim.

"Yürümeyi severim. Sağlığınız için iyidir," yetindi.

Bu sabah çok sessizdi ve onu bu kadar yerinden ettiğim için kendimi kötü hissetmekten alıkoyamadım.

"Isariah'ı özlüyorum," dedim ona haritayı takip ederek sarayın yanından geçip evler ve tepelerle dolu kırlara doğru ilerlerken.

Babam gülümsedi. "Yazın Ölü Yılan Nehri'nde yüzerken yabancı böğürtlen yerken."

"Çiçek festivali sırasında köyde koşarken." Gözlerimi kapatarak gülümsedim. Neredeyse güllerin kokusunu alabiliyordum.

"Bu şehrin güzel yanları da var," dedi ve ben de başımı salladım.

"Eden ve Mable gibi."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Evet, bir de sifonlu tuvaletler." Buna ikimiz de güldük.

"İleride. Yanric omzumdan uçtu ve havada bir kavis çizerek iki söğüt ağacının arasından ince bir toprak yola doğru ilerledi.

Ember, babam yetişebilsin diye yavaş bir tempoyla yol boyunca tırıs giderken ben de tepedeki konağa baktım. Onu görünce küçük bir nefes aldım. Neredeyse Akademi'deki ana okul binası kadar büyüktü. Dört kat yüksekliğindeydi ve yapı siyah taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Güneş ışığı binaya vuruyor ve bina şık bir oniks parlaklığıyla parlıyordu. İki siyah kuzgun heykeli kapıyı çevreleyen sütunların üzerine tünemişti. Metal kapının ortasında sonsuzluk sembolü şeklinde kıvrılmış bir yılan vardı.

"Nasıl açacağımızı düşünüyorsun-" Biz yaklaşırken kapı aniden açıldı ve Yanric tepemizde uçtu.

"Bir Bane için ya da tepede duran muhafızın kullanabileceği kolu kullanırsanız açılır."

Yanric'in görüş alanını takip ettim ve kesinlikle oradaydı. dağınık ve yabancı otlarla dolu ön bahçede duran bir Yıldızlı Şehir muhafızıydı.

"Çok büyük," diye yorum yaptı babam.

Başımı salladım. "Muhtemelen tüm Isariah köyünü barındırabilir."

"En azından yarısı, evet," diye onayladı babam.

'Burası bir zamanlar tüm Kül Evi ve Gölge fae'lerinin güvende kalmak için yaşadıkları bir yatakhane olarak kullanılıyordu. Yüzyıllar önce avlandılar.

Kutsal Fae. Avlanmak mı? Bu kulağa doğru gelmiyor.

Araba yoluna girdik ve bakışlarım yol uzanan yabani otlar ve kır çiçekleriyle doldu. Görünüşe göre birileri yolu kullanabilmek için yakın zamanda büyümeyi kesmek zorunda kalmıştı. Kraliçenin muhafızları ve hapishanemde çalıştırdığı diğer kişiler olduğunu tahmin ediyordum. Bu devasa malikâneye bakıp da bir yuva görmek zordu, diğer niyetini, yani karanlıkta kalırsam beni kafese tıkma niyetini değil.

Yaklaştığımızda muhafız bana başıyla işaret etti ve Ember'dan indim.

Duruşunu sert tuttu ve düz baktı. "Bu karakol her zaman korunacaktır. Gelmeden ya da gitmeden önce kendinizi göstermelisiniz ki nerede olduğunuzu tespit edebilelim," dedi.

"Kendi evinde mi?" diye homurdandı babam ve ben de elimi omzuna koydum. Kraliçeyle yaptığım anlaşmanın kapsamını bilmiyordu. Belli ki sokağa çıkma yasağıma uyup uymadığımdan emin olmak için bana göz kulak olmak istiyordu ve benim için sorun yoktu.

Muhafıza "Tamam," dedim ve babama *konuyu uzatmamasını* söyleyen bir bakış *attım*. Solana nerede olduğumu öğrenmek için kaynaklarını boşa harcamak istiyorsa, öyle olsun.

"Atım için bir ahır var mı?" diye sordum.

Muhafız bir kez başını salladı. "Arka tarafta."

Babam dizginleri aldı ve Ember'ı üzerinde yarasa oyması olan direğe bağladı. "Daha sonra onu sabitleyebiliriz. İçine bakmak istiyorum."

Başımı salladım. Ben de hevesliydim. Tavandan sarkan kurbağa bacakları ve yemek tabağı olarak yarasa kanatları olacak mıydı?

Yanric bu düşünceye kafamın içinde güldü ve ben de ona ters ters baktım. "*Çok uzakta değilsin ama sadece bazı odalarda,*" dedi.

belirtti.

doğru yürüdüm, elimi yılan başlı oymalı kola doladım ve çekerek açtım.

Onlarca yıllık tozla karşılaşmayı bekliyordum ama bunun yerine hoş bir sürprizle karşılaştım. Fuayeye adım attığımda giriş odasını değerlendirdim.

Dışarıdan farklı olarak aydınlık ve parlaktı. Ayrıca taze boya ve limonlu sirkeli temizlik spreyi kokuyordu. Duvarlar açık gri, yerler ise beyaz mermer taşıydı. Siyah kadife halılı büyük bir çift merdiven ikinci kata çıkıyordu ama gözlerim girişteki masanın üzerinde duran küçük bir mektuba takılmıştı.

Ona doğru yürüdüm, yırtıp açtım ve babam için yüksek sesle okudum.

Bayan Bane,

Malikanenizin içinde bulunduğu bakımsız durum nedeniyle kraliçe, evi hazırlamaları için ev personelini göndermek zorunda kaldı

/Ya da sizin gelişiniz. /Zaman ve kaynakların uygun bir kullanımı olmadığı için tüm odaların hazırlanamadığını /veya sizin için hazırlanamadığını göreceksiniz.

Mirasçılık statünüz resmen iade edildiğinden, üç hane halkı üyesine maaş bağlama hakkınız vardır.

bir uşak, bir hizmetçi ve bir seyis. Sabahtan akşama kadar her gün gelecekler. /Kraliçe ile daha önce yaptığınız anlaşmada belirtilen kurallara uymanız bekleniyor.

Yerleşmiş olmanızı ve bu akşamki törene erken gelmenizi umuyor.

Ekselanslarının sekreteri,

Maxwell Bishop

"Ne kuralı?" diye sordu babam.

Onu kayıtsızca başından savdım ve notu cebime soktum. "Sokağa çıkma yasağı falan."

Başını salladı ve sonra mektubu işaret etti. "Bir hizmetçiyi benim için kapıyı açmaya ve bulaşıklarımı yıkamaya zorlamıyorum."

Kıkırdadım. "Hizmetçiye ve uşağa ihtiyaç olmadığını söyleyebiliriz ama bence seyis kalsa iyi olur. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Babam kaşlarını çattı. "Bir daha düşündüm de, ya hizmetçi ve uşak ailelerini geçindirmek için bu paraya bel bağlamışlarsa?"

Korkudan içim daraldı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Hepsi bizde kalabilir ama bizim için telaşlanmalarına gerek olmadığını söyleyebilir miyiz?"

Babam sanki bu onu daha iyi hissettirmiş gibi başını salladı.

Daha sonra keşfe çıktık. Kaç oda olduğunu sayamadım. Yatak odalarından ikisi yeni boyanmış ve temizlenmişti ve Batı Yakası'ndan gelen mobilyalarımızı barındırıyordu. Yatak odalarının geri kalanı örümcek ağlarına boğulmuştu, küf kokuyordu ve mobilyalar güve delikleri ve yoğun tozla doluydu.

En üstteki üç katın hepsinin banyolu yatak odaları olduğunu çabucak öğrendim. Her birinde iki ranza bulunan otuzdan fazla yatak odası vardı, bu da bu malikanenin bir zamanlar yüzden fazla insanı barındırdığı anlamına geliyordu. Ana katta devasa bir mutfak, oturma odası, yemek salonu, ofis ve devasa bir kütüphane vardı. Tüm kitapların üzerini, yırtmak için can attığım kalın kanvas örtüler örtüyordu ama yine de gizemli bodrum katını keşfetmem gerekiyordu.

"Yanric ile bodruma gidiyorum!" Ember'ı ahıra götürmek ve ona biraz su ve gölge sağlamak için dışarı çıkarken babama söyledim.

"," dedi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, Clarke Usta'nın ofisinin karanlık girişini hatırladım ve sonra

merdivenlerin dibindeki ışık. Aplik içindeki küçük kristal leylak rengi bir tonda parlıyordu.

"Vay be." Etrafımdaki devasa açık alana baktım. Bir müze gibiydi. Sıra sıra dizilmiş cam vitrinler alanı dolduruyordu. Çoğu yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyordu.

'Karanlık eserler odası. Muhtemelen Kraliçe, sizin istemediği her şeyi çıkarmak için önce adamlarına inceletmiştir,' diye açıkladı Yanric.

Kutulardan birine baktım ve yeterince eminim ki, orada Tozla kaplı kırmızı kadife bir yastık ve hançer şeklinde kayıp bir eşya. Bir sonraki kutuya geçtim ve bir grup kristal gördüm. "*Bunların ne olduğunu biliyor mu?*"

Güldü. "*0 biliyor mu? 0 aptal-*"

Ona ters ters baktım. Kraliçeye karşı daha nazik olmaya çalışıyorduk. Hâlâ hayatta olmamızın ve parmaklıklılı küçük bir hücrede olmamızın nedeni oydu.

Boğazını temizledi. "*Bundan şüpheliyim.*"

Tüm eşyalara baktım ve sonunda odanın arka tarafında küçük bir sepet gördüm. İçine kırmızı kadife bir battaniye doldurulmuştu ve siyah tüyleri dışarı çıkıyordu. Yanında da diyarın bir haritası vardı.

Kalbim sıkışmıştı. "Burası senin...?" Yanric'e baktım.

Sepetin yanına uçtu ve bana baktı. "*Evet. Ve iki saatlik yürüme mesafesindeki her köy kasabada seni aradım.*"

Üç saatlik yürüme . Diz çöküp elimi uzattım, o da üzerine tünedi.

"*Seninle ilk sana nasıl davrandığım için özür dilerim,*" dedim ona.

Burada küflü bir bodrumda yaşıyordu ve on yedi yıl boyunca her gün beni aradı ve onu ilk gördüğümde boğdum.

"*Affedildim.* Hafifçe eğildi.

"Boo!" Eden ellerini havaya kaldırarak açık odaya atladı, biraz irkildim ve sonra güldüm.

"Hey, gelmişsin!" Ayağa kalktım ve en iyi arkadaşımı selamlamak için yaklaştığımda Yanric elimden uçtu. Bugün okul olmadığı için Eden Kış Gündönümü töreninden önce gelip sağlayacağına söz vermişti.

"Vay canına, bu şeyler de ne?" Parmaklarını cam kafeslerin üzerinde gezdirdi.

"Eski, karanlık eserler. Kraliçe geçti ve bazılarını aldı ama bir kısmını geride bıraktı."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Kızım, senin bir malikanen var. Burası çok büyük."

Kıkırdadım. "Bir hizmetçi ve uşakla birlikte geliyor. Bir de seyis."

Eden somurtarak kollarını kavuşturdu. "Şanslı."

İçimden kahkahalar yükseldi ama boğuk bir ses duyduğumda boğazımda kesildi.

Dondum kaldım.

"Bu da neydi böyle?" Eden gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Güzel, o da duymuş.

Yanric tepemde süzülerek odanın etrafında daireler çizdi ve ben yine o sesi duydum; boğuk, muhtemelen erkek sesi.

Eden bana doğru yaklaşırken kollarımda bir ürperti belirdi. "Eğer burada bir ceset ya da hayalet bulursak, bir daha asla geri dönmem. Üzgünüm kızım."

Başımı sallayarak onayladım. "Ben de öyle." Ormanda yaşamayı tercih ederim.

Yanric tozla kaplı cam kasanın üzerine indi. Başını eğip camın içine bakarken küçük ayakları tepede pençe izleri bıraktı.

O ses tekrar geldi ve Yanric bana baktı.

"biri konuşuyor. Bu da ne...?"

Öne çıktım, daha az endişeliydim çünkü bir bütün bir insan sığamazdı. Yanric zıpladı

Mandalını çevirip çantayı açtığımda omzumdaydı.

Öksürüp ekrana bakarken etrafıma tozlar düştü. Deniz kabuğu şeklinde tek bir siyah oniks kristal vardı ve içinden anlaşılmaz sesler çıkıyordu.

Tanımadığım sesler.

Sertçe yutkundum ve bir parmağımı dudaklarıma götürdüm, sessiz kalması gerektiğini bildiğinden emin olmak için Eden'a baktım. Başını salladı ve ben de tereddütle kabuğu alıp kulağıma götürdüm.

"Bundan sonra ikiye bir dövüş yapmalıyız. Kazanan takım üst tarafa gidecek. Güzel çocuğun bundan sağ çıkmaya çalıştığını görmek isterim," dedi hışırtılı bir erkek sesi ve etrafımda şaşkınlık dönmeye başladı.

"Bunu yapamayız. Kurallara uymak zorundayız, Maze. Bunu bilecek kadar uzun süredir Yeniden Doğuş Mahkemesi'nde çalışıyorsun," diye yumuşak bir ses daha konuştu ve tüylerim diken diken oldu.

Bu . Kabuğu kulağımdan uzaklaştırdım ve hayal görmediğimden emin olmak için inceledim. Sanki sihirle ele geçirilmiş gibi içinde soluk bir mavi tonla parlıyordu.

Bahsettiklerini düşündüğüm şeyden mi bahsediyorlardı?

Kulağıma geri götürdüm.

"Eğer prens bunu atlatır ve bir Nightling olursa, çok kızacağım," diye homurdandı daha derinden gelen ses. "Diğerleri o yer için adam öldürür. Gerçekten. Ve o teknik olarak ölü bile değil!"

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Ariyon hakkında konuşuyorlardı. Her nasılsa, bu kristal Yeniden Doğuş Diyarı'nda bir yerle bağlantılıydı ve ben Ariyon hakkında bir konuşmaya şahit olmuştum.

"Kül ve Gölge Evi'nin büyüünü taşıyor, bu yüzden onu da diğerleri gibi mahkemeden geçirmeliyiz," diye konuştu adam.

"O bir Madden. Buna değmez. Hayatta kalamayacak," dedi hırçın olan. "Bundan emin olacağım."

Gerçekten neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığımda içime bir korku çöktü.

"Sadece Anlaşmalara uyun. Grim'in kural kitabını elimizden alıp hepimizi Dipsiz Kuyu'ya göndermesine gerek yok."

Diğer adam homurdandı ve sonra ayak sesleri ve bir kapı çarpması duydum. Birkaç dakika daha süren sessizlikten sonra, titreyen bir elle kabuğu kulağımdan çektim. Ariyon'u düşündükçe boğazıma bir şeyler düğümlendi.

"Sorun nedir?" Eden bana kocaman gözlerle baktı ve ben de az önce olanlara bir açıklama getirecek kelimeleri bulmaya çalıştım.

Kristali kutuya geri koydum ve Eden'ı Yanric'le birlikte merdiven boşluğuna sürüklemeyi önce kapıyı kilitledim. Bodrum kapısı kapandıktan sonra onun gözlerinin içine baktım.

"Sanırım o kristal Ariyon'un bulunduğu Yeniden Doğuş Diyarı'ndaki başka bir kristalle bağlantılıydı. Onun hakkında konuşuyorlardı."

"Ne!" diye çığlık attı.

Ona ve Yanric'e duyduklarımı hızlıca anlattım ve Eden koridorda dört basamak çıkıp dört basamak inerek yürümeye başladı.

"Ariyon'u oradan çıkarmalıyız, E," diye yalvardım ona. "Kraliçe, Ariyon'u Sonsuzluk Âlemi'ne benim portal yaptığımı düşünüyor. Belki portalların nasıl yapıldığını araştırabiliriz. Yani, bu senin uzmanlık alanın, değil mi?"

Eden'in ateş büyüyle yapmayı öğrendiği tek şey buydu. Yıllar alacaktı ama sonunda diyarın herhangi bir yerine ve ötesine giden bir ateş çemberi yaratabilecekti.

Sonunda volta atmayı bıraktı ve iç çekti. "Mesele şu. Onu Sonsuzluk Âlemine geçirmiş olabilirsin ama onu bu şekilde çıkarabileceğini sanmıyorum. Ölümler diyarında ölümlü bir beden ağır bir suçtur. Ayrıca,

Portal büyüsu hakkında sahip olduğum tüm bilgileri size aktarmam aylar sürer."

Homurdandım, ellerimi yumruk yaptım ve akıl sağlığımın sınırlarının çözüldüğünü hissettim.

"Bu Emmeric denen adamın Ariyon'a nasıl yardım edileceğini bilebileceğini söylemiştin, değil mi?" Eden söyledi.

Başımı salladım. "Ama Ayden, Ealdor'larla görüşmenin zor olduğunu söyledi."

Eden onayladı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu bana bırak. Törende görüşürüz."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapacaksın?"

Kararlı görünüyordu ve dudaklarını büzdü. "Eğer kraliçe yeğenini gerçekten geri istiyorsa, bize Ealdor Fae'leriyle bir görüşme ayarlayacak. Ama önce bu töreni atlatmak zorundasınız. Kraliçe Solana'nın güvenini kazanmak bir numaralı önceliğiniz."

Ama değildi. Ariyon'u .

Yüzümü ovuşturdum. "Çok fazla oluyor."

Eden uzandı ve omuzlarımı kavradı. " yok. Bu iş sende."

Başımı salladım ve ona gönülsüz bir gülümseme verdim. "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşınsın."

"Sen de hiç fena ," dedi ve sırtıttı.

ON DÖRT FALLON

Kraliçe benim için siyah bir tugay kıyafeti diktirdi. Tugaya sadece Ariyon'dan güçlerimi geri almam şartıyla davet edilmiş olsam da, sanırım tüm şehrin ona boyun eğdiğimi ve bağlılık yemini ettiğimi görmesini istemişti. Umurumda değildi. Sadece bu maskaralığı bitirmek ve Ariyon'u geri alma yolunda ilerlemek istiyordum.

Babamın çok güzel kıyafetleri yoktu ama deliksiz bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Saçları arkaya taralıydı ve Eden ile Mable'ı alıp şenlikler için benimle Yıldızlı Şehir kalesinde buluşacağını söyledi.

Tenim Ember'a değmesin diye pantolonumu botlarımın içine soktum ve kraliçeyle erken buluşmam için yola çıktım. Yolda midem her şey yüzünden düğümlendi. Kraliçe bana bir şey gösterme zamanının geldiğini söylemişti. Bu uğursuzluk getirmişti. Bu şehirde geçirdiğim kısa zamandan beri olanları düşününce, kötü şeylerin habercisi olduğumu hissetmemek çok zordu. On yedi yıl sonra buraya geldim ve Marissa

ve Nightlingler saldırmaya mı başladı? Bu bir tesadüf olamaz. Keşke ne istedikleri hakkında daha fazla şey bilseydim. Ariyon kalıcı bedenler istediklerini söylemişti ama bu mantıklı gelmiyordu, hatta mümkün bile görünmüyordu. Şimdi bazı cevaplar almayı umuyordum. Sabırlı davranmıştım. Kraliçenin istediği her şeyi açıkça söylemeyi kabul etmiştim. Şimdi sadece bu işi bitirmek ve Ariyon'u bulmak istiyordum.

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdiği anı omurgamda bir sıcaklık yarattı ve şimdi onu geri getirmeyi her zamankinden daha çok arzuluyordum. Babamın hayatını kurtarmıştı ve ben de onun hayatını kurtarmış olsam da, onu Yeniden Doğuş Diyarı'na hapsederek ona borcumu ödemiş gibi hissediyordum.

, *Fallon*.

Ne olduğunu anlamadan Yıldızlı Şehir kalesine varmıştım. Bir seyis Ember'ı benden aldı ve bir muhafız beni saraya doğru götürdü. İnsanların çoktan sıraya girdiği ve büyük çimenliğe doğru dizildiği abartılı bahçelere baktım. Düzinelerce açık kapının önünden geçtik ve içeriye bakmamaya çalışsam da merakım galip geldi. Yatak odaları, kütüphaneler, ofisler... Burası Bane Malikânesi'nin beş katı büyüklüğündeydi.

Sonunda bir çift kapıya ulaştık ve nöbetçi kapıyı üç kez hızlıca, sonra da iki kez daha yavaşça çaldı.

"Girin," diye kraliçenin tanıdık sesi.

Görevli kapıyı açtı ve beni içeri götürdü. "Vay canına," dedim ben büyük ofise girerken. Bu oldu

Dairesel, yerden tavana kadar raflarla dolu. Raflarda her türlü şey vardı; kitaplar, kristaller, hançerler, sanat eserleri, çerçeveli mektuplar. Bir müze gibiydi. Odanın ortasında kraliçe oturuyordu. Sağlam, koyu ahşap bir masanın arkasına tünemişti. Yanında bir kanep ve iki sandalye vardı ve bana oturmam için işaret etti. Oturdum, bakışlarım huşu içinde etrafta geziniyordu. Üzerinde hafif bir ışık olan altın görünümlü bir yumurta vardı. Bunun ne olduğunu sormak istedim ama daha iyi düşündüm; muhtemelen şimdi zamanı değildi.

Ben oturduktan sonra kraliçe muhafıza baktı. "Dışarıda bekleyebilirsiniz," diye onu yönlendirdi. "Ama-" diye araya girmeye başladı.

"Kraliçenizin kararlarını mı sorguluyorsunuz?" diye tersledi.

"Hayır, majesteleri." Eğildi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Kraliçe başımda dikilirken ellerimi kucağımda birleştirdim. "İtiraf etmeliyim ki Fallon, karanlık güçlerin olmadan seni daha çok seviyorum."

Başımı kaldırıp ona baktığımda sırtıttığını gördüm. Benimle alay mı ediyordu? Kraliçe dalga mı geçiyordu?

Kıkırdadım. "Ofisini sevdim. Tüm bu eşyalar gerçekten harika."

Başını salladı. "Geçmiş hükümdarlardan kalan emanetler. Değerli sanat eserleri, güçlü nesneler, kadim bilgiler içeren kitaplar."

Vay canına, gerçekten açık sözlü davranıyordu. Biraz rahatlardım. Umarım sonunda bir tehdit olmadığımı anlamıştır. Bu benim için uzun vadede iyi olabilirdi, ömür boyu hapse girme ihtimalim azalırdı.

"Ee," dedi bana dikkatle bakarak. "Ayden ve Eden uğrayıp benimle yapmak istediğin yolculuk hakkında konuştular. Ealdoria'ya."

Başımı salladım. "Ariyon'u geri getirmeye yardım etmek için."

"Yeğenimin neden gitmesi gerektiğini anlamıyorum," diye mırıldandı dudaklarını büzerek. "Ama size bir düzine Kraliyet Muhafızı eşlik ettiği sürece yolculuğunuzu onaylayacağım. Ariyon'u geri getirmek için her şeyi yaparım. Orada zar zor dayanıyor olmalı." Ellerini birbirine kenetledi ve yüzünü endişe kapladı. İlk kez kraliçeyi değil de teyzeyi görüyordum.

Eden ve Ayden'in birlik olup onu ikna etmeleri beni rahatlatmıştı. En iyi arkadaşım bir şeyi kafasına koyduğunda müthişti.

"O iyi," dedim ona. "O güçlü biri ve onu geri getireceğim ve güçlerimizi değiştireceğim. Söz veriyorum."

Sonra bakışlarımla karşılaştı ve başını salladı, yüzü keskinleşti. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Kendimi hazırlarken karnım sıkıştı. Beni buraya getirmesinin nedeni her neyse, etrafta dans edip durmuştu ve şimdi nihayet öğrenecektim. Bir uçurumun kenarında durup aşağıdaki uçuruma bakıyormuşum gibi hissettim.

"Dürüst olacağım, Fallon. Dün gece zar zor uyudum. Gerekemediği halde sürekli hayatımı kurtaran lanetli Bane kızını düşünüp durdum."

Koltuğumda kıpırdandım. "Her düzgün insan benim yaptığımı yapardı."

Bir kahkaha attı, yaparken gevşek sarı bukleleri etrafında sallanıyordu. "Çoğu kişi benim adıma Grim'le savaşmazdı, sizi temin ederim," dedi.

Aramızda sessizlik uzanıyordu. Korkmuş muydu? Parmakları hafifçe seğirdi ve sonunda konuşmadan önce zorlukla yutkundu.

"Son zamanlarda sizinle paylaşmanın daha iyi olacağını düşündüğüm bazı bilgiler dikkatimi çekti. Bu şekilde, Üstat Clarke'ın yapmaya çalıştığı şeyin ruhuna uygun olarak, *birlikte* bunun önüne geçmek için çalışabiliriz."

Başımı salladım, bana söylemek üzere olduğu şey için endişeliydim.

büyüyordu ama yine de bu konuda birlikte çalışmak istediğine dair iyimser hissettim. "Birlikte çalışmak isterim."

Dişlerinin arasından hava üfledi ve onu o güne kadar gördüğüm en rahat tavırla yanıma oturdu. Arkasını kanepeye yaslayarak bana doğru baktı. "Son zamanlarda konseyim aracılığıyla Marissa'nın kendisi ve emrindeki tüm Nightlingler için kalıcı bedenler elde etmeye çalıştığını öğrendim."

Başımı salladım, onun hayatını kurtarmanın ve bütün geceyi yaralıları iyileştirmekle geçirmenin dramı içinde bunu bildiğimi ona söylemeyi unuttuğumu şimdi fark ettim. "Ariyon dedi ki

Benzer bir şeydi ama ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bu konuda seninle konuşmak istediğini söyledi. Bu mümkün değil, değil mi?"

Kraliçe kaşlarını çattı. "Son zamanlarda ortaya çıkan şey bu. Bu mümkün olabilir. Sizinle birlikte."

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bane tahtının varisi olarak, seni halkına bağlayan özel bir fae büyüü taşıyorsun, tıpkı benim bağlı olduğum gibi. Annem Işık ve Eter Evi'nden, babam ise Savaş ve Kemik Evi'nden olduğu için, büyüm her iki evle ve Yıldızlı Şehir'deki bu gelen tüm fae'lerle bağlantılı."

Başımı salladım. "Yani benim büyüm Kül ve Gölge Evi'ndeki tüm fae'lerle bağlantılı mı?"

"Evet, *tüm* Nightlingler dahil. Bu yaygın olarak bilinmeyen bir soy büyüü."

Tüm Nightling'ler. Marissa gibi. Ölümsüzlere bağlı olduğum gerçeği tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Tamam..."

Solana oturduğu yerde kıpırdandı ve sonra bana baktı. "Eski Yasa, dokuz kraliyet ailesinin her birinin sırayla birbiri ardına hüküm süreceğini belirtir."

Kaşlarımı çattım. "Ama Maddens sonsuza dek hüküm sürmedi mi?" Bana ters ters baktı ve ben de sustum.

"Evet, benim de dikkatimi çeken bu oldu Fallon." Bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve devam etti. "Görünüşe göre, birkaç yüzyıl önce atam Graysen Madden kraliyet kararnamesiyle bu yasayı değiştirmiş. Bunun üzerine bir ayaklanma olmuş ve bu da onun kazandığı bir savaşa yol açmış. Sonra da tüm bunları tarih kitaplarından çıkarmış."

İtirafı karşısında gözlerim büyüdü. Bu berbat bir şeydi. "Ve karanlık geçmişi olan ben miyim?" Ona küçük bir

Şaka yaptığımı anlaması için gülümsedim ve o da bana karşılık verdi - Işığa şükürler olsun.

"Peki şimdi, Madden geçmişinden birinin en eski yasalarımızı değiştirdiğini ve bunu örtbas ettiğini bilerek bu bilgiyle ne yapacağım?"

Bu bana ağır bir yük gibi geldi ve bununla uğraşmak zorunda olmadığım için mutluydum. "Belki orijinal yasayı geri getiririz? Saltanatını bitirirsin ve sen öldüğünde sıradaki kraliyet ailesi tahta geçer?"

Başını salladı, gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. "Sorun da burada yatıyor Fallon. Hükümdarlık için sıradaki aile sizinkiydi."

Onun yanında donakaldım. "*Oh*. Anlıyorum."

Yasaklılar mı? *Kesinlikle* kraliçe olmak istemiyordum, ne şimdi ne de yüz yıl sonra. Bu tür bir sorumluluk benim en kötü kabusumdu. Ayrıca, çocuklarım, kuzenlerim ya da yönetmek için sırada bekleyen başka biri yoktu. Bunu yapmak için bir varise ihtiyacınız olduğundan emindim.

"Beni atlayabilirsiniz. Bir şey imzalayabilirim ya da ailemin yerinden vazgeçebilirim ve taht bir sonrakine geçebilir."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bunu yapar mısın? Bütün bir krallığı yönetme şansından vazgeçer misin? Krallığımızdaki en güçlü şehirlerin lideri olmak için?"

Başımı salladım, o da zarif bir el hareketiyle beni başından savdı. "Sen gençsin. Fikrinizi değiştirebilirsiniz. Ayrıca, bu böyle çalışmaz. Sıra Marissa'da olmalı, sende değil. O bir Nightling olabilir, ama teknik olarak kendine özgü ölümsüz bir şekilde de olsa hâlâ yaşıyor. Bu diyarda yürüyor ve bu nedenle kraliçe olabilir."

Nefesim kesildi. Marissa Bane, Yıldızlı Şehir'in kraliçesi mi? Bundan daha korkunç bir şey düşünemezdim.

"Hükümdarın gücünü taşıyorum." Solana elbisesinin yüksek yakasını bana boğazında parlayan kırmızı bir muska gösterdi. "Bu benim sihrimin bir çeşit amplifikatörü. Sıradaki kişi bu alacaktı. Eğer Marissa'ya giderse,

gücünü artırarak halkına kalıcı bir hayat verebilir. Bu güce sahip olup olmadığını bilmiyorum ama kaynaklarım kraliçe olması halinde bunu yapabileceğinden emin olduğunu söylüyor ki bu da bana sahip olduğunu gösteriyor."

Bunun üzerine ürperdim. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

İç çekti. "Akademi'ye geleceği görebilen çok yetenekli bir fae ile gittim. Yıldızlı Şehir halkıyla yaklaşımakta olan bir Nightling savaşından bahsetti."

O hücrede bilincimi yeniden kazandığım ilk gün de benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum.

"Sence Marissa bu savaşı şimdi mi başlatıyor? Kraliçe olmaya çalışmak mı?"

Solana başını salladı. "Evet. Bunu almak için." Göğsüne vurdu. "Böylece halkına yeni bedenler verebilecek."

Kaşlarımı çattım. "Neden şimdi? Neden on yıl önce ya da beş yıl önce değil?"

Solana bana ne kadarını söyleyeceğini merak ediyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. "Senin yüzünden. Sen yoktun, şimdiye kadar nerede olduğunu bilmiyordu, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Şimdi cesaretlendi."

"Hayatta olmam ya da onun nerede olduğunu bilmesi neden önemli olsun ki?"

Solana ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Kraliyet yasalarına göre bir hükümdar en az bir varisi olmadan hüküm süremez, iki varisiniz varsa daha iyi olur."

Tılsıma tekrar dokundu. "İçine bir damla hükümdarın kanından, bir damla da varisin kanından koyuyorsun. Ancak o zaman aktive olur. Dokuz orijinal aile bunu çağlar önce kanlarıyla kodladı. İçindeki büyü Marissa'yı bir Bane olarak tanıyacak ve sonra da seni. Bu ona bir kraliçenin tüm gücünü ve daha fazlasını verir. Bunu nasıl yapacağını hayal ediyorum. Madalyon aktive edildiğinde insanlarına kalıcı bedenler verecek bir tür büyüye sahip olmalı."

Pekala, Fae. Dehşet vücudumda ayaklarımdan göğsüme doğru süzüldü ve oraya ağır bir taş gibi yerleşti. Bu iyi değildi ama aynı zamanda çok anlamlıydı.

Sen bana aitsin. Bu Marissa'nın bana söylediği ilk şeylerden biriydi. O beni istemedi. Benim kanımı, varisliğimi istiyordu. Benimle gerçekten bir ilişki isteyebileceğine dair aptalca bir umut beslemiştim. Karanlıkta kaybolmuş olsam da olmasam da, öz annemin beni tanımak isteyebileceği düşüncesi güzeldi.

Yüzüm üzüntümü ele vermiş olmalı ki kraliçe uzanıp eldivenli elimi okşadı. "Beni asla çocuk sahibi olmamam için lanetlemesinin ve sana zarar verirsem varisimin öleceğini söylemesinin nedeni buydu. Benim soyumun tükenmesini garanti altına alıyordu, özellikle de onunkini almaya çalışırsam."

Bu korkunçtu. Böyle bir şey duymak kalbimi kırdı. Solana elini geri çekti ve sonra kucağına baktı. "Fallon... Seni onun karnında lanetlememin nedeni de buydu. Dokunulduğunda acı hissetmen için. Böylece asla aşık olamayacak, asla çocuk sahibi olamayacaktın."

Nefesim kesildi, itirafı karşısında saf şokla boğuluyordum. Solana. Solana mıydı? Kalbim paramparça olurken gözlerim yaşlarla doldu, ama öfke onları gecenin içindeki bir hırsız gibi kovaladı.

"Bunu bana *sen mi* yaptın?" Ayağa kalktım ve Yanric odada cisimlendi, bir gölge telaşıyla tüylere dönüştü ve omzuma tünedi.

Solana başını kaldırıp bakmadı, sadece utanmış gibi görünen kenetlenmiş ellerine baktı.

"Ben masum bir çocuktum!" Benden hoşlanıp hoşlanmadığını ya da protokole uyup uymadığımı artık umursamadan çılgılık attım. Onu öldürmek istiyordum.

"Kendi babama hiç gerçek anlamda sarılmamıştım. Ben... Bunu yaptığına inanamıyorum." Geriye doğru tökezledim, hala her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Bunca yıl boyunca bir canavarın beni lanetlediğini düşünmüştüm. Çocuklardan nefret eden, soğuk kalpli kötü bir adam. Ben de

Ariyon'un babası olduğunu ve zalim bir kral gerektiğini düşündü.

"*Kalbini göğsünden söküp ahırdaki domuzlara yedireceğim,*" dedi Yanric ve ilk kez ona böyle bir şey yapması için onay vermek istedim.

"Bana bak," diye hırladım ona, o anda sihrim olsaydı onu diri diri yakacağımı biliyordum. "Sen benim hayatımı mahvettin. En azından gözlerime bakabilirsin."

Sonra titreyerek bir nefes aldı, bakışlarımla buluşmak için çenesini yukarı kaldırdı ve sanki mideme bir yumruk yemiş gibiydim.

Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü, burun delikleri alevlenirken serbestçe aktı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Hıçkırıklarını zorlukla bastırırken alt dudağı titriyordu. Ayağa kalktı, yüzünü bana döndü. "Senin de onun gibi olacağını düşünmüştüm. Kötü. Affedilmez. Karanlığın içinde kaybolmuş. Onun kötülüğünü yaymasını istedim."

"Ben kötü değilim!" Ona doğru ilerleyerek çığlık attım. O anda gücüm olmadığı için minnettardım. Hissettiğim öfkeyle tüm diyarı yerle bir edebilirdim.

Sertçe yutkundu ama geri adım atmadı. Bunun yerine, çenesini yukarı kaldırdı ve her ne yapacaksam onu bekledi.

Hiçbir şey söylemedim. Konuşamıyordum, kelimelerim acı ve ihanet denizinde kaybolmuştu. "Sana boyun eğmem mi gerekiyor? Benim liderim mi olacaktın? Kraliçem mi? Koruyucum mu? Sen benim kâbusumsun!" İlan ettim.

Alt dudağı hâlâ titriyordu ama dişlerini sıkıp bakışlarımı tuttu ve akmaya devam eden gözyaşlarını akıtmak için gözlerini kırptırdı. "Fallon." Sesinde ona layık olmadığını düşündüğüm bir keder vardı. Üzülmeye hakkı olan kişi bendim, o değil! "Asla çocuk sahibi olamamamın nedeni annen. Anne diye çağrılmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim. Yeni doğan bebeğimin alnını asla öpemeceğim."

Kollarımı kavuşturdum. "Ve bu *benim* suçum mu? *Marissa* seni lanetledi. Ben değil!"

salladı, bakışlarını kaçırdı ve tırnaklarını karıştırmaya başladı. "Haklısın. Özür dilerim. Sen bunu hak etmedin. Hayatta pek çok şeyden pişman değilim ama... bundan pişmanım, tamam mı? Eğer geri alabilseydim, alırdım."

Gözleri tekrar buğulandı ve bunu bana ne kadar zamandır söylemek istediğini merak ettim.

"Hayatını kurtardım." Sesim kesildi. "İki kez. şimdi de hayatımı mahveden kadının peşinden mi gideceğim?" Başını salladı. "İşte bu yüzden sana anlatmak istedim. Doğruluk ve birlikte çalışma ruhu içinde her şeyi bilmenizi istedim. Eğer şimdi yemin etmek istemiyorsan, ben de Anlıyorum. Ben yaparım. yapmak bir DUYURU hakkında saldırıyı durdurun, herkesi besleyin, onlara mutlu bir Kış Gündönümü dileyin ve onları evlerine gönderin. Ariyon'u geri al, güçlerini değiştir ve ben bu savaşta tek başıma savaşırken sen Bane Malikânesi'nde kal." Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturdu, gözyaşları nihayet kururken tanıdığım güçlü kraliçe yüzey.

"Ben gidelim derim. Bir fae için bu nankör bahaneye hiçbir şey borçlu değiliz.

"Bane Malikanesi'nde kalmak mı?" Solana'ya alaycı bir şekilde güldüm.

"Bir mahkum olarak!"

Burun delikleri alevlendi. "Fallon, güçlerin eninde sonunda seni ele geçirecek! Bu sadece bir gerçek."

"Bunu beni ömür boyu acı çekmeye lanetleyen kadın söylüyor!"

Bana ters ters baktı ve birden sanki şu anda annelik deneyimini o yaşıyormuş ve ben de onun uğraşmak zorunda olduğu asi ergenmişim gibi hissettim.

"Güzel. Büyük bir kız mı olmak istiyorsun? Büyük kız kararları mı vermek istiyorsun? Bence bunu görecek yaştasın." Bir kitaplığa doğru yürüdü ve mor deri ciltli kalın bir kitabı çekti.

Kitaplık yavaş ve uzun bir gıcırtyla geri gizli bir odayı ortaya çıkardı.

"*Elbette. Buralarda herkesin gizli bir odası vardır,*" Yanric gözlemledi.

Yanric'in dediği gibi gitmeliydim, gitmeli ve bir daha geri dönmemeliydim. Ama lanet olsun ki merak ediyordum, bu yüzden kraliçeyi sessizce takip ettim, hâlâ öfkeliydim ve bana keder dolu bir ömür vermiş olan kişiyle aynı havayı paylaştığım gerçeğini işliyordum.

Efendi Clarke'ınki gibi bir bodruma açılan karanlık bir tünel ya da o türden bir şey bekliyordum ama onun yerine güzel, büyükçe bir oturma odasına girdim. Aydınlıktı ve yüksek arkalıklı dört sandalye bir sehpayı çevreliyordu. Masanın ortasında dikdörtgen bir dekoratif ahşap kutu vardı. Kraliçe sandalyelerden birine oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Ben de ona uydum ama onaylamadığımı yüzüme dik dik bakarak belli ettim.

"Neyi görmemi istiyorsun?" Kaba bir şekilde sordum.

İç çekti. "Anılarım. Başkalarıyla kolay kolay paylaşmadığım bir şey."

Anıları mı? Onları nasıl görecektim?

Elini uzatıp tahta kutuyu açtı ve kapak açıldığında bir çift güzel, narin taç ortaya çıktı. Her yönden birbirinin aynısıydılar. Her ikisi de ışıktaki parlayan turkuaz taşlarla altın kıvrımlardan oluşuyordu.

Bir tanesini çıkarıp bana uzatırken koltuğumda kıpırdandım. Sonra başımın üst kısmına baktı. "Sen bunu takacaksın, ben de diğerini takacağım. Bu, paylaşmayı seçtiğim anıları görmeni sağlayacak. Ayrıca benim hissettiklerimi de hissedeceksin."

Yutkundum ve hafif tacı başımın üzerine yerleştirdim. "Bana ne göstereceksin?" Birdenbire bir şey görmek istediğimden emin olamadım.

"Marissa'nın gerçekte nasıl bir insan olduğunu." Tacı başına yerleştirdi ve ben de hemen onun içine çekildim.

bir anı. O anda gözlerim zorla kapatılmıştı ama sanki bedenim başka bir yere taşınmış gibiydi.

Hatırladığım an gözlerimi açtım ve ellerime ve göğsüme baktım; Solana'ydım. Belirgin parlak sarı örgü omzumun üzerinden gevşekçe sarkıyordu.

"Prenses!" diye seslendi bir Kraliyet Muhafızı sarayın içindeki kütüphanenin kapısından. "Marissa Akademi'de ve bir yangın başlattı. Kraliyet Muhafızlarına kral, kraliçe ve prensleri tünellerden güvenli bir yere götürmelerini tavsiye ettim." Kolunu göğsüne bastırıyordu ve yüzünde is lekeleri vardı.

Korku ve öfke aynı anda içinden geçerken Solana'nın başı doğru savruldu. "Tutuklayın onu!" diye bağırdı.

"Deniyoruz. O çok güçlü. Yardımaınıza ihtiyaç olabilir leydim."

Solana hırladı ve gücünün içinde yükseldiğini hissettim. O anda, onun neler yapabileceğine dair tam bir bilgiye sahip oldum. Kardeşi güçlüydü, evet ve kral için iyi bir seçimdi, ama büyü konusunda onun dengi sayılırdı. İnsanlara büyü yapabilir ve onları doğruyu söylemeye zorlayabilirdi. Küçük iyileştirmeler yapabilir ve merhemler hazırlayabilirdi. Ama bunlar onun savaşçı güçleriyle kıyaslanamazdı. İçinde yakıcı beyaz bir ışık vardı. Ateş gibi değildi; ondan daha sıcaktı. Güneş gibi sıcaktı. Onunla sizi kör edebilir, vücudunuzu küçük parçacıklara ayırabilirdi. Sizi yıldırma benzer bir şeyle vurabilir ve kalbinizi durdurabilirdi. O saatli bir bombaydı. Kardeşi kral saklanmak için kaçarken, tüm kraliyet ailesinin bu deli kadının eline düşmemesi için Marissa'yı etmesi gerekiyordu.

Solana başını yukarı kaldırdı. Halkına hizmet etmekten duyduğu gurur kabardı. Bu tehdidin daha fazla zarar vermesine izin vermeyecekti. Saraydaki odasından aceleyle çıktı, bekleyen atına atladı ve Akademi'ye doğru hızlı ve sert bir şekilde sürdü.

Bir ölüm alameti gibi gökyüzüne doğru kıvrılan dumanı gördüğünde midesi bulandı. "Hayır." Solana'nın içinde saf, dizginlenemez bir öfke kabardı ve evlilik parmağındaki yüzüğü görmek için aşağıya baktım.

Nişanlıydı.

Adı Ethan Crawford'du. Onu ağabeyi ve yengesi seçmişti ama ayarlanmış olmasına rağmen seviyordu. Akademi'de birlikte okudukları dört yıl boyunca onu sevmişti ama bunu söyleyemeyecek kadar utangaçtı. Şimdi, önümüzdeki ay yapılması planlanan bir düğünle nişanlanmışlardı ve o bundan daha mutlu olamazdı.

Ethan Crawford... Blair Crawford'un babası? Ben buldum

kendimi düşündüm. Ama bu düşünceden uzaklaştım ve yanan okulun anısına geri döndüm. Solana gelmişti ve kampüsteki neredeyse her binanın Ölümsüz Ateş'in mor alevleriyle kasıp kavrulduğunu gördüğünde yüreğini korku kapladı.

"Marissa!" Solana bağırdı, kampüsün içinde Bane varisinin enerji imzasını ararken içinden bir güç dalgası fırladı. Marissa'dan nefret ediyordu ama sebepsiz değildi. Sonra, Marissa'nın Solana'nın huzurunda her kötü bir şey yaptığı anıların ezici bir montajıyla çarpıldım - zorba bir söz, bir itme, ona çelme takma, saçlarının uçlarını ateşe verme. Böyle bir yaratığın soyundan geldiğimi bilmek mide bulandırıcıydı.

"Ailen benim olanı benden alamayacak!" Solana'nın sırtına bir şey çarparken Marissa bağırdı.

Bir saniye önce ayaktaydı ve bir saniye sonra Solana çimlerin üzerine yayılmıştı. Hemen bir tür koruyucu kalkan oluşturdu. Marissa, boynuna gevşekçe sarılmış olan yılan aşinası ile Solana'nın üzerinde belirdi. Ağır hamile Marissa öfkeyle Solana'ya bakarken siyah duman gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Midemde safra çalkalandı

bakışlarında hiç insanlık olmadığını gördüm. Işıklar açıktı ama evde kimse yoktu. Öfke ve nefret tarafından tüketilmişti ve bunu bana hamileyken yaptığını görmek daha da üzücüydü, sanki bir bebek sahibi olmak bir insanı kötülüğe yönelmekten alıkoyabilirmiş gibi. İrisleri yarı yeşildi ve siyah dallarla çevriliydi.

"Marissa, karanlık seni içine çekiyor! Bunu durdurursan sana yardım edebilirim," dedi Solana, onu ikna etmeye çalışarak. Solana'nın tüm düşüncelerine erişebiliyordum ve kardeşiyle konuşup bir plan yaptığını biliyordum. Marissa'nın karanlıkta kalması durumunda kafese koyacaklar, bu da işe yaramazsa öldüreceklerdi.

"Yardıma ihtiyacım yok. Ailenin benden çaldığı şeye ihtiyacım var," diye .

Solana gerçekten Marissa'nın neden bahsettiğini bilmiyordu. Ama şu anda, burada, taçtan bahsettiğini biliyordum.

"Yardıma ihtiyacın yok mu? Okulu yakıp yıkıyorsunuz!" Solana kükredi, ayağa kalktı ve işaret etti. "Hem karnında bir çocukla! Nasıl bir anne , Marissa?"

Solana'nın Marissa'yı kimin hamile bıraktığına dair hiçbir fikri yoktu.

şüpheleri vardı ve hepsini o anda benden sakladı. Marissanın başı tokat yemiş gibi geriye döndü ve bakışlarında bir şey titreşti. İçsel bir korku, yanlış bir şey yaptığının bilinci. Bir eli karnına gitti ve bir anlığına gözlerinde insanlığı gördüm, buz tutup onu ele geçirilmiş gibi göstermeden hemen önce.

"Nasıl bir anne olacaksın Solana?" Marissa başını yana eğdi ve boynundaki tanıdık yılan kolundan aşağı kaymaya başladı, pulları içinde bir çeşit büyü oluşurken yumuşak bir sarı renkte parlıyordu. "Mükemmel nişanlın ve mükemmel kraliyet ailenle."

Hayır. Sırada ne olduğunu biliyordum ve bunu duymak ya da görmek istemiyordum.

Marissa sırtırken Solana büyüünü kullanarak bir saldırı hazırladı.

"Biliyor musun? Bence sen hiç anne olamayacaksın. Asla. Benden çaldıkların için seni cezalandırmak amacıyla Madden soyuna bunu yapacağım. Sen, Solana Madden, çocuk sahibi olmayacaksın." Marissa'nın tanıdığı kolundan fırladı ve Solana'nın koruyucu kalkanını delip geçerek dişlerini Solana'nın koluna geçirdi.

"Hayır!" Solana haykırdı, Marissa'yı büyüyle patlatmak için elini kaldırdı ama artık çok geçti. Lanet, bu sefer yılanın Solana'nın kan dolaşımına enjekte ettiği zehir aracılığıyla iletilmişti.

Öfke ve hiddet Solana'nın içine öyle bir işledi ki midem bulandı. En çok istediği şey bir anne olmaktı, bir bebeği kucağına almak, küçük parmaklarını ve ayak parmaklarını öpmek ve geceleri uyumaları için onlara şarkı söylemek.

Öfkeyle kendi lanetini öne çekti, normalde kendi türü tarafından kullanılmayan bir kara büyü. Ama okuldaki kütüphanenin nadir kitaplar bölümündeki çalışmalarından bildiği bir şeydi.

"O zaman çocuğun Marissa Bane'e acı hissetmeden asla dokunulamayacak," diye bağırdı Solana ve laneti serbest bıraktı. Solana'nın avuçlarından bir ışık patlaması fırladı ve her şey beyazlaşarak Solana'yı bir anlığına kör etti.

Marissa çılgılık attı ve Solana tüm bunların masum bir tarafı olan doğmamış çocuğunu lanetlediği için anında pişmanlık duydu. Ama çocuk sahibi olma şansının elinden alınmasına duyduğu öfke onu karanlığa sürüklemişti - tıpkı Kül ve Gölge Evi'ndekilerin etrafında çok fazla zaman geçiren yaşlı fae'ler gibi. Onlar da karanlığa gömüldü.

Solana'nın imgelemi geri döndüğünde, Marissa ve tanıdığı gitmişti ve okul hala onun etrafında yanıyordu. Kilitli kapılara ve pencerelere vuran insanların sesi

Solana'nın asla unutamayacağı bir dehşetti. Ve şimdi, ben de asla unutmuyacaktım. Yarım düzine Kraliyet Muhafızıyla birlikte ileri atıldı ve sihirli bir şekilde mühürlenmiş kapıları açmaya, pencereleri kırmaya, insanları kurtarmak için ellerinden geleni yapmaya başladı.

Henüz yirmi iki yaşında olan genç Solana, çeşitli odalardan yanmış ve baygın insanları çıkarırken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu, bazılarının öldüğü belliydi. Şehrin dört bir yanından hortumlar ve su kovalarıyla gelen vatandaşlar yangını söndürmeye çalışıyordu. Yanmış bedenleri üst üste yığdılar, her bir vatandaş nefeslerinin altında bir ismi lanet olarak mırıldandı.

Marissa Bane.

Bu anıdan kurtulmak istedim ama Solana'nın zihnimi sıkıca hissettim. Benimle işi bitmemişti. Başka bir anının içine çekildim. Geceydi. Solana bornozunun içindeydi, saçları daha önceki bir banyodan dolayı hala nemliydi, o sırada kan donduran bir çığlık duydu.

Yengesi, Rune. Kraliçe.

Solana gücünü toplayarak yataktan fırladı ve içgüdüsel olarak gelenin Marissa olduğunu anladı. Solana, Marissa'nın bir gün geri döneceğini biliyordu. Yangının üzerinden aylar geçmişti, Marissa onu kısırlıklarla lanetlediğinden beri, Solana'nın hayatını mahvettiğinden beri. Marissa sadece yüz on yedi Yaldızlı Vatandaş'ı Sonsuzluk Âlemi'ne götürmekle kalmamış, Solana'nın sevgili Ethan'ını da ondan almıştı. Solana ona karşı dürüst olmak ve lanetini anlatmak zorunda kalmıştı. Bir bebeğin tutmayabileceğini ve evlendikten sonra da deneyebileceklerini söylemişti ama o anlamadan caymıştı. Küçüklüğünden beri baba olmak istiyordu ve bu şansı kaybetmek istemiyordu. Artık hiçbir beklentisi yoktu. Kimse onu ve kısır, lanetli rahmini istemiyordu. O anladı. Her ne kadar kalbi kırılmış da, başka birinin umutsuzluğuna neden olmak istemiyordu. Marissa'yı bir daha görürse, kendisine söz verdi.

onu öldürecekti. Bu işkenceyi bitirecek ve halkını böylesine aşağılık bir canavarla aynı havayı paylaşmaktan kurtaracaktı.

"Solana!" Clarke gömleksiz ve gece pantolonuyla koridorda koşuyordu. O da uyandırılmıştı. Kardeşinin en yakın arkadaşı ve yeğenlerinin vaftiz babası olan Clarke, Arkin'le sabah erkenden ava çıkabilmek için sarayda uyuyordu.

Oh Light. Yeğenleri. Güvende olsalar iyi olur.

Birlikte köşeyi döndüler ve hepsi yanmış ya da bir yılan tarafından ısırılmış ölü muhafız yığınlarıyla karşılaştılar.

"Marissa," diye homurdandı Solana ve kalkan gücünü Clarke'ı ve onu çevrelemek için çekerek ileri atıldı.

Kralın odasından gelen bir çarpma sesi ve bir çığlık daha duyular. Clarke tek bir tekmeyle kapıyı kırdı. Oda Arkin'in ateş toplarıyla parlıyordu ve Solana ile Clarke hiç vakit kaybetmeden çatışmanın içine daldı.

İlk dikkatini çeken ikizlerin ağlaması oldu. Bakışlarını iki beşiğin bulunduğu odanın köşesine dikti ve Clarke'ı o yöne doğru iterek çocukları dışarı çıkarması gerektiğini anlamasını umdu. Başını salladı ve o yöne doğru fırladı.

Marissa odanın ortasında kralla büyülu darbeler savuruyordu ve Solana tüm gücünü kullanarak koruyucu kalkanını kendisini, Clarke'ı ve şimdi de beşikten çıkardığı iki çocuğu kapsayacak şekilde genişletiyordu. Ayden ve Ariyon feryat ediyordu ve Marissa dikkatini o tarafa yöneltti. Marissa çocukların sesine doğru döndü ve sanki büyüyle onlara saldıracakmış gibi ellerini kaldırdı.

"Hayır!" Solana kalkanlarına daha da fazla güç çekerek haykırdı. Marissa mor ve turuncu bir Ölümsüz Ateş topunu ikizleri tutan Clarke'a doğru fırlattı ve korku Solana ile beni birlikte tüketirken kalbim boğazıma sıçradı. Ateş topu cama çarpmış gibi kalkanın üzerinden sıçradı. Solana o anda Marissa'yı öldürmek istedi ama tüm büyüünü çocukları korumak için kullanıyordu.

Clarke telekinezi sihrini kullanarak arka duvardaki gizli bir kitaplığı açıp çocukları içeri taşıırken homurdandı.

Marissa gitmeye çalışan Clarke'a baktı. Bakışlarında o kadar çok nefret vardı , kafam karıştı.

"Bunların hepsi senin suçun," alay etti Marissa.

Clarke karnına tekme yemiş gibi . "Seni kendinden kurtarmaya çalıştım," diye mırıldandı.

Clarke'ın hatası mı? Solana'nın kafa karışıklığını ben de hissettim ama Marissa delirmişti ve mantıklı gelmiyordu, o yüzden boş verdi.

Solana sırada Marissa'nın karnına baktı ve düz olduğunu fark etti. "Bebek nerede?" Solana annelik içgüdüsünün kabardığını hissederek sordu. Bebeğini o mu öldürmüştü? Solana bunu ona yakıştıramadı.

"Bugün hayatta olan herhangi biri ya da onların soyundan gelenler kızımı öldürürse, bir sonraki Madden varisi düşüp ölecek!" Marissa krala doğru tükürdü ve tanıdık yılanı harekete geçti. Kral kendini kraliçenin önünde konumlandırırmış ve Clarke'ın çocukları dışarı çıkardığından emin olmakla meşguldü. Yılan onu tam göğsünden, kalbinin olduğu yerden vurdu.

Hayır. Başka bir lanet.

Solana o zaman patladı. Ama Kraliçe Rune da öyle yaptı. İkisi de Marissa'ya doğru koştu, avuçlarında büyü ve dudaklarında savaş çılgınlıkları vardı. Ama Ayden ve Ariyon'un annesinin hiç şansı olmadı. Marissa'ya doğru birkaç adım atmıştı ki, öz annem uzanıp Rune'u boğazından yakaladı ve bir zamanlar Solana'nın kendi muhafızının kılıcında kullandığım yıkıcı büyüyü serbest bıraktı. Bir saniye önce Rune oradaydı, sonra kül oldu.

Şok ve öfke Solana'nın içini doldurdu ve kelimenin tam anlamıyla patladı. Beyaz ışık yoğunlaşmış bir ışın halinde Marissa'nın göğsüne çarptı ve onu geriye doğru yere düşürdü. Tanıdığı yılan yere yığıldı ve Marissa'nın gözleri fırladı. Doğumunun merkezinde

Annemin göğsünde kavun büyüklüğünde bir delik vardı ve kan serbestçe dışarı akıyordu.

Ölmüştü.

"Arkin!" Solana kralın yattığı yatağa düşerken hıçkırarak ağladı. Zehirli siyah damarlardan oluşan bir iz boynundan gözlerine doğru uzanıyordu, dudaklarında beyaz bir köpük vardı, gözlerinde artık hayat yoktu.

"Rune!" Solana, kraliçenin yerde kül yığınınından başka bir şey olmadığı yere doğru ilerledi.

İkisi de ölmüştü ve Solana gerçeklikle bağını kaybediyordu, her şeyin dehşeti içine işliyordu. Ciğerleri dolusu hava veriyordu ama panik bir türlü geçmiyordu.

Kılıcını çekmiş bir muhafız hızla içeri girdi ve manzaraya şok içinde baktı.

"Prenses Solana. Ne..."

Feryat ediyordu ve onun acısını tüm hissettim. Çok sevdiği kardeşini kaybetmişti. çok fazla arkadaşı olmamıştı, Avis ve Arkin sahip olduğu tek şeydi. En iyi arkadaşlarıydı. Şimdi o gitmişti. Bunu kabullenemedi. Kabullenemezdi. Edep, taş suratlı olmasını, muhafızlara emirler yağdırmasını ve bir sonraki hükümdar olarak yerini almasını gerektiriyordu ama yapamadı. Tek yapabildiği acı içinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaktı.

"İkizler mi?" Muhafız telaşla odanın etrafına bakındı.

Bu da su kanallarını hemen kapattı. Yeğenleri. Solana koruyucu teyze moduna geçti.

"Clarke'la birlikte tünelden kaçtılar." Kitaplığa doğru koştu ve kapağını açtı. Zihninin kontrolden çıktığını hissettim. Erkek kardeşi ve yengesi ölmüştü. Bir varisi olmadan kraliçe olamazdı ve kısırdı. Madden monarşisini tutan tek şey prenslerdi. Onları çok seviyordu ama burada, sarayda onunla birlikte güvende olmayacaklarını düşünüyordu. Eğer başka bir saldırı olursa, üçü birlikte yaşarken tüm soyu ortadan kaldırmak çok kolaydı.

Hayır, bir dadı tutacak ve onları sarayın dışında büyütecekti.

Solana'nın elini çekmesiyle anılarımdan koptum. tacı kafamdan düştü. O korkunç sahnenin içine bu kadar dalmışken birdenbire ondan kopmak nefesimin kesilmesine neden oldu.

Yanaklarımın ıslak olduğunu hissetmek için uzandım. Solana'nın hissettiklerini hissetmenin kalbimde yarattığı acı o kadar büyüktü ki. Sanki *oradaydım*, sanki Solana bendim.

Kraliçe taçları sessizce kutuya geri koydu ve Sonra yanımdaki sandalyeye oturdu, ellerini kucağında birleştirdi ve onlara baktı.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Marissa'nın davranışı kraliçenin bana küfretmesini mazur gösterir mi? Hayır.

Ama şimdi Solana'nın bunu neden yaptığını anlayabiliyor muydum?

Evet, sanırım yapabilirim.

Kardeşi ve yengesi öldüğünde orada olduğunu, her şeyi gördüğünü bilmek, kalbimi ona karşı tamamen yumuşattı.

"Benden sadece birkaç yaş büyüktün," dedim sonunda ve Solana başını salladı.

Babamın ya da Eden'ın gözümün önünde öldürüldüğünü hayal bile edemezdin. Ya da lanetlendiğimi ve misilleme yapmadığımı. Kalbimdeki ağırlık devam ediyordu ve bunun nedenini araştırdığımda, kafama dank etti. Marissa kötüydü. Tamamen karanlığa gömülmüştü, içinde insanlıktan eser kalmamıştı. Güç ve egemenlik arayışının sarhoşluğuna kapılmıştı ve belki de yanlış anlaşıldığına dair beslediğim - hatta beslediğimi bile fark etmediğim- tüm umutlar buharlaşmıştı.

"Şimdi anlıyorum, Solana." Başımı kaldırdım ve o da bakışlarımı karşıladı. Gözlerindeki acıyı şimdi anlıyordum. İstedimden de iyi anlıyordum. "Bana karşı neden bu kadar sert davrandığınızı anlıyorum. Neden bir hapishane yarattığını

beni tutmak için. Beni neden lanetlediğini bile anlıyorum. Şimdi anlıyorum."

Sertçe yutkundu ve tırnaklarıyla oynamaya başladı. "Yine de sana yaptığım lanetten utanıyorum. Gençtim, kederliydim ve anne olma şansım alındığı için kızgındım. Özür dilerim Fallon. Gerçekten."

İçten bir özürdü ve lanetimi ortadan kaldırmasa da içimdeki bir şeyi iyileştirdi. Bana bir kapanış getirdi. Hayatım boyunca, birinin bir çocuğa nasıl böyle bir şey yapabileceğini merak etmişim. Şimdi anlıyordum.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Seni affediyorum."

Yüzü gevşedi, alt dudağı titredi. Sanki o üç kelime, duymaya ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir şeymiş gibiydi.

Boğazını tekrar tekrar temizledi ve birkaç kez başını salladı. "Yani aynı takımda mıyız?" Solana sordu.

Başımı ona doğru eğdim. "Evet, takım lideri."

Tek kaşını kaldırdı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, bu kulağa oldukça hoş geliyor."

Bu ikimizin de kıkırdamasına neden oldu.

Solana ayağa kalktı ve elbisesinin kırıksıklıklarını düzelterek benimle yüzleşti. "Halkımıza hitap etmeye hazır mısınız?"

Bizim insanlarımız. Bizim dedi.

Bu iki kelime bana kendimi nihayet Yıldızlı Şehir'e ait hissettirdi.

"Evet, kraliçem."

ON BEŞ FALLON

Kraliçe Solana, Ayden ve daha ileri seviyedeki öğrenciler de dahil olmak üzere Akademiden tüm tugayı davet etmişti. Dövüş güçlerim olmadan onursal bir üye olmama rağmen, kurulan bir sahnenin kenarında onlarla birlikte durmama izin verdi. Şato arazisinin arka bahçesindeydik. Sahnenin üzerine beyaz ipekten bir çadır kurulmuştu ve yüzlerce vatandaş çimenlik boyunca sıkışık sıralar halinde dizilmişti. Kraliçe küçük bir ses projektörünü dudaklarına götürdü ve sesi çimenlerin kenarına yerleştirilmiş hoparlörlerden gürledi.

"Yıldızlı Şehrin Vatandaşları!" diye kükredi ve herkes tüm dikkatiyle ona baktı. Çok az makyaj yapmıştı ve süslü bir kıyafet giymemişti. Bu kez de siyah bir askeri kıyafet giymişti, göğsündeki alev amblemi şüphesiz ölen vatandaşları onurlandırıyor. "Dün büyük bir adaletsizlik yaşandı ve ben sizi Nightling'lerin saldırısından koruyamadım." Başını öne eğdi ve kalabalıktan birkaç mırıltı yükseldiğini duydum. Kraliçe Solana başını kaldırdığında tekrar , orada bir vardı omurga-

Bakışlarındaki ürpertici sertlik ensemdeki tüyleri diken diken .

"Ama Işık adına yemin ederim ki, Nightlingler bir daha geldiğinde hazır olacağız!" diye haykırdı ve kalabalık bu haykırışı karşılamak için ayağa kalktı. "Karşılık vereceğiz!" diye bağırdı ve Yaldızlı Şehir'in vatandaşları yumruklarını kaldırdı. "bir daha bu güzel şehrin duvarlarından içeri girmesine izin vermeyeceğim, ben hâlâ nefes alırken olmaz."

Toplanan halk çılgınca tezahürat yaptı. Sanki tek bir canlı organizma gibiydiler ve ben de kendimi onlarla birlikte haykırırken, yumruğumu havaya kaldırırken buldum.

"Şimdi yeni sakinimiz Fallon Bane hakkında söylentiler dolaştığını biliyorum ve insanlar bu saldırıların sebebinin o olup olmadığını merak ediyor," dedi kraliçe ve tüm kalabalık sessizliğe gömüldü. Yavaşça, her bir kafa bana doğru bakmak için döndü. Kalbim göğsümde çarpıyor, yanaklarım kızarıyor ve avuçlarım eldivenlerimin içinde ıslanıyordu. İşte bu kadar.

Solana sol elini kaldırdı. "Onu büyülerimle kendim sorguladım ve bizim tarafımızda olduğunun doğru olduğunu biliyorum."

Birkaç kişi yuhaladı ve Eden elini eldivenli elimin içine soktu, Ayden de diğer tarafa aynısını yaptı.

'Seni yuhalıyorlar mı? Gırtlaklarını sökeceğim,' diye seslendi Yanric sağımdaki ağaçtan.

"Oh, buna inanmanın zor olması anlaşılabilir bir durum. Öyleyse neden Fallon'un kendisinden dinlemiyorsunuz?" Kraliçe daha sonra ses projektörünü bana doğru tuttu ve ani bir baş dönmesi dalgası çöktü. Endişe sistemimi doyururken yarım adım geriye doğru tökezledim. O sırada babam kalabalığın arasından çıktı, endişesi yüzüne yansımıştı. Eden ve Ayden'in ellerini bırakıp öne doğru bir adım attım ve iyi olduğumu, sadece hayatım boyunca hiç olmadığım kadar gergin olduğumu belli etmeye çalıştım. Ama tam önümde durana kadar gelmeye devam etti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bana kolunu uzattı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"Ben iyiyim. Sadece biraz gerginim," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Sorun değil. Senin de tıpkı onlar gibi olduğunu görsünler. Sinirler ve her şey."

Örtülü kolumu onunkine bağladım ve beni sallanan bacaklarımın üzerinde sahneye çıkarmasına izin verdim. Buna hazırlıklı değildim. Zaten söylediklerimin tek kelimesine bile inanmayacaklardı. Okuldaki yangını benim başlattığım ve Ariyon'un güçlerini çaldığım artık herkes tarafından biliniyordu. Onlar...

"Nefes al, Fallon. Sadece kendin ol. Onlara Marissa'nın karanlığa gömülmüş olabileceğini ama senin gitmediğini hatırlat. Kararmayacaksın," diye güvence verdi Yanric.

O haklıydı. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Biri el salladı

ve o anda dikkatimi çekti. Kalabalığı taradım ve Avis'i gördüm. Işıl ışıl bir gülümsemeyle bana bakıyor ve desteğini gösteriyordu. Kendimi bunu yapmaya itmek için ihtiyacım olan şey buydu.

Babam beni en üst basamağa çıkardı ve cesaretlendirmek için elimi sıktı. Beni bekleyen kraliçeye baktım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

İnsanların bana inanması, söylemek üzere olduğum sözlerin doğru olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ayağa kalktım, zihnimde bir plan şekillendi ve Kraliçe Solana'ya doğru yürüdüm. Ona derin bir selam verdim ve ardından ses projektörünü ondan aldım. Geri çekilmeye başladı ama ona durması için seslendim. Merakla bana baktı.

Onun yaptığını gördüğüm gibi ses projektörünü ağzıma götürdüm ve konuştum. "Kraliçe Solana, bana büyük acı verecek olsa da, lütfen gücünüzü kullanarak beni sadece doğruyu söylemeye zorlar mısınız, böylece yalan söyleyemem?"

Kalabalıktan nefes sesleri yükseldi ve Solana bile sustu. Ona daha önce onun gücü altındayken yemin edeceğimi ama bana inandığından emin değildim.

yapacağımı ya da tüm konuşmamı bunun etkisi altında yapacağımı düşünmemiştim.

"Emin misin?" Solana sessizce sordu.

Başımı salladım ve siyah tugay üniformamın kolunu yukarı sıyırdım. Solana halkına ve sonra tekrar bana baktı. Elini ağzına götürerek fısıldadı ve herkesin görebilmesi için elinin etrafında hafif bir altın parıltısı oluştu. Kalabalık ilerledi ve ben bakışlarımı babamınkilerle buluşturdum. Acı çekiyor gibi görünüyordu.

"*Yan, babamı döndür,*" dedim tanıdığımı. Bunu görmesini istemiyordum. Bu onu öldürebilirdi. Ariyon'un iyileştirici büyüğü devreye girene kadar sadece birkaç dakikalığına da olsa beni yaralı görmekten nefret ederdi.

Yanric ağaçtan uçtu ve babamın omzuna tünelerle onu geri dönmeye teşvik etti. Kraliçeye baktım ve sonra çenemi eğdim.

Ön kolumu kavradı, büyüğü el izini bıraktı ve dizlerimin üzerine çöktüğümde acı içinde haykırdım. Beni çabucak bıraktı, bir özür mırıldandı ve köşeye doğru geri adım attı. Kalabalıktan nefesler ve şok çığlıkları yükseldi ama ben onları zar zor duydum. Acıya çok fazla odaklanmıştım. Keskin ve sıcak, nefesimi kesiyor, bir yılan gibi sırtımdan yukarı kayıyordu.

Birkaç ciğer dolusu hava çekerek iyileştirici büyüğün uyandığını hissettim. Ellerimin üstündeki izler eldivenlerimin altında dönüyordu şüphesiz. O rahatlamışlık hissi üzerime çöktü, endişem kayboldu ve dilim çözöldü.

"Bu büyüğü altında yalan söylemem imkânsız," dedim kalabalığa ve onlar da bana hayranlıkla baktılar.

"Evet, ben Fallon Bane, Marissa Bane'in öz kızı, Kül ve Gölge Evi'nin varisiyim."

Kalabalıktan yine yuh sesleri yükseldi ama ben devam ettim.

"Ben de Fallon Brookshire'ım, hayatımın büyük bir bölümünde Isariah'lı büyüğü bir fae olan Jeremy Brookshire'ın kızıyım. Ben iyi bir insanım, huckleberry turtası aşığıyım ve

babamın meşhur ekşi mayalı domuz sandviçleri." Ona baktığımda bana gülümsediğini gördüm.

"Evet, bir tanıdığım var." Hâlâ babamın omzuna tünemiş olan Yanric'i işaret ettim. "Beni ve en iyi arkadaşımı koruyor. Karnımı okşamayı ve öğle yemeğimden arta kalanları seviyor."

"*Beni ağlatacaksın,*" dedi Yanric.

Yuhalamalar kesildi.

"Marissa ve diğer atalarımın yaptığı kötülükleri duyunca ben de en az sizin kadar şok oldum. Ama sizi temin ederim ki Nightling saldırılarıyla hiçbir ilgim yok. Marissa'ya ya da Nightling'lerinden herhangi birine Yıldızlı Şehir ya da herhangi bir vatandaşı hakkında asla bilgi vermedim."

Birbirlerine bakan ve kendi aralarında konuşan kalabalıktan şaşkın mırıltılar yükseldi.

"Yalan söyleyemez," dediğini duydum içlerinden birinin.

En iyi arkadaşım Eden'a baktım ve beni Doğu Yakası'na götürdüğü ilk günü ve ona söylediklerimi hatırladım. Dikkatimi tekrar kalabalığa verdim. "Sizden Kraliçe Solana'ya ve siz Yıldızlı Şehir sakinlerine sadık olduğumu göstermem için bana bir şans vermenizi istiyorum. Bu kötülüğe karşı sizinle birlikte savaşmama ve kraliçemize bağlılığımı gururla ilan etmeme izin verin!"

Solana'ya döndüm ve başımı derin bir şekilde eğerek tek üzerine çöktüm. Ayağa kalkıp ona baktığımda, Solana başını bana doğru eğdi ve gülümsedi.

Kalabalıkla bir kez daha yüzleştim. "Ve eğer birçoğunuzun hala inandığı gibi karanlığa gidersem, güçlerim anneme yaptığı gibi beni de ele geçirir ve sizin gibi iyi insanlara zarar vermeme neden olursa..." Yanric'e baktım, benimle birlikte karanlığa gitmekle ilgili söylediklerini hatırladım. "O zaman beni öldürebilirsin. Zaten bu şekilde yaşamak istemezdim."

Paylaşmak istemediğim bu dürüst itirafla gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Lanet büyü.*

Söylediklerim karşısında insanların nefesi kesildi ve kraliçe elini omzuma koymak üzere hareket etti. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bu sefer olmaz," dedi bana.

Babamla başladı; bana büyük bir sevgi ve gururla bakarken yavaşça alkışladı. Sonra Avis, Eden, Ayden ve tugayın geri kalanı. Sonra tüm şehir alkışlıyor ve bana saygıyla bakıyordu.

İmkânsız gibi görünen bir görevle yüzleşerek yaptığım şeyden dolayı göğsüm gururla doldu. Kraliçe büyüsunü çözdü ve ses projektörünü benden aldı.

Kraliçe Solana ses projektöründen, "Kış Gündönümünü her zamanki kutlamak doğru gelmiyor," dedi. "Işık gösterisini iptal ettim. Bunun yerine, hayatını kaybedenlerin anısına bir yemeği paylaşacağız." Sahne dışını işaret etti ve ben de görüş açısını takip ederek üç ipek çadırın daha kurulduğunu gördüm. Yemek tepsileriyle kaplı masalar ve insanlara hizmet etmek için hazır bekleyen görevliler vardı.

Kraliçe Solana ve ben birlikte sahneden indik ve Kraliyet Muhafızlarının beklediği kordon altına alınmış bir alana doğru yürüdük.

"Bu çok Fallon," diye itiraf etti.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Ona döndüğümde vücudumun rahatladığını hissettim. "Şimdi, Ariyon hakkında Ealdor Fae'yi görmek için ne zaman yola çıkabiliriz?"

Bana yarım bir sırtıma yaptı. "Yemek için bile kalmak istemiyor musun?"

Başımı salladım.

"Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." Muhafızlarından birine baktı. "Nate, lütfen yeğenim ve arkadaşları için seyahat ekibini hazırla."

Kızıl saçlı ve kızıl sakallı bir muhafız onu selamladı ve uzaklaştı. Yarım saniyeliğine Bane Malikânesi'ne geri dönüp kristal kabuğu almayı ve yanımda getirmeyi düşündüm. Ne de olsa Yeniden Doğuş Âlemi'ne ve dolayısıyla Ariyon' bir bağlantıydı ama aynı zamanda korkuyordum da. Beni duyabilirler miydi?

diğer ucunda ne olduğunu biliyor musun? Ya bana bir oyun olarak oraya yerleştirilmişse? Sihrime garip bir şey yapacak karanlık bir obje miydi? Bilmiyordum, bu yüzden şimdilik onu geri bırakıyordum.

Solana hâlâ merakla beni izliyordu. "Biliyor musun, Ariyon'u geri almaya çok hevesli görünüyorsun, bunun için minnettarım ama bunun sadece hatanı düzeltmek için mi yoksa daha fazlası için mi olduğunu merak ediyorum."

Solana'nın Ariyon'a olan hislerimi anlamış olabileceğinden endişelenerek sinirlendim. "Sadece onu oradan çıkarmak istiyorum. Aldığım gücü geri vermek."

Başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Çünkü orada romantik bir şeyler olduğunu düşünmekten nefret ederdim." Güldü. "Özellikle de onu çoktan Blair Crawford'la nişanladığım için. Mezun olduktan sonra evlenecekler ve açıkçası ailelerimizi bu şekilde birleştirmeyi düşünemezdim bile... senin lanetinle bu bir olasılık bile değil."

O anda yer altımdan çekilip alınmış gibi hissettim. Ne dediğini anlamaya çalışırken nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. "Ama ayrıldılar."

Solana güldü. "Evet, aç kapa, aç kapa, onların bu." Gözlerinde sanki aşık gençlerin böyle olduğunu ima eden bir pırıltı vardı.

Hayır.

Ne dediğini anlayamadım. "Mezuniyette mi evlendi? Ama onun yaşam süresi..."

Bana kimseyi dul bırakmak istemediğini söyledi. Blair mi? Blair ile nişanlı mıydı? Blair biliyor muydu? Kız biliyor muydu?

Kraliçe ciddiyetle başını salladı. "En azından o ölmeden önce birkaç varisleri olabilecek."

Varisler. Tek önemseydiği bu muydu? "Ayden'in varisleri olacak," diye homurdandım.

Kadın sertleşti. "Ne kadar çok o kadar iyi, canım. Özellikle de çocuk sahibi olamadığım için." Bana ters ters baktı ve ben de iç çektim.

Her zamanki ilişkimize geri dönmüştük.

Anlaşıldı. Annem doğurganlığını aldı, bu yüzden şimdi soyunu devam ettirmesi gerekiyordu. Kendi yeğeninin bu diyarda bana dokunabilecek tek kişi olduğunu bilseydi ne düşünürdü merak ediyorum.

"Majesteleri, hazırız." Muhafız Nate geri dönmüştü. "Bir gece bekliyoruz ve ertesi gün gün batımında geri döneceğiz."

Solana başını salladı. "Huzur içinde git, Fallon. Ve lütfen yeğenimi geri getir."

Onu zar zor duydum. Aklımdaki tek şey bir isimdi.

Blair. Blair. Blair.

O cadının benim adamımla evleneceğini düşünemezdim.

ON ALTI
FALLON

Hayes, Ayden, Eden ve ben bütün gece bir düzineden fazla Kraliyet Muhafızıyla birlikte yolculuk ettik. Her ihtimale karşı birkaç günlük kamp malzemesiyle birlikte bir arabaya . Muhafızlar koruyucu bir düzen içinde at sırtında bizi kuşatmıştı. Doğuya, diyarın daha önce hiç seyahat etmediğim bir bölgesine gitmiştik. Kazara kimseye yaslanıp dokunulma riskini almak istemediğim için başımı arabanın ahşap cilalı duvarına yaslayarak ara sıra uyuyordum. Her sarsıntı beni uyandırıyor, ki bu sık sık oluyordu ve Ariyon'u düşünmeden edemiyordum. Zihnim Blair ve Ariyon'un nişanlanmasıyla ilgili yeni bilgilerle çalkalanıyordu ama bunları geri plana ittim. Şu anda bir önemi yoktu ve Ariyon'u geri kazanmama yardımcı olmayacaktı. Şu anda tüm odağımı buna vermem gerekiyordu. Dünyada beni öpebilecek tek adam, ailesine karşı kan davası güden bir Nightling tarafından ortadan kaldırılmak üzereydi. Bane Malikânesi'nin bodrumunda kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım ve ürperdim.

"Geldik," diye duyurdu Ayden. Elindeki haritaya baktım ve sonra işaret ettiği açık pencereden dışarı baktım.

Görüş alanını takip ederek boş bir çayıra ulaştım.

"Hmm, ya da öyle olmalıyız," diye devam etti.

Arabamız durdu. muhafız Nate, atını Ayden'in bizi yönlendirdiği pencereye doğru çekti ve sonra açık çayıra baktı.

Haritada işaretlendiği gibi büyük bir söğüt ağacı vardı ama olması gereken yerde bir şehir yoktu.

Diğer muhafızlardan biri boğazını temizledi. "Efendim, ben... bir şey hissediyorum."

Nate başını muhafızına doğru çevirdi. "Ne oldu? Konuş Hansen."

Muhafız atını bize yaklaştırdı ve sesini yansıttı. "Benim büyüm kalkanlara ve lanetlere karşı hassastır. Çayırdaki bu türden bir şey hissediyorum," dedi.

Tüm askerlerin kılıçlarını çekmesi için tek gereken buydu. Çelik uçlardan alevler fışkırdı ve Kraliyet Muhafızlarının yarısı atlarından inerek çayıra doğru sürünmeye başladı.

"Vay canına," dedim kaşlarını çatıp Ayden'e bakarak.

"Hangisi, Hansen? Bir kalkan mı yoksa lanet mi?" Nate askerine bağırdı.

Haritadan ve oradan da hızla yaklaşan muhafızlara bakıyordu. Ayden aniden ayağa fırladı. "Durun!" diye bağırdı ve muhafızlar donakaldı.

Ayden arabadan sıçrayıp yere düştü ve hepimiz onun peşinden tökezleyerek dışarı çıktık. Büyük adımlarla yosunlu orman zeminini geçti ve çayırın girişinde durdu.

"Ne , Prens Ayden?" Nate sordu.

Ayden eğildi ve büyük bir kaya parçası aldı. Kolunu geri çekerek kayayı çayırın açıklığına, iki ağacın arasına . Taş bir tür kalkana çarptı ve alevler içinde patlayarak kayayı bir kum yığınınna dönüştürdü.

Oh Fae.

"Geri çekilin!" Nate bağırdı ve muhafızlar Ayden'in etrafında sıkı bir düzen oluşturarak onu arabaya geri ittiler. Onlar bunu yaparken, çayır açıklığındaki havanın parıldamasını ve hareket etmesini hayranlıkla izledim. Bir saniye önce boş bir çayırdı, bir saniye sonra ise sanki bir serap yok olmuş ve hareketli bir şehre bakıyordum. Krem rengi cüppeli, uzun boylu bir adam ferforje çift kapının önünde duruyordu.

"Ayden!" Tısladım.

Döndü ve saklı şehrin önünde duran adamla yüzleşti ve duraksadı. Uzun boylu fae ile konuşmak için hamle yaptı ama muhafızları onu durdurdu.

Onun yerine Nate yanımıza geldi ve adamla konuştu. Ne konuştuklarını duyamadım ama Nate yanımıza döndüğünde bana bakıyordu.

"Sadece Fallon ve Fallon ile konuşacaklar. Başka hiç kimsenin şehre girmesine izin verilmiyor" dedi.

"Asla olmaz!" Ayden kükredi ve Eden da aynı fikirdeydi. İleri doğru hareket ettim.

"Ben gidiyorum."

Ayden uzandı ve eldivenli elimi kavradı. Ona bakmak için geri döndüğümde, bakışlarında korku yüzüyordu ve fısıldadı, "Fallon, Ealdor Fae'leri ve büyülerini hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Onlar gizli ve münzevi. Ölüme doğru yürüyor olabilirsin."

Başımı salladım. "Eğer Ariyon'un geri dönmesine yardımcı olarsa, buna değer."

O zaman elimi bıraktı, bakışlarımdan kaçtı. Bedeli ne olursa olsun kardeşini seçmiştim ve bunun onu hâlâ incitiyor olmasından nefret ediyordum.

Yanric yanımızda uçuyor ve yoldan uzak duruyordu ama şimdi omzuma kondu.

"*Seni koruyucundan mahrum bırakmayacaklarına emin misin?*" diye sordu.

Uzandım ve siyah tüylü boynunu okşadım. "*Deneyebiliriz.*"

Hayes yanımdan geçerken bana başıyla selam verdi ve ben de

Uzun adımlarla uzun boylu fae'nin sabırla kapıda beklediği yere doğru ilerledi. Uzun, kahverengi saçları sırtından aşağı sarkan kalın bir örgüyle bağlanmıştı. Saçları gümüş rengine boyanmıştı.

Yaklaştığımda, düşündüğümde daha yaşlı göründüğünü fark ettim. Ealdor Fae'leri hakkında o kadar çok söylenti vardı ki sayısını unuttum. Bazıları öldürülmedikleri sürece ölümsüz olduklarını iddia ediyordu. Diğerleri bir yaralanmadan sonra kendilerini yenileyebildiklerini ve iyileştirebildiklerini ya da yiyeceğe ihtiyaç duymadıklarını söylüyordu. Kaka yapmadıkları gibi bazı söylentiler komikti ama ben bundan şüpheliydim. Ealdor Fae'leri çocukken hakkında konuştuğumuz fantastik bir fae ırkıydı ama artık gerçek olduklarını bildiğim için onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Özellikle de Kraliyet Muhafızları benim için geldiğinde tutuklandıktan sonra Hipsie'nin onlardan biri olduğundan şüphelendiğim ve Clarke da bunu doğruladığı için.

"Ben Fallon Bane." Makamından emin olmasam da gereken saygıyı göstermek için önünde eğildim.

"Lütfen eldivenlerinizi çıkarın," dedi adam nazikçe ve tüylerim diken diken oldu.

"*Hayatta olmaz, dostum!* Yanric tükürdü.

Fae Yanric'e baktı ve kuşum sertleşti.

"*Bana zihinsel olarak karşılık verdi,*" dedi Yanric, sesi şok olmuş gibiydi.

Kutsal Fae.

Yalvarırcasına adama baktım. "Özür dilerim ama onları takıyorum çünkü acı hissetmekle lanetlendim-"

"Biliyorum. Senin o kişi olduğundan emin olmak için Maven izlerini görmem gerekiyor," dedi fae başını sallayarak.

Vay canına. Ariyon'un izlerini taşıdığımı biliyordu. Bu iyiydi. Belki de bu adam Emmeric'ti. Eldivenlerimi çıkardım.

ve ona işaretleri gösterdi. Başıyla onayladı ve ardından kapılar arkasından açıldı.

"Ealdoria'ya hoş geldiniz." Bana nazik bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler." Ben de ona kendi gülümsememle karşılık verdim.

Birbirimizle ne zaman konuştuğumuzu biliyor. İletişimden uzak dur. Yardıma ihtiyacın olursa sol kulağını ovala, dedi Yanric, biraz paranoyakça.

Fae'nin muhtemelen bunu duyduğunu bilerek sııttım ve onun dudaklarında da bir gülümseme belirdi.

'Sorun yok, Yan. Burada güvendeyim.'

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bu adamın bana karşı kötü bir niyeti olmadığını biliyordum. Omzumun üzerinden bakarak, Ayden'e ve bekleyen diğerlerine neşeli bir el salladım, endişelenmelerini önlemek umuduyla ve fae'yi şimdiye kadar gördüğüm en güzel köylerden birine kadar takip ettim.

Yosun kaplı çatıları olan düzinelerce küçük ev, arnavut kaldırımlı yürüyüş yolları şehrin içinde ve dışında dolanırken kırsal bölgeyi süslüyordu. Pazar tezgâhları kızıl ve sarı ipekten yapılmış renkli çadırlardı. Fae erkekleri ve kadınları bir çiftliğin tarlalarında çalışıyor, keçiler etraflarında daireler çizerken mısırları saplarından koparıyorlardı. Çocuklar savaşçı taklidi yaparak sopa tokuşturuyor ve kır çiçeklerinin arasında yuvarlanıyordu. Buradaki insanlar mutluydu ve birlikte çalışıyorlardı, bu çok açıktı.

"Sen Emmeric misin?" Sonunda yanımdaki adama soracak cesareti .

fae kıkırdadı. "Hayır. Ben sadece bir irtibat türünden biriyim.

Emmeric lider konseyimizde yer alıyor."

Emmeric'in burada olduğunu duyunca rahatlardım. Başımı salladım. "Geleceğimi biliyor mu?"

Adam yan gözle bana baktı. "Öyle."

Burnumu sokmak istemediğim için sessiz kaldım, harika köyü seyrettim ve yanımdan geçen, gülüşen ve kelebekleri yakalamaya çalışan çocuklara el salladım.

Dev bir kubbeli yapıya yaklaştık ve adam beni hafifçe selamladı. "Aradığın şeyi içeride bulacaksın. İşiniz bittiğinde size eşlik etmek için burada bekliyor olacağım."

"Tamam," dedim endişeyle ve Yanric'in omzumu sıkıca kavradığımı hissettim.

Bilinmeyene doğru yürümekten hoşlanmıyordum ama bunu Ariyon için yapmak zorundaydım.

Kapıyı iterek açtım ve herhangi bir mobilya ya da dekorasyondan tamamen yoksun geniş bir alana adım attım. Büyükçe bir toplantı salonu ya da bir tür balo salonuydu burası; ahşap zeminli ve kavisli duvarları yukarıya, güneş ışığının içeri süzülmesini sağlayan dev bir açıklığa doğru uzanıyordu.

Tek bir fae odanın ortasında küçük bir yastığın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Yaklaştığımda derin bir nefes alırken gözleri kapalı, elleri kucağında kenetlenmişti.

"*Dua mı ediyor?*" Yanric sordu.

"*Hiçbir fikrim yok,*" dedim.

Uyuyor muydu? Onu rahatsız etmek istemedim.

Gözleri açıldığında nefesim kesildi. Şaşırtıcı bir menekşe rengiydiler.

"Merhaba Fallon," dedi bana küçük bir gülümsemeye. "Merhaba. Emmeric mi?" Bir tahmin olarak sordum.

salladı ve önündeki zemini sıvazladı.

İşareti aldım ve önünde bacak bacak üstüne atarak oturdum.

"Merhaba Yanric." Başını nazikçe tanıdığıma doğru eğdi. Yanric kaskatı kesildi ama eğilerek karşılık verdi.

"İsimlerimizi nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Bir an bana baktı. "Benim için bir sır saklayabilir misin? Yaygın olarak bilinmesi halinde hayatımı tehlikeye atabilecek bir şeyi?"

Tüylerim diken diken oldu ve başımı salladım. "Elbette." Nazik bir adama benziyordu ve ona bir şey olmasını istemiyordum.

"Geleceğin parçacıklarını önce görebiliyorum" dedi.

Kaşlarımla şaşkınlıkla kalktığını hissettim.

"*Vay canına,*" diye yorumladı Yanric .

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum," dedim ona.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Küçük bir çocukken de bunu anlamakta zorlanırdım. Hayaller görürdüm ve bunların hayal olduğunu düşünürdüm, ama sonra gördüğüm şeyler gerçekten olurdu ve geleceği gördüğümü bilirdim."

"Kulağa çok fazla sorumluluk gibi geliyor," dedim.

Yüzü gevşedi ve sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi uzaklara baktı. "Hiçbir fikrin yok."

Yanric, "*Ona Ariyon'u sor,*" diye

önerdi. Doğru ya. Burada olmamın tek nedeni.

"Arkadaşım Ariyon ve onu Yeniden Doğuş Diyarı'ndan nasıl geri getirebileceğim hakkında bir şey gördün mü?"

Dudaklarını büzdü ve yavaşça başını salladı. "Evet. Ve daha fazlasını." Ve daha fazlası mı? Bu ne anlama geliyordu?

"*Bu konuda içimde kötü bir his var,*" dedi Yanric aniden.

"*Bu fae'nin söyleyeceklerinin hoşuna gideceğini sanmıyorum.*"

Emmeric kuşuma baktı ve başını salladı. "Senin tanıdık Doğru. Bugün size söyleyeceğim her şey hoşunuza gitmeyecek."

"*Hepsi zihin okuyabiliyor!*" Yanric karşı

çıktı. Ben güldüm ve Emmeric de gülümsedi.

Yanric'e, "Sadece bu kadar yüksek sesle yansıttığınızda," dedi.

"Kötü haberlerle başa çıkabilirim. Sadece Ariyon'u oradan nasıl bilmem gerekiyor."

Emmeric başını yana eğdi. "Pekâlâ. Aradığınız bilgiyi size vereceğim."

Bana bakarken, muhtemelen görünmeyen bir geleceği değerlendirirken, bir dakika gibi görünen bir süre boyunca bekledim.

"Ariyon ve senin Yeniden Doğuş Diyarı'ndan canlı tek bir yolu var, ikinizin de bedeniyle."

Öne doğru eğildim ve Yanric de omzumdaki kumaşı sıkıca kavradı. "Nasıl?" Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemedim.

bunun. Aslında yanımda yazacak bir şey getirmeliydim ki not alabileyim.

"Sen, Fallon Bane, hayatta iki şansla doğdun: Fae olan şansın ve Nightling olan şansın. Sonsuzluk Âlemi'ne geçmeli, güçlerini Ariyon'la değiştirmeli ve yeniden doğma fırsatından, Nightling hayatından vazgeçmelisin."

Alay ettim. "Hepsi bu kadar mı? Bitti! Zaten bir Nightling olmak istemiyorum."

Yüzü kasvetli bir hal aldı. "Karar vermeden önce birkaç şeyi bilmelisin."

Sertçe yutkundum. Yanric'in korktuğu an yaklaşıyor gibiydi.

"Birincisi, Nightling hayatından vazgeçtiğinde, taşıdığın kara büyüü kontrol etme yeteneğini kaybedeceksin."

Nefesim kesildi. *Hayır.* Bunu gördü mü? Bu karanlığa gömüleceğim anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, ne kadar çabuk? Nefesim hızlı patlamalar halinde çıkarken kalbim göğsümde çılgınca bir savaş davulu vuruşuna başladı. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken panik atağın eşiğine .

"Ve iki, gelecek yıl zamanlar... ölmüş olacaksın ve yeniden doğamayacaksın çünkü Ariyon'u kurtarmak için ikinci hayatını kaybetmiş olacaksın."

Kendi içime kapandım, depresyonun ezici ağırlığı üzerime çöktü. Sözlerinin şoku bir bir üzerime çökerken boğazımda bir hıçkırık oluştu.

On dokuz yaşında mı ölmüş? Hayır. Yeterli zaman değildi. Eden, babam, Ayden, Ariyon. Bir yıl sevdiklerimle birlikte olmak için yeterli bir zaman değildi. Yanılıyor olmalıydı. Hediyesi mükemmel değildi, değil mi? Yan boynuma sokuldu ve kalbim durma tehlikesi geçirirken titrek bir elimle uzanıp tüylerini okşadım.

"Emin misin?" diye sordum. Sakinleşmek için mücadele ederken panik beni pençesine aldı.

"Gerçekleşmeyen bir şeyi hiç görmedim. Bununla birlikte, her şeyi görmüyorum. Sadece zaman içindeki parçacıkları, bir dizi resim gibi."

Menekşe rengi bakışlarıyla karşılaştım. "Eğer onu gördüysen, Ariyon'u kurtarmayı seçeceğimi ve ikinci bir hayat şansından vazgeçeceğimi zaten biliyorsun," dedim ona.

Başını salladı. "Bunu biliyorum."

Yanric tekrar boynuma sokuldu ve ben de iç çektim. Demek doğruymuş, bir yıl içinde öleceğim. "Nasıl öleceğim?"

Emmeric bana gülümsedi, bakışlarında bir babanın çocuğu için duyduğu gurura benzer bir gurur vardı. "Yaldızlı Şehir'in insanlarını kurtarmak. Senin bir kahraman olarak öldüğünü gördüm Fallon."

Göğsümde bir hafiflik büyüdü ve depresyonu kötü bir rüya gibi kovaladı. Eğer değer verdiğim tüm o insanları kurtarmak için bir şans varsa, o zaman ölüm büyük planın içinde küçük bir şeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ölümden değil, karanlığa gömülmekten ve sevdiklerimi incitmekten korkuyordum.

"Sanırım benim için sorun yok," dedim ona.

'Sanırım ben de bir kahraman olarak ölüyorum? Sonrasında sokakta adımızı mı söylüyorlar? Yanric bilmek istiyordu.

Emmeric ve ben kahkahalara boğulduk.

Ne kadar tuhaf gelse de, ne zaman öleceğinizi bilmek bir nevi özgürleştiriciydi. Kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirecektim ve öbür tarafa geçtiğimde bunu bir kahraman olarak yapacağımı, sevdiklerimi kurtaracağımı .

"Peki nasıl yapacağım?" Ona sordum. "Ariyon'u tam olarak nasıl kurtaracağım?"

Emmeric ellerini kavuşturdu. "Sonsuzluk Âlemine ölmek üzere olan bir bedenle seyahat etmen gerekiyor. Sadece ruhunu getir," dedi ve ben irkildim. Az önce Solana ile tam anlamıyla bunu yapmıştım. Sanırım başka birinin ölümcül şekilde yaralanmasını beklemem gerekecekti. İdeal değil ama olsun.

"Peki sonra?"

"Ariyon'u görmek istiyorsun. Grim buna izin verecektir. Ona ulaştığında, hemen güçlerini değiştirmelisin. Bu seni ilk başta oldukça zayıflatacak ama sonra her zamankinden güçlü olacaksın. Ariyon dövüşlerinde hayatta kalmak için senin büyüünü kullanıyor ve senin alışık olduğundan daha fazla güce sahip."

Bu biraz korkutucuydu.

"Güçlerimizi nasıl geri alabilirim?"

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyor musun?" Başımı salladım.

Omuz silkti. "Bir yolunu . gördüm." Ben mi çözeceğim? Bana verdiği tek şey bu muydu?

"Tamam. Peki, bir cesedi aşağıya kadar takip edip Ariyon'u gördükten ve bizi geri döndürdükten sonra Grim'in Nightling canımı almasını nasıl sağlayacağım?"

Başını salladı. "Grim'den Ariyon'u görmesini istemeden önce, Çekirdek'le bir görüşme talep ediyorsun. Böyle bir istek bir Maven tarafından reddedilemez."

Quorum mu? "Tamam, peki onlarla ne zaman buluşacağım?"

"Bu çok önemli Fallon. Çekirdek'le buluşmak istiyorsun, *sonra* Ariyon'u görüp güçlerini değiştiriyorsun ve *ancak* o *zaman* gerçekten Çekirdek'le buluşuyorsun, o zaman teknik olarak artık bir Maven olmayacaksın."

Kulağa onları kandırıyormuşum gibi geliyordu ki bu gerçekten umurumda değildi. Ne gerekiyorsa yapardım.

"Tamam, peki ya Kurul'un karşısına çıktığımda?" Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sanırım hem sizi hem de Ariyon'un bedenini eve geri göndermek için yeniden doğma şansınızdan vazgeçmeye hazır olduğunuzu söylüyorsunuz."

"Sanıyor musun?" Bir kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. "O kısmı görmedim ama onu kurtarmak için yeniden doğma şansından vazgeçtiğini biliyorum ve daha sonra seni ve Ariyon'u Akademi'de gördüm."

Rahatlayarak iç çektim. Tek istediğim buydu.

"Karanlığa gittiğime emin misin? Yani, herkesi kurtarmışım gibi görünüyor. Peki bu nasıl olacak? Hem karanlıkta kalıp hem de kahraman olamam, değil mi?"

Yüzü biraz düştü. "Sadece zaman içinde kesitler görüyorum ama... Bir noktada karanlığa gömüldüğünüzden eminim."

Ağırlık geri gelmişti. Bir yıl içinde ölmek, benim için sorun değildi. Ama karanlıkta kalmak? Sesler duymak, zihnimle şeyleri ateşe vermek, sevdiklerimi incitmek... Bunu istemiyordum. Umarım bu konuda yanılıyordur, önsezileri bir kez olsun onu yanıltmıyordur.

Yanric yine boynuma sokularak her halükarda bu işte birlikte olduğumuzu hissettirdi.

Eldivenlerimi ellerime geçirdim ve Ealdor Fae'ye uzattım. Onları aldığı anda sıktım. "Sana çok minnettarım, Emmeric. Bunu nasıl düzelteceğimi bilemiyordum ve..."

Ariyon'un Emmeric hakkında söylediklerini hatırlayarak sözümü yarıda kestim. "Ariyon ona bir rüyada geldiğini ve adını verdiğini söyledi. Onunla bir bağlantın var mı? Yani, bu diyardaki onca insan varken neden onun ve benim hayallerimi görüyorsun?"

Gözlerinin kenarları kırışarak bana tatlı tatlı gülümsedi. "Ariyon bana oğlumu hatırlatıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki bir anısını yeniden yaşıyormuş gibi pencereye ve pencereden süzülen ışığa baktı. "Oğlum bir Maven şifacısıydı, bu yüzden büyük şifa yükünü taşıyanlara karşı özel bir yakınlığım var."

Öyleydi. Öyle olduğunu söyledi. "Bir Ealdor Maven şifacısı mı? Çok güçlü biri olmalı."

Emmeric başını salladı. "Söylediklerinden iki kat daha uzun ." Gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüştü. "Çocuğunuzu gömmekten daha kötü olan tek şey, sonsuza dek onsuz yaşayacağınızı bilmektir."

Onun sözleriyle göğsümde keder kabardı. Demek doğruymuş. Ealdorlar öldürölmedikçe sonsuza dek yaşarlardı. Ölölmsölzler. Ölölmsölz olmadıkları zamanlar hariç, oğlunun durumunda olduğu gibi. Maven şifacısı olmanın bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan hâlâ emin değildim.

Orada birkaç dakika dostça bir sessizlik içinde oturduk ve sonra küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Çok cesursun Fallon. Geleceklerini gördüğüm insanların sadece küçük bir yüzdesi bunu önceden bilmeye dayanabilir."

Bacaklarını açıp ayağa , ben de onu takip ettim.

"Sizinle tanışmak bir zevkti ve bu işi çözmeme yardım ettiğiniz için gerçekten minnettarım. Eminim Ariyon da bunu takdir ediyordur," dedim ona.

Beni kapıya kadar geçirdi ve kapıyı benim için açtı. Güneş batmıştı ve yakında dönmezsem Ayden ve diğerlerinin endişeleneceğini biliyordum.

"O zevk bana aitti."

Vedalaştıktan sonra dışarıda bekleyen fae ile karşılaştım. Başını bana doğru eğdi ve tek kelime etmeden beni kapıya doğru götürmeye başladı.

Emmeric'in bana verdiği bilgi göğsüme ağır bir şekilde yerleşti. Ariyon'u kurtaracağımı ve bir kahraman olarak öleceğimi bilmek güzel şeylerdi. Ama sevdiklerimle geçireceğim normal bir hayatımın olmaması kolay hazmedebileceğim bir şey değildi.

'Belki bir yolunu bulabiliriz,' Yanric dedi.

"Belki de resmin tamamını görmemiştir.

"Öldüğümü ve geri dönecek ikinci bir hayatım olmadığını söyledi.

Bütün resim bu kadar.

Yanric bundan sonra sessiz kaldı.

"Yan, bu bizim sırrımız. Kimseye söyleyemezsin. Ne babama, ne Eden'a, hiç kimseye. Eğer bu kaçınılmazsa onların mutluluğunu çalmanın bir anlamı yok.

İlk defa Yanric'in küçük siyah gözlerinde yaşlar gördüm.

Boncuk gözlü.

'Tamam, Fallon. Sırrımız,' diye onayladı.

Başımı salladım. Sevdiklerimizin kalan zamanlarını mutluluk içinde geçirmelerine izin verecektik. Bu taşıması ağır bir sırdı ama herkesin iyiliği için taşıyacaktım. Beni ezse bile, kalbime aniden oturan bu ağırlık hiç gitmese bile. Hayatım boyunca lanetli bir kız olduktan sonra ihtiyacım olan son şey, insanların bana acıyarak bakmasıydı çünkü son kullanma tarihim yaklaşıyordu.

Ayden'in Eden'la birlikte ön kapıda volta attığını gördüm. Onlara el salladım ama beni görebiliyor gibi görünmüyorlardı.

"Kalkanı geri taktın mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Pek çok fae bir Ealdor'u ele geçirip büyüünden faydalanmak isteyecektir."

Oh. Bu korkunçtu. Kapıya vardığımızda adam bana döndü ve altın kapaklı küçük bir şişe çıkardı. İçinde parıldayan mor bir sıvı vardı. "Bu Ealdor Emmeric'ten gelen nadir bir hediye. Senin gelişini bekleyerek bunu yapmak için haftalarını harcadı."

Kaşlarım havaya kalktı. Geleceğimi haftalardır biliyor muydu? Muhtemelen ben gücümü keşfedip Yıldızlı Şehir'e gitmeden önce bile. Bu düşünce sinir bozucuydu.

"Nedir bu?" Şişeyi aldım ve daha yakından inceledim.

Adam bana küçük bir gülümseme verdi. "Yaklaşık beş dakika boyunca lanetinizi askıya alacak ve sevdiklerinize acı çekmeden dokunmanıza ve sarılmanıza izin verecek."

Şişeyi daha sıkı kavrarken boğazımda bir hıçkırık oluştu.

"Sadece daha iyi bir tane yapabilmeyi diledi. kalıcıdır."

Başımı salladım, şişeyi göğsüme bastırdım ve ona değer verdim. "Bu mükemmel."

Cebime güvenle yerleştirdim ve ona veda ettim. Kalkan ayrılırken kapılar açıldı ve ben de içeri adım attım. Ayden ve Eden hemen yanıma koştular.

"İyi misin?" "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. İhtiyacım olan yardımı aldım. Ariyon'u nasıl kurtaracağımı biliyorum."

Ayden'in yüzü güldü. "Bu harika bir haber!"

Kapının dışında kamp kurduk. Hepimiz çok yorgunduk ve eve dönüş yolculuğuna başlamadan önce biraz dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Ateşi yaktıktan sonra Eden yanıma sokuldu, bana dokunmamaya dikkat ederek giyinik koluma ve bacağıma yaslandı.

"Alışılmadık derecede sessizsin. Orada ne oldu?" diye sordu.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Yok bir şey. Sadece yorgunum."

Başını salladı. "Sen kötü bir yalancısın Fallon, ama sorun değil. Seni hâlâ seviyorum."

Ayden ve Hayes o gece bizi çocukluklarıyla ilgili hikayelerle eğlendirdiler ve sonunda uykuya daldığımda düşüncelerim karmakarışıkta.

Ariyon, Blair ile nişanlıydı.

Ölecektim.

Ve hala güçlerimizi nasıl geri getireceğimi bulmam gerekiyordu.

YEDİ ARIYON

Pax'in burada benimle olması moralimi yükseltmişti. Hızlı arkadaş olmuştuk, her gün pencereden konuşuyor, birbirimize dövüş tüyoları veriyor ve her fırsatta Maze ve diğerlerine orta parmağımızı gösteriyorduk. Pax, Kül Hanesi'nden gelen biri olarak hayata benzersiz bir bakış açısına sahipti. Büyü ile doğmayı hiç istemediğini, bu yüzden büyü olmadan yeniden doğmayı umursamayacağını söylüyordu. Büyüsünün karanlığında kaybolmadan önce ölmüş ve ona geri dönmek istemeyen iyi bir adamdı. Bunun için ona saygı duydum.

"Kazanıp yeniden doğduktan sonra planın ne?" Bir sabah ona sordum. Fallon'un şimdiye kadar benim için gelmiş olmasını umuyordum ama burada zamanın farklı olup olmadığını merak ediyordum. Saçlarım uzamıştı ve sanki sonsuza buradaymışım gibi hissediyordum ama geceleri uyuyamıyordum. Bunu düşünmemeye çalışıyordum çünkü düşünmek beni çok korkutuyordu.

Pax biraz düşündükten sonra cevap verdi. "Outer Stretch'te yeniden doğmak ve büyüsüz bir göçebe olarak yaşamak. Her zaman seyahat etmek istemişimdir. Sarı Dağlar, Galeesh'in kaplıcaları, Yaldızlı Şehir."

Sırıttım. "Oraya git ve Ariyon Madden'in sana krallar gibi davranmalarını söylediğini söyle."

Pax kahkahalarla bağırdı ve kulaktan kulağa sıırttı. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Şimdi gülümsüyordum. Güzel bir düşünceydi. "Ve sen asla... Her zaman sihirsiz mi kalacaksın?"

Pax başını salladı. "Beslenmenin ve sihrini yeniden kazanmanın ilk ay çok güçlü olduğunu duymuştum ama sonra tamamen kayboluyormuş. O zamana kadar güçlü kalmam gerekecek. Buraya geri dönmek istemiyorum. Asla."

Bu anlaşıştık.

"Fallon beni buradan çıkarabilirse, Yıldızlı Şehir'de olacağım. Her zaman ziyaretime gelebilirsin ve ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olabilirim, dostum," dedim.

Pax elini yumruk yaptı ve parmaklıklara doğru kaldırdı.

O.

"Eğer Fallon her ne sebeple olursa olsun gelmezse, beni çağırın.

Dış Germe'de. Birlikte sihirsiz olabiliriz" dedi.

Bu, kendimi hazırlamam gereken ayıltıcı bir olasılıktı. Büyü olmadan yaşamak. İyileşme yok, kılıç ya da yumruklarım dışında korunma yok. Ateş ya da yıkım büyüsü yok. Fallon'un büyüsünün onunla ilk tanıştığımnda nefret ettiğim tüm parçaları beni burada hayatta tutmuştu. Onlara sahip olmaya, korkulmaya alışmıştım. Kendimi yenilmez hissediyordum. Onlar olmadan yaşayabilir miydim? Eğer bunun alternatifi fae kanı içmek ve sonsuza kadar bu âleme girip çıkmaksa, o zaman evet... yaşayabilirdim.

"Pekâlâ," dedim ona ciddi bir şekilde. Belki de yapardım. Teyzemin, Fallon'un ya da okuldaki arkadaşlarımin karşısına sihirsiz çıkmak istemezdim. Hayatım boyunca neredeyse bir tanrı gibi saygı görmüştüm. Neslimin en güçlü şifacısı ve krallıktaki en etkili tahtın varisiydim. Daha sonra sihirsiz kalmam... Bu gülünçtü.

"Güzel çocuk. Beyin yerine bok. Kalk ayağa. Kavganız var," diye homurdandı Maze koridordan.

Sertleştım. "İkimiz de mi?"

Bizi bir noktada karşı karşıya getirebileceklerine dair kısa süreli karanlık bir düşünceye kapıldım ama bu düşüncenin daha ileri gitmesine izin vermedim. Bu çok zalimce olurdu. O benim arkadaşımıdı.

"Evet, de.," dedi.

"Birbirimize karşı mı?" Pax'in sesi tüm duygularını yitirmişti; sesi benim şu anda hissettiğim kadar ölü geliyordu.

Maze sırttı ama sırtışı gözlerine ulaşmadı. "Bu ikili bir dövüş. Siz bir takımsınız."

İçime bir rahatlama yayıldı ve Pax sırttı. "Oh, şimdi kulağa eğlenceli geliyor."

PAX ve ben birlikte acımasızdık ve bana Ayden'ı hatırlattı. Arka arkaya savaştık ve kazandık. Ona güvenmişim. Şimdi hücrelerimize götürölüyorduk, kanlar içindeydik ama kırılmamıştık. Hücrelerimize atılırken birbirimize sırttık, acıdan yüzümüz ama dövüşün zaferiyle hâlâ kafamız iyiydi. Fallon'un güçleri deliceydi! Kötüydüler ve ailemi öldürdükleri için onlardan nefret ediyordum ama bu kadar büyüünün de bir güzelliği vardı. Pax kalkan oluşturarak ve güç kalkanı patlamaları göndererek hükmediyordu. Fallon'un yok etme büyüünde ustalaşmışım. Sürekli bir dokunuşla yetişkin bir fae'yi küle çevirebilirdim. Sonrasında kendimi kötü hissettim ama ya ölecektim ya da öldürülecektim, bu yüzden hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyordum. Maze kapıyı kapatmadan önce parmaklıklarına parmak eklemleriyle vurdu. "İyi uykular. Yarın birbirinizle dövüşeceksiniz. Kazanan yeniden doğacak."

hücrede Pax'in keskin nefes alışını duydum. Kendi nefesim göğsümde titredi. Nutkum tutulmuştu. Yapmazlar. Bu kadar zalim olamazlardı, değil mi? Bağlandığımızı, birlikte savaştığımızı görmüşlerdi.

Arkadaşım olduğunu düşündüğüm biriyle dövüşüp onu öldürseydim, ne bu beni yapar mıydı? Bir canavar. Bir şey Ben

herhangi bir ödöl için olmak istemiyordu. Eğer vazgeçersem, beni Dipsiz Kuyu'ya atabilirlerdi ve ruhum ve bedenim sonsuza dek yok olurdu. Ya da beni burada, Maze gibi bir köle olarak tutabilirlerdi. Yerdeki kanı siler ve ruhları sonsuza kadar dövürlere sokup çıkarırdım. Bana göre bu Dipsiz Kuyu'dan daha kötü bir kaderdi ama kendimi kurtarmak için bir arkadaşımı öldürmeye razı değildim, o yüzden öyle olacaksa olsun.

Yarın ben kaybedecektim ve Pax büyüsüz olarak yeniden doğacaktı. Umarım uzun ve mutlu bir hayat yaşar ve Sonsuzluk Âlemi'ne giderdi. Belki benim için aileme bir mesaj götürebilirdi.

Ondan sonra ikimiz de tek kelime etmedik ve ben bir saniye bile uyumadım.

SEKİZ FALLON

İki gündür okula geri . Son Nightling saldırısından sonra Yıldızlı Şehir'de hiçbir şey eskisi gibi değildi. Muhafızlar sokaklarda on kat dolaşıyordu ve başka bir saldırı durumunda ne yapacağımıza dair tatbikatlar yapıyorduk. Her binanın bodrum katı, güvenli bir sığınak olarak kullanılması gerekmesi durumunda koruma ve kalkanlarla sihirli bir şekilde güçlendirilmişti.

Yıldızlı Şehir'in çevresinin büyük bir kısmı belli bir dereceye kadar korunuyordu, ancak fae'ler sadece çok fazla büyü harcayabilirdi ve şehir tamamen kuşatılamayacak kadar büyüktü.

Kraliçe Solana'ya Ariyon'u geri almak için ne yapmam gerektiğinin bir dökümünü vermiştim ama bunu Emmeric'in gizli öngörü yeteneğini tehlikeye atmadan yapmıştım. Tek bildiği, bir sonraki ölmekte olan bedenin üzerine binmem gerektiği ve oradan ne yapacağımı bildiğime inanması gerektiği idi. Ona bunun Ealdor Fae'leri arasında paylaşamayacağım gizli bir bilgi olduğunu itiraf ettim. Bu konuda karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmamıştı ama bana güvenerek başını sallamıştı. Şimdi, sonunda Ariyon'la güçlerimi nasıl değiştireceğimi tam olarak bilmediğim için kendi paniğimle boğuşuyordum

Orada. Sahip olduğum tek umut ışığı, Emmeric'in bilginin bana zamanında ulaşacağından emin görünmesiydi.

Kütüphanede Eden'a, "Ariyon'u kurtarabilmek için birinin ölümcül şekilde yaralanmasını beklemem çok tuhaf," dedim.

Kül ve Gölge Evi'nin karanlık güçleriyle ilgili bir kitabı tarayarak başını salladı. "Yalan söylemeyeceğim. Oraya daha çabuk gidebilmen için birine zarar verme konusunda bazı hastalıklı düşüncelerim var."

Yanric başını salladı. *"Onaylıyorum."*

Tam o sırada kütüphanenin kapısı açıldı ve Kraliçe Solana'yı görmek için başımı kaldırdım. Yüzü kül rengiydi ve elleri hafifçe titriyordu. Arkasındaki Kraliyet Muhafızları da kederli görünüyordu.

"Sorun nedir?" Reverans yapmadım ya da ona doğru dürüst bir merhaba bile demedim. Sadece öne atıldım ve bana korkunç, ağır bir haber vermesini bekledim.

Sertçe yutkundu ve çenesini yukarı kaldırdı, sakın kalmak için çaba sarf ettiği belliydi. Gözleri yaşlarla buğulandı ama onları geri kırttı. "Ekibimden bir adam zehirlendi ve ölümün eşiğinde. Eğer Ariyon'u kurtarmak istiyorsan, işte sana fırsat."

"Evet!" Eden bağırarak ayağa fırladı ve hepimizin dönüp ona bakmasına neden oldu. Yüzünü buruşturdu. "Yani, bunu duyduğuma çok üzüldüm ama Ariyon'u eve getirdiğin için yaşasın," diye sessizce düzeltti ve sonra derin bir selam verdi.

Çoktan kütüphane kapısından başlamış olan kraliçeye döndüm ve onu takip etmek için koştum. Yanric omzuma uçu ve Solana'yı değerlendirdi. *"Stafi'sindeki herhangi bir adam için bu kadar üzölmeyecek kadar soğuk kalpli."*

"Kibar ol," diye uyardım onu.

"Demek istediğim, sanırım onun sevgilisi olabilir."

Oh. Bu onun sarsılmış görünümünü açıklıyor.

Avluya vardığımızda Ember, kraliçenin atı ve iki muhafızıyla birlikte beni bekliyordu.

"Nasıl zehirlendi?" Ben sordum.

Gözlerini sildi. "Öğle yemeği sırasında, benim için olan yemekle. Marissa olduğuna eminim," diye hırladı.

Yani birlikte yemek mi yiyorlardı? Bir sevgili ya da yemek tadımcısı olabilir. Ya da her ikisi de. Marissa kin tutmayı iyi biliyordu; sürekli Solana'yı alt etmeye çalışmak artık eskiyordu. Ne kazanacaktı ki? Kraliçe olursa Yaldızlı Şehir halkının diz çöküp ona tapacağını mı sanıyordu? Mümkün değil. Solana sert biriydi ama halkı tarafından seviliyordu. Ailesi nesiller boyu hizmet etmişti ve Marissa öylece gelip bunu alamazdı.

Saraya doğru at sürerken sessizdik. Zihnim bir düzine farklı yöne dağılmıştı. Ariyon'u kurtarmaya hazır mıydım? Güçlerimizi nasıl değiştireceğimizi hâlâ bilmiyordum. Gece geç saatlere kadar süren her çalışma seansı ve Emmeric'le buluşma yolculuğu bu ana kadar gelmişti ve şimdi her şeyi etmekten korkuyordum. Şu anda sahip olduğumdan emin olmadığım güç için savaşıırken avuçlarım eldivenlerimin içinde terledi. Korktuğum şey sadece kraliçenin yeğenini kaybetmek değildi. Sevebileceğim tek adamı, bu diyarda bana acı çekmeden dokunabilecek tek kişiyi kaybetmekti.

O anda Grim'in sözleri aklıma geldi ve beni gülümsetti.

Ariyon senin dengen. Onu hayattayken bulmuş olmanız inanılmaz.

Işık bizim tarafımızda , değil mi?

"Yan, güçlerimizi nasıl geri getireceğimize dair bilgiye ihtiyacım var.

Tanıdığımı yenilenen bir umutla söyledim.

Yanric yanımda, *"Bırakın bunu ben düşüneyim,"* dedi.

Başımı salladım, Emmeric'in söylediği her şeyi hatırlamaya çalışırken kalbim göğsümde çırpınıyordu.

Güçlerimi değiştireceğim, Çekirdek'le görüşmek isteyeceğim, sonra da Nightling olarak yeniden doğma şansımдан vazgeçeceğim. Hayır, o sırayla değil: Çekirdek'le buluşmayı iste, sonra güçlerini değiştir, sonra da Nightling hayatımdan vazgeç.

Bunu aldım.

Hepimiz aceleyle sokaktan geçip sarayın ön kapısına kadar koştuk. Kraliçe atından inip içeri koştu ve ben de eldivenlerimi çıkararak onu takip ettim. Onunla birlikte Sonsuzluk Âlemine inmek için ona fiziksel olarak dokunmam gerektiğinden yüzde yüz emin değildim. Ama Solana ve Ariyon'a dokunmuştum ve bunu mahvetmek istemiyordum, bu yüzden senaryoyu yeniden yaratacaktım. Ariyon'u geri getirecekse biraz acı çekmenin hiçbir önemi yoktu.

Kraliyet Muhafızları evin her tarafına dağılmış, binanın her kapısını ve girişini gözlüyorlardı. Bir şeylerin ters gittiği açıktı ve şimdi güvenlik sıkılaştırılmıştı.

Kraliçe yemek odasının girişinde durdu ve bir iniltiyi yuttuğunu duydum. Bakışlarını takip ederek nefes nefese kaldım. Kırk yaşlarında yakışıklı bir adam yerde yatıyordu. Seğiriyor ve ağzından köpükler geliyordu. Siyah saçları birkaç griyle karışmıştı ve iri kaslı yapısı daha büyük muhafızlardan biri olduğunu gösteriyordu.

Solana'nın örtülü dirseğini kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Onu seviyor musun?" Boş boş sordum.

Sorum karşısında alt dudağı titredi. Bir kez başını sallamadan önce hızla gözlerini kırıştırdı, göğsü kabardı.

Tanıdığımı baktım. *"Planlar değişti. Adamı kurtaracağız, sonra Ariyon'u geri alacağız."*

"Dur, dur, . Bu akıllıca gelmiyor. . Geçen sefer Grim'i zar zor yendik."

"Emmeric Yaldızlı Şehir'i kurtarıırken öldüğümü söyledi, kraliçenin sevgilisini değil," diye hatırlattım ona, adamın yanına giderek

çırpınan vücut.

"Oh, yani şimdi Ealdor Fae'nin söyledikleriyle uyuşmayan her konuda pervasız davranabilir miyiz?"

"Hemen hemen. Diz çöktüm ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Kraliçenin sevgilisinin ölmesine izin veremem, onu kurtarma şansım varken olmaz," dedim Yanric'e. Solana'ya dönüp baktığımda onu duvara yaslanmış ve bakışlarımdan kaçarken gördüm. Sarsılmış görünüyordu, sanki yas tutmak istiyordu ama aynı zamanda soğukkanlılığını korumak ve bir lider olmak zorundaydı ve bunun yerine sıkışıp kalmıştı.

"Onu ben de kurtaracağım," dedim duvardan sıyrılıp bana doğru yürürken bakışları benimkilere kaydı. Gözyaşları köşelerden sızarken bakışlarında umut çiçekleri açtı ve elleri göğsünü kavramak için yukarı kalktı.

Yanric, "Harika, ona yerine getirebileceğimizden emin olmadığın bir söz ver," diye açıkladı.

Aynen öyle. Ariyon'un güçlerini boşa harcamayacaktım.

Eğer

burada olsaydı, o da aynısını yapardı. Sadece geçici bir Maven şifacısı olabilirdim ama yine de bir Maven'dım.

"Hazır mısın? Tanıdığımı sordum.

"Pek sayılmaz, hayır.

Bununla birlikte harekete geçtim. adamın çıplak kollarını kavradım ve hayatımda ilk kez, omurgam boyunca uzanan acıyı karşıladım.

NINETEEN

ARIYON

Maze her an bizi almaya gelebilirdi ve uykusuz bir gecenin ardından gözlerim kamaşmış bir halde oturup pencere parmaklıklarından içeri baktım. Pax yatağının kenarında oturmuş, başını öne eğmişti. Düşüncelere dalmış gibi ellerine bakıyordu.

"Hükmen yenik sayılacağım," dedim sesim titreyerek. Pax'in kafası havaya kalktı.

"Hayır," diye hırladı.

Başımı salladım. "Kararımı verdim. Bu iş bitti. Ben çekileceğim ve sen de yeniden doğup güzel, uzun ve büyüsüz bir seyahat hayatı yaşayabilirsin." Ona küçük bir gülümseme verdim.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, Ariyon. Son dövüş hükmen kazanılamaz. İçimizden biri..."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve Pax sanki artık bana bakamayacakmış gibi başını çevirdi. Sanki bir balık gibi karnım deşilmiş, iç organlarım atılmıştı. Bütün gece orada yatıp çekilme kararımı kabullenmeye çalışmışım ve şimdi sonuna kadar dövüşmek zorunda kalacağımızı söylüyordu - birimiz diğerini öldürmek zorunda kalacaktı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve paniğe . Hayır.

Hayır.

Hayatta olmaz, yapamam.

Ben panik içinde ona bakarken Pax ayağa kalkıp parmaklıklı pencereye doğru yürüdü ve öne doğru eğildi. "Sorun yok, Ariyon. Seninle dövüşmeyeceğim. Sadece çabuk ol, tamam mı?"

Başımı şiddetle salladım. "Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım!" Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Pax bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Seni bekleyen koca bir krallık var kardeşim. Benim kimsem yok."

Nefes almak zorlaştı. Sanki bir pipetten hava emiyormuşum gibi hissediyordum, yeterince hava alamıyordum. Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Bunu yapamazdım.

Maze ve Hawk da geldi ve kendimi uyuşmuş hissettim. Bunu yapmak istemiyordum. Çok zordu, çok fazlaydı. Ben bir şifacıydım. Hayat kurtarmaya yardım ettim. Masumları öldürmedim. Arenada dövüştüğüm diğer adamlar kötüydü ama Pax iyiydi. O da Fallon gibi kötü bir ailede doğmuş iyi bir insandı.

Hawk hücremi açıp kelepçeleri yanından sarkıttığında, "Yapmayacağım," diye homurdandım.

"Sorun değil," dedi Pax, sesi yenikti, sanki zihninde çoktan gitmiş gibiydi.

Zihnim arkadaşımınla dövüşmek zorunda kalmayacağım bir senaryo düşünmeye çalışıyordu ama Maze ve Hawk bizi çığlık atan kalabalıkla çevrili dövüş ringine getirdiğinde aklıma hiçbir şey gelmemişti. Partimde Ayden'e saldıran birkaç nöbetçi muhafızı ve birkaç Nightling'i tanıdım ama şu anda bunlar umurumda değildi. Tek düşünebildiğim, değer verdiğim ve saygı duyduğum biriyle savaşmak zorunda kalacağım gerçeğiydi. Göğsümde soğuk bir boşluk oluştu. Kaderime boyun eğmek zorunda kalacaktım.

YİRMİ
FALLON

Sonsuzluk Diyarı'nda çimlerin üzerine indim ve kraliçenin sevgilisinin ayaklarımın dibindeki cesedini zar zor fark ettim. Onun yerine Grim'e baktım. Bir kayaya rahatça yaslanmış, kitap okuyordu.

"Grim!" diye seslendim ve o da hafifçe gülümseyerek beklentiyle bana baktı. "Bu adamın ruhu için sana meydan okuyorum."

Grim kitabını yere bıraktı ve birkaç adım daha yaklaşmadan önce omuzlarını açtı. Gözleri kollarımın üzerinde gezindi ve ellerimin üstünde durdu. "Hâlâ bir Maven şifacısının gücünü taşıdığını görüyorum ve bu yüzden isteğini yerine getiriyorum ama sana hatırlatmalıyım. Geçen sefer sana karşı yumuşak davranmıştım. Bu sefer kesinlikle yapmayacağım. Bazı ruhların kaderinde belirlenen zamanda karşıya geçmek vardır."

Panik beni ele geçirdi ama pes edemezdim, Solana'ya bunu yapamazdım, hayatında kaybettiği onca şeyden sonra bunu yapamazdım. Kardeşini, nişanlısını, çocuk sahibi olma yeteneğini; sevgilisinin de alınmasına izin veremezdim.

Sakin bir nefes aldım ve kafamın içinde Üstat Hart'ın sesini duydum, derslerinden birinde söylediği bir şeydi bu. *Kesin ölümden kaçınmanın tek yolu bir Maven şifacısıdır. Fakat*

Her Maven şifacısı niyetlendiği her ruhu kurtaramaz. Bazı ruhları Grim .

Umarım bu, Grim'in öldürmediği ruhlardan biri değildir. Çünkü geri kraliçenin kalbinin kırıldığını, ona verdiğim sözün tutulmadığını görmek istemiyordum.

Bana bir kılıç fırlattı ve ben de onu yakaladım, Yanric havalanırken kılıcın ağırlığını elimde hissettim.

'Acımasız olmalısın Fallon Bane. Gözlerine, boğazına, oyup çıkarabileceğin her şeye saldır,' dedi Yanric bana.

Kılıcı havada tutarken irkildim. "Onu öldürmek istemiyorum.

Onu öldüremezsiniz! O Ölüm Fae'si!'

Bununla birlikte Grim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde üzerime geldi ve ben ne olduğunu anlayana kadar kolumun üst kısmında bir kesik oluşmuş, kan yüzeye çıkmıştı.

Piç kurusu!

Bir savaş çılgılığıyla ileri atıldım, sağa dönüyormuş gibi yaptım ama son anda sola hareket ettim. Buna kanmadı. Sola doğru adım attı, çömeldi ve kılıcını bacaklarıma savurdu.

"Atla!" Yanric koçluk yaptı. Atladım ama çok geç kalmıştım. Kılıç bileğime çarptı ve atarak yere düştüm.

"Onu öldüreceğim," diye öfkeleni Yanric ve gökyüzünden pike bombardımanı yaptı.

Tanıdığım dan gelen ölümcül düşünceleri hissedebiliyordum ama tek düşünebildiğim iki şey vardı.

Kraliçenin sevgilisini kurtar. Ariyon'u kurtar.

Grim, Yanric'in saldırısını bekleyerek başını kaldırdı ve ben de bu dikkat dağınıklığını kullanarak dizine olabildiğince sert bir tekme attım. Ayağım temas etti ve tüm gücümle ittim.

Bir hırıltıyla Grim yere düştü. Önce kıcı sert toprak zemine çarptı, ardından sırtı yere geldi; kendini yakalamaya çalışırken kılıcı yere düştü. Ben kalkmasına izin vermedim.

Üzerine atlayarak kılıcımı tam göğsüne sapladım ve onu gerçekten öldürmenin mümkün olmadığını umdum.

Yarasından kan yerine *ışık* . Parlak, tereyağımsı ışık huzmeleri göğsünden ayrılıp gözlerime çarptı ve şaşkınlıkla haykırmama neden oldu. Grim üst kollarımı kavramak için uzandı, görünüşe göre beni üzerinden atmak istiyordu ama Yanric bunun için çok hızlıydı. Tanıdığım alnına kondu ve burnunun ucunu gagalayarak küçük bir parça kopardı. Yanric'in açtığı delikten daha fazla ışık fışkırdı ve Grim sadece bana baktı, derisi onda açtığımız delikleri kapatmak için tekrar dikilmeye başlamıştı bile. Kılıcım sihirli bir şekilde göğsünden dışarı çıktı ve ben de kanlar içinde ve nefessiz bir şekilde üzerinden yuvarlandım.

Üç etti, değil mi? Dize tekme, kılıç ve Yanric. Üç etti!

Grim, "Aferin Fallon Bane. İsteğinizi yerine getireceğim ve bu ruhu bedenine geri vereceğim."

"Teşekkür ," diye nefes aldım.

Başını salladı. "Önemsediğin kişiler için verdiğin mücadelenin yoğunluğunun takdir edildiğini bilmeni isterim."

Bu ne anlama geliyordu? Bu bir iltifat mıydı?

Sertçe yutkundum, tam zamanında kraliçenin sevgilisine dönüp baktığımda onun soluğunu tutup doğrulduğunu, buradaki varlığının yok olup gittiğini ve az önce bedenine yeniden kavuştuğunu duydum.

Şimdi gerçekten burada olma sebebime gelelim. Konuşmadan önce Emmeric'in bana verdiği adımları kafamda tekrarladım.

"Grim, Ariyon ile ilgili olarak Çekirdek ile konuşmak istiyorum. Ve öncesinde Ariyon'u son bir kez daha görmem gerekiyor," dedim ona.

'*Yan, güçlerimizi nasıl değiştirebilirim? Bunu halledeceğini söylemiştin.*

"*Doğru. BRB.*" Yanric siyah bir dumana dönüştü.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sanki bunu yapacağını biliyormuş gibi başını salladı. "Bir Maven şifacısı olarak Çekirdek'le görüşme talebiniz kabul edildi. Meclis ikinizle de görüşmeye hazır olmadan önce Ariyon'la beş dakikanız var."

Tam 360 derece döndüm ve Ariyon'un yanında başka bir fae ile odaya girdiğini gördüm.

"*Yan!* Tanıdığımıza seslendim. Emmeric'e göre, önce Ariyon'la güçlerimi değiştirmem gerekiyordu ve ancak o zaman Nightling hayatımı Quorum'a vermeyi teklif edebilirdim.

Yanric cevap vermedi ve ben de odanın köşesine çekilip uzaktan izledim. Öz annem odaya girdiğinde dizlerimin bağı çözüldü. Ariyon'un arkasında başı dik bir şekilde yürüyor ve bir başkasıyla konuşuyordu

yanındaki kadın. Siyah saçları ve sivri çenesiyle Marissa'yı görmek beni her zaman sarsmıştır. Birbirimize çok benziyorduk.

Şu anda Ariyon'u yakalasaydım, bu nasıl olurdu? Bana zarar verebilirler miydi? Ama tüm bu karmaşayı düzeltmek için birkaç dakika içinde bir Çekirdek toplantım varken, Ariyon'un dövüşmesine izin veremezdim.

Ariyon ve dövmeli adam iplerin altından dövüş ringine girdiler ve yaklaşık yüz kişilik kalabalık alkışlar ve tezahüratlarla çılgına döndü. Bir çıkış aramak için etrafa bakındım ama burası koridorlar ve hücre kapılarından oluşan bir ağa sahip bir tür büyük hapisane gibi görünüyordu.

Öz annemin yanındaki kadın ellerini bir kez çırttı ve kalabalık sessizleşti. Marissa onun yanında durmuş, sırtarak Ariyon'a bir sonraki yemeğiymiş gibi bakıyordu. Ne ona öyle bakıyordu ki? ter boşanmasına neden oldu, zaten olduğundan daha da fazla. Onu zaten bir kez öldürmüştü. Ne yaptı ki şimdi onun için ne saklıyor olabilirdi? Ondan nefret ediyordum.

"Bu dövüşün galibi aramızdaki en güçlülerden biri olarak kabul edilecek ve bu nedenle yeniden doğuşa hak kazanacak!" diye seslendi kadın ve kalabalık yine çılgına döndü.

Midem bulandı. buydu, son dövüş.

Bu sırada Ariyon dövmeli adama bakıyor ve başını sallıyordu. Dövmeli adam meydan okurcasına başını sallamakla yetindi.

Arkadaş mıydılar? Burada neler oluyordu?

"Kaybeden," diye devam etti, "Dipsiz Kuyu'ya atılacak ve sonsuza dek yok olacak."

Bunun üzerine boğazıma bir safra kaçtı. Neredeyse zamanımız tükenmek üzereydi. Yanric önce bir gölge topu, sonra da tüylü arkadaşım olarak tam karşımda belirdiğinde biraz sıçradım. "Anladım!" dedi, tam dövüş zili çaldığı sırada.

"Ariyon!" Avazım çıktığı kadar bağırdım ve ona doğru koşmaya başladım.

Ariyon'un kafası bana doğru döndü ve sırttı. "Kaybettim!" diye bağırdı, kalabalık şok olmuş bir sessizliğe büründü ve ardından bir yuhalama korosu oluştu.

"Kaybedemezsiniz!" diye anons etti daha önce konuşan kadın ve Marissa ile aynı anda bana doğru döndü.

"Fallon!" Marissa boşlukta böğürdü.

O anda her şey çok hızlı oldu. Ariyon iplerden atladı ve bana doğru koşarak yere düştü, aynı anda Marissa ve iki iri yarı adam da bana doğru koşmaya başladı.

Kan. Kan transferi gerekiyor. Güçlerini değiştirdiğin gece Ariyon'un kanaması vardı. Eden senin de elinde bir kesik olabileceğini düşünüyor. Geri dönme gücünün her zaman büyü yapan kişide kaldığını söyledi, yani diğer güçlerin olmasa bile bunu gerekir.

Eden ve onun parlak zekası için Işığa şükürler olsun.

Ariyon önce bana ulaştı, ama zar zor. Ona sarılmak, onu öpmek, her şeyi açıklamak istedim ama zaman yoktu. Marissa ve adamları hemen arkasındaydı.

Ariyon dönerek önümde koruyucu bir duruş aldı ve ellerini uzattı. Hava elektriklenmeye başladı ve sonra güçlü bir enerji patlaması avuçlarını terk etti ve Marissa ile fedailerine çarparak onları birkaç metre geriye fırlattı.

Vay be. Bu *benim* sihrim miydi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bana Ayden'in şok dalgasını hatırlattı ama aynı zamanda bir tür savunma kalkanıydı. Bunun üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü Marissa çoktan misillemesini hazırlamaya başlamıştı.

"Güven bana!" Parmağımı Grim'in kolumda açtığı kesik üzerinde daha fazla iyileşmeden gezdirirken Ariyon'a bağırdım. Kırmızı, yoğun kan parmağımı kapladı ve Ariyon'un boynundaki kurumuş kabuğa uzandım. Marissa bize doğru bir çeşit büyü fırlattı ama Ariyon darbeye kalkan oldu ve Marissa'nın büyüünün gücü ona çarptığında homurdandı. Hissettim

Bir şifacı olarak oldukça çaresizdim ama ne yaptığını biliyor gibiydi, bu yüzden rahatlamaya ve odaklanmaya çalıştım.

"*Bu iğrenç,*" dedim Yanric'e, kesiği yeniden açmak için boynundaki kabuğu ayırırken. Ariyon tısladı ve ben de kanlı parmağımı onun kesiğine sokarak kanımızı birbirine karıştırdım.

"*Şimdi güçlerin senden ona, ondan da sana aktığını hayal et, tıpkı bir gibi. Onları zihninizin gözünde renkler olarak görebilirsiniz,* dedi Eden," Yan talimat verdi ve sonra Marissa ve haydutları Ariyon'un üzerimize diktiği kalkana bir saldırı yağmuru başlatırken mücadeleye uçu.

Akış, renkler. Anladım.

Sahip olduğum tüm içgüdülere ve etrafımdaki tüm tehlikeye rağmen gözlerimi kapattım ve şu anki Maven iyileştirme büyümü Ariyon'un vücuduna su gibi akan sarı, tereyağlı bir ışık olarak hayal ettim.

"Bunu hissediyorum!" Ariyon öyle dedi ve içime bir rahatlama çöktü, ama sonra odağımı kaybettim ve zihnimde canlandırdığım görüntü kayboldu. Birdenbire Ariyon bana çarptı ve beni yere düşürdü. Zar zor iyileşen ayak bileğimin üzerine düşüp bacağıma keskin bir acı saplayınca acı içinde bağırdım.

Bir hırıltıyla hızla ayağa fırladı ve sol elinin üst kısmında Maven'ın iyileştirme işaretlerinin olduğunu, diğerinde ise olmadığını görünce nefesim kesildi. Ellerime baktım ve sağ elimde izler vardı ama sol elimde yoktu.

Tamam. yarıladık.

"*Çabuk! Güçleri geri geldi ve kesiği iyileştiriyor!* Yanric böğürerek Marissa'nın saçlarının daldı ve Ariyon tam karnına gölgelerden yapılmış bir ok fırlattı.

Kutsal Fae.

Ona tüm bunları nasıl yaptığını sormak istedim ama odaklanmam gerekiyordu. Keşke şu portal olayını Eden'la birlikte çözmeye çalışsaydım. Şu anda gerçekten işe yarayabilirdi. Eğer Ariyon'un bedenini Sonsuzluk Âlemi'ne bu şekilde soktuysam, ikimizi de buradan bu şekilde çıkarmak çok daha kolay olurdu.

Gözlerimi tekrar kapatarak, zihnimde Ariyon'un içine bir nehir gibi akan tereyağlı, sarı ışığın görüntüsünü canlandırımdım ve sonra aniden, mor, parlayan bir su ondan fırlayıp doğruca içime girdi. Göğsüme öyle bir kuvvetle çarptı ki, ağırlığı üzerime çökünce nefesim kesildi. O anda vücudumda mide bulandırıcı bir his belirdi ve onu hızla uzaklaştırmadan önce kalbimi bir karanlığın kapladığını hissettim. Emmeric'in karanlığa gitmekle ilgili söylediklerini hatırladım.

Karanlıkta kalmayacağım! Bu bir seçenek değil. Hayır, teşekkürler. Zihinsel olarak çığlık attım.

"Fallon, artık bizi koruyamam," diye nefes aldı Ariyon ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İkisinde de Maven izleri olan ellerinin arkasına bakıyordu. Marissa bir metre önümüzdeydi ve kaşlarını çatmıştı. Yine şifacı oydu, bu da bizi koruyabilecek tek kişinin ben olduğum anlamına geliyordu.

"Sen bana aitsin Fallon. Eğer gitmesine izin verirsen-"

Konuşmasına bile izin vermedim çünkü artık gücümü geri almıştım ve içimde tutuşturduğu öfkeyle birleşince avuçlarımı havaya kaldırdım ve tuttuğum her şeyi bıraktım. Ellerimden çıkan mor ateş öyle bir güçle patladı ki, Ariyon'u ve beni birkaç santim geriye savurdu. Önümüzde üç metre genişliğinde bir alev duvarı oluşmuş, odadaki herkesin panik içinde bağırmasına neden olmuştu.

"Mektubumu oku," diye fısıldadı Marissa zihnime ve bir korku kapladı.

Bir çekim oldu ve sonra Ariyon, Yanric ve ben Yeniden Doğuş Diyarı'ndan çekildik ve karanlık bir tünelde uçmaya başladık.

"Fallon!" Ariyon'un panikle attığı çığlıklar karanlıkta etrafımı sardı.

"Ben iyiyim!" Ona söyledim, bedenim öyle bir karanlığın içinde dönüp duruyordu ki boşlukta kendi uzuvlarımın şeklini bile göremiyordum.

Sanki sonsuza kadar saf karanlığın içinde yuvarlanıp durmuşuz gibi hissettirdi, sonunda dışarı tükürüldüğümüzde...

Su mu?

Vücudum ılık sıvının içine gömülmüştü ve başım suya gömülmeden önce ağzımı kapatacak vaktim bile olmamıştı. Bacaklarımı tekmeleyerek ayağa kalktığımda Yanric ve Ariyon'un kristal mavisi suda ilerlerken yanımda sıçradıklarını gördüm. Önümde bir yerden gelen parlak ışığa karşı gözlerimi korumak zorunda kaldım, bu kadar karanlıkta kaldıktan sonra çok parlaktı.

Bir çeşit mağaradaydık, etrafımız taş duvarlarla çevriliydi ve üstü açıktı, mavi gökyüzünden bir parça görünüyordu. Parlak ışık tam önümüzden geliyordu ama yavaş yavaş azalıyordu. Ariyon omzunda ıslak ve kızgın bir Yanric'le yanımda yüzerken kalbimi sakinleştirmeye çalışarak dikkatlice suya girdim.

Tanıdığım öfkeyle, '*Ben yüzme bilmiyorum,*' dedi.

Ariyon uzandı ve kalçalarımın çektiştirerek beni kendisine yaslanana kadar yaklaştırdı, ikimiz de suyun üzerinde kalmak için bacaklarımızı yavaşça tekmeliyorduk.

"Benim için geldin." Alnını benimkine yasladı ve o anda şeye değdiğini hissettim. Ariyon'u geri getirebilecek herhangi bir bilgi için kitap karıştırdığım tüm gecelere, Emmeric'i görmek için Ealdoria'ya gitmeme, Grim'le savaşmama. Ariyon'un teninin benimkine değdiği ve acı hissetmediğim an her şeye değmişti. Onunla ilk tanıştığım, gümüş gözlerine ilk baktığım günden beri ona karşı manyetik bir çekim hissetmişim. O benim normalimdi, bu diyarda bana doğduğumdan beri verilmeyen şeyi verebilecek tek erkekti.

"Fallon Bane!" Aynı anda birden fazla ses yükseldi ve ben Ariyon'dan uzaklaşarak başımı kaldırıp ışığa baktım.

Işık kontrol edilebilir bir seviyeye indiğinde nefesim kesildi. İçinde yüzdüğümüz havuzun ortasındaki büyük bir kayanın üzerinde duran... bir yaratık vardı. Dört başı olan bir yaratık; biri bir fae erkeği, biri bir aslan, biri bir kuzgun ve biri de bir kadındı. Vücutları tek bir varlıktı, bazı kısımları tüylü, kısımları kürklüydü, birden fazla kolu, bacağı, pençesi ve hatta bir çift kanadı vardı.

Quorum bu muydu?

Sertçe yutkundum, büyük bir gücün huzurunda olduğumu biliyordum. Görünmez enerji dalgaları, kavurucu sıcak bir günde yerden yayılan ısı gibi formlarından yayılıyordu.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Bu yaratığın Ariyon'un ve benim kaderimi elinde tuttuğunu bildiğim için saygı göstermek istedim.

"Bir Maven şifacısını görmeyi kabul ettik," diye bir ağızdan konuştular ki bu dehşet vericiydi.

Sertçe yutkundum. Teknik olarak beni görmeleri için onları kandırmıştım. "Ben bir Maven şifacısıyım ve başka ne olmamı isterseniz. Her şey olabilirim. Gücüm öyle ki herhangi biriyle yeteneklerimi değiştirebilirim."

"Kül ve Gölge Evi," diye homurdandı dişi baş.

"Yaratılışa karşı," dedi aslan.

"Evet. Doğal değil," diye kabul etti erkek fae.

Kuzgun sadece yüksek sesle öttü ve Yanric'in Ariyon'un omzundaki yerinden hafifçe titremesine neden oldu.

Sertçe yutkundum, söylediklerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yaratılışa karşı mı?

"Bu onun suçu değil," diye seslendi Ariyon yanımda, "bu şekilde yaratılmış olması. Bunu ailem yaptı. Öyle değil mi?"

Ne?

Ariyon'a aklını kaçırmış gibi baktım ve sonra mağaradaki ışık titredi.

Quorum'a baktığımda aslan başının Ariyon'a merakla baktığını gördüm. "Gerçek tarihi bilen bir Madden. Gerçekten de ilginç."

Yaratık, kadının başı bize dönük olacak şekilde ağırlığını kaydırdı. "Önemli değil. Bu toplantıyı neden düzenlediniz?"

Tamam, bu kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı.

Sertçe yutkundum. "Sanırım Ariyon'un hayatını kurtarıırken bedenini buraya getirmek için yanlışlıkla bir geçit kullandım. Ölümlü bir bedeni Sonsuzluk Âlemi'ne getirmenin kurallara aykırı olduğunu biliyorum ve bu yüzden onun eve dönmesine izin vermeniz için size yalvarıyorum. Benden istediğinizi alabilirsiniz. Bırakın hatamın sonuçlarına katlanayım. Hayatımı bile vermeye hazırım."

"Hayır!" Ariyon bağırdı ve sonra sudan yukarı çekildim ve havada asılı kaldım. İçimdeki panik duygusu midemi bulandırdı. Görünmeyen bir güç tarafından sudan çıkarılmıştım, doğrudan Çekirdek'in üzerinde süzülürken uzuvlarımdan su damlıyordu.

Ariyon ve Yanric çılgık atıyorlardı ama ben hiçbir şey duyamıyordum; ağızları hareket ediyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu. Yaratığa baktım ve artık tek bir formu paylaşmayan bedenlerini birbirinden ayırmalarını hayranlık ve dehşet içinde izledim. Fae erkek ve kadın, sanki görünmez bir merdivenden çıkıyormuş gibi, benimle kafa kafaya buluşmak için havaya doğru yürürken çıplaktılar. Aslan uzun kuyruğunu salladı ve altı ayak boyundaki kuzgun uçarak arkama kondu. Etrafım sarılmıştı.

Kadın, "Fallon Bane, Ariyon Madden'ı yaşayanlar diyarına geri döndürmek için canını verir misin?" diye sordu.

Ariyon suyun içinde çılgınca çırpınıyordu ama ben hiçbir ses duyamıyordum. Sadece çırpınısını görebiliyordum. Dikkatimi çekmeye çalışıyor, hayır demem için başını şiddetle sallıyordu. Gözlerimi ondan ayırıp konuşan kadına baktım.

Hiç tereddüt etmeden "Yaparım," dedim.

Aslan başını geriye eğdi ve kükredi, boğazımdan bir şaşkınlık çılgılığının kopmasına neden olan unutulmaz bir ses.

Kuzgun fae adama baktı ve gözleri gümüş renginde parladı. "Onun ikinci hayatını al. Bırak bu kalsın. Bu bedenle yapabileceği hâlâ iyi şeyler var."

Fae adam başını salladı. "Pekâlâ. Ariyon Madden yaşayanlar diyarına geri dönecek. Sen, Fallon Bane de eski haline döneceksin ama öldüğün zaman bu son olacak. Yeniden doğuş yok, Sonsuzluk Diyarı'nda sonsuza dek yaşama şansı yok."

Kaşlarımı çattım. "Zaten bu benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı, değil mi? Kül ve Gölge Evi'nden olanlar oraya gitmez."

O zaman hepsi birbirine baktı ve teker teker başlarını salladılar.

"Neyden vazgeçtiğini bilmen gerektiği için, zihnine bilgi aktaracağım. Türünüzün gerçek tarihini bir kerede öğreneceksiniz."

Solana'nın anılarını onunla paylaştığıma benzer bir duygu beklerken göğsüm kabardı; bunaltıcıydı ama bu aynı zamanda sadece geçmişti. Bu ne anlama geliyordu? Hangi "gerçek" tarihi bilmiyordum? Kül ve Gölge Evi'nden bazı insanların Sonsuzluk Âlemi'ne girmesine izin verilmiş miydi?

"Bu biraz acıtabilir," dedi adam.

Fae sadece beni işaret etti ve kafatasımda büyük bir baş ağrısı oluştu. Sanki yüzlerce kitap okumuşum gibi beynime bir yığın bilgi yüklenirken nefes nefese kaldım.

Başlangıçta sadece iki Ev vardı. Üçüncüsü Fae'ler tarafından yaratıldı. Halkım üzerinde deneyler yapıldı ve onlara asla sahip olmamaları gereken karanlık güçler verildi: doğal olmayan ateş, yıkıcı büyü, lanetler ve vebalar. Her şeyi düşünürken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Deneyin istenmeyen sonuçları oldu ve atalarım delirmeye başladı. Verilen zararı kontrol etmek için,

diğer kraliyet aileleri onları katletmek için oy kullandı. Öldüklerinde, yeni bir yere, Yeniden Doğuş Diyarı'na götürüldüler ve sihirsiz yeni bir hayat için bir şans verildi. Ancak, bu yeni büyüsüz hayat çoğuna cazip gelmedi. Güç olmadan yaşayamazlardı ve güce susamışlardı. Böylece sistemi nasıl aşacaklarını öğrendiler. Büyülü yaşayan fae'lerin kanıyla beslendiler ve onlardan güç çekerek bugünkü halleri olan Nightling'leri yarattılar. Yaratılışın gözünde iğrenç yaratıklar.

Yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

Artık Dipsiz Kuyu'yu ve kanla beslenerek Nightling olmayı seçen ruhların öldükten sonra nasıl oraya atıldığını ve temelde varoluştan silindiğini biliyordum. Öldüğümde gideceğim yer orasıydı, büyüsüz bir hayat yaşayabileceğimi ve bir başkasından güç çalma ve kara büyü kullanma dürtüsüne dayanabileceğimi asla kanıtlayamamıştım.

Bu kadar çok bilginin bir anda doğaüstü bir şekilde üstüme boca edilmesini sindirirken göğsüm kabardı. Hâlâ çılgılık atarak dikkatimi çekmeye çalışan Ariyon'a baktım.

Böyle olmamın ailesinin suçu olduğunu söylerken kastettiği buydu. Maddens'ler bu karanlık fikrin liderleriydi, atalarım üzerindeki deneyleri yönetenlerdi. Halkımın ilk başta kurban olması ama sonunda şiddetin faili haline gelmesi ne kadar komik.

Ama tam da bunu düşünürken, nedenini öğrenmiş : Baneler ve deneylerin denekleri olan diğerleri gönüllü olmuşlardı. Daha fazla güç istiyorlardı ve bunu nasıl elde edecekleri umurlarında değildi. Rıza göstermişlerdi ve şimdi sonuçlarıyla yaşamak zorundaydılar.

Ariyon ve Yanric'e iyi olduğumu bildirmek için küçük bir gülümseme verdim ve sonra başımı kaldırıp Çekirdek'e baktım.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim," dedim onlara. "İkinci hayatımı kaybetmek benim için sorun değil. Sadece Ariyon'un eve gitmesine izin verin."

Fae kadın cevabıma biraz şaşırmış gibiydi ama başıyla onayladı. Sonra bir adım öne çıktı. "Pekala, Fallon Bane. İsteğin kabul edildi."

O sırada Ariyon suyun içine çekildi ve Yanric bundan kaçınmak için havaya uçtu. Çekirdek beni havada tutan gücü bıraktığında çığlık attım ve suyun içine daldım, kocaman bir ağız dolusu su aldım ve sonra öksürerek çıkarmaya çalıştım. Su ağzıma girdikçe ciğerlerim yanıyor, beni boğuyordu. Yanric suya daldı, saçlarımı ve parmaklarımı gagalayarak beni yukarı çekmeye çalıştı, ancak vücudum sarsılırken görüşümün kenarlarında siyahlık dans etti.

Çılgınca suyun etrafına baktım ama Ariyon'u bulamadım. Ve sonra aklıma geldi.

Ben ölüyorum. Şu anda ikinci hayatımı elimden alıyorlar. Onu öldürüyorlar.

Eğer ben bir daha elli yıl yaşasaydım, ben yaşamazdım.

Her şeyin sona ereceğini ve Sonsuzluk Diyarı'nın sunduğu kitaplarda okuduğum o güzel öbür dünyada bile sonsuza kadar yaşayamayacağımı düşündüm. Ancak bir yıl geçmeden öleceğimi bilmek göğsümde bir ağrı oluşmasına neden oldu.

Sanki görünmeyen bir güç vücudumdaki ikinci yaşamı çekip çıkarıyormuş gibi, aniden mideme bir boşluk hissi çarptı. Onun yerini kasvetli, mide bulandırıcı bir his aldı, sanki vücudumda aniden daha fazla yer vardı ve kara büyüm bu alanı doldurmak için genişliyordu. O kısacık anda, Emmeric'in ikinci hayatımdan vazgeçtiğimde karanlık güçlerimin beni ele geçireceğini söylediğini duydum. Bu önsezi o anda doğru gibi geldi ama bu düşünceye dalacak vaktim olmadı; karanlık beni ele geçirdi, ruhumun her parçasını sardı, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

YİRMİ BİR FALLON

Gözlerimi açtım ve nefes nefese kaldım, yan döndüm ve bir ağız dolusu su öksürdüm.

"Fallon," diye nefes aldı Ariyon, kollarımda küçük daireler çizerek. Boğazım ve ciğerlerim ateş yutmuşum gibi yanıyordu.

"Ona dokunabilir misin?" Solana'nın sesi kafa karışıklığımı yarıp geçti ve Ariyon'un elleri açıkta kalan üst kollarımda dondu kaldı. "Ne zamandan beri?" diye sordu, ses tonunda bir suçlama izi vardı.

Yavaşça doğruldum ve odayı gözden geçirdim. Ariyon ve ben su içindeydik, Yanric de yanıma gelmek için zıplıyordu. Solana ve Kraliyet Muhafızı sevgilisi, onun hayatını kurtardığım yemek , üstümüzde duruyordu. Endişeli görünüyordu ama zarar görmemişti.

Ariyon uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Şu andan beri," diye yalan söyledim. "Güçlerimizi değiştirmemizin bir yan etkisi olmalı."

Gözleri kısıldı ama biraz yumuşayarak başını salladı. "İkisini de kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem az Fallon." Bir kraliçe için duyulmamış bir şekilde hafifçe eğildi. Onun bu mütevazı kabulü karşısında göğsümde bir gurur kabardı.

Başımı salladım, ona zayıf bir gülümseme verdim ve kendi başımı eğdim.

Ariyon'un yardımıyla biraz sallanarak ayağa kalktım. Kolumdaki kesik iyileşiyordu ve bunun Ariyon'un beni büyüyle beslemesinden kaynaklandığını fark ettim.

"Hey." Ondan uzaklaştım ve ona ters bir bakış attım.

Uzandı ve kolumu tekrar ellerinin arasına aldı, bakışları ona durmasını söylemem için bana meydan okurcasına yanıyordu.

'*Bırak seni iyileştirsin. Onun için sonsuzluk şansından vazgeçtin,*' diye verdi Yanric.

O söyleyince.

Yanric'e, "*Git Eden, Hayes ve Ayden'e Ariyon'un döndüğünü söyle,*" dedim ve omzumdan uçarak bir duvarın içinden geçmeden önce dumana dönüştü.

Kraliçe Ariyon'un ellerine baktı ve gözleri tekrar kısıldı. "Fallon, eminim baban senin için endişeleniyordur. Ben de bu çileden sonra yeğenimle ailece biraz yalnız istiyorum. Eminim Blair ve Ayden de onu görmek için sabırsızlanıyordur."

Blair. Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Solana bana Ariyon'un nişanlı olduğunu ve aramızdaki her neyse onun peşinden gitmemem gerektiğini hatırlatıyordu. Ne yazık ki benim için bu derin ve geri dönülmez bir aşktı.

Acımı yüzümden uzak çalışarak Ariyon'a baktım ve artık iyileşmiş olan kolumu yavaşça onun elinden kurtardım. "Döndüğüne sevindim. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Fallon-" diye başladı.

"Arayı sonra kapatırız. Şimdi ailenle birlikte olmalısın. Herkes çok endişelendi." Ondan birkaç adım uzaklaştım ve Solana'nın önünde durarak ona derin bir reverans yaptım, o da başını sallayarak bana karşılık verdi.

"Yaptığını unutmayacağım," dedi ve yanındaki adama, adını bile bilmediğim sevgilisine işaret etti.

Sertçe yutkundum ve başımı sallayarak ona zoraki bir gülümseme verdim.

Blair. Blair ile nişanlı.

Ariyon'un güvende olduğunu, sonunda onu hayata döndürmeyi başardığımı kutlamak istiyordum. Bunun gerçek olmasına çok sevinmiş olsam da sevinemedim çünkü başka biriyle evleneceğini hatırlamak ruhumu eziyordu. Sadece yalnız kalmak istedim.

Odadan ıktım ve muhafızı kalenin girişine kadar takip ettim. n merdivenlerden bahçeye ve sık ağaçların arasına doğru ilerlerken başıyla beni onayladı. Elimde olmadan kederin içimi ele geçirmesine izin verdim.

Milyon yıl geçse de beni pebilecek ve bana dokunabilecek bir erkek bulacağımı ve sonra da onun bir başkasıyla evlendirilmesini izlemek zorunda düşünmezdim. Bunun gerçekleştiğini greceğimden değil, onlar okulu bitirip evlendiklerinde ben çoktan ölmüş olacaktım. Belki de en iyisi buydu. Ben şehri kurtarıırken öldükten sonra Ariyon'un onu teselli edecek bir Blair'i olacaktı. "Fallon!" Kasabaya geri dönmemi sağlayacak orman yoluna ulaştığımda Ariyon bağırdı.

Eden ve ağlayarak uyuyacağım.

Seslendiğini duyunca kaskatı kesildim ama yürümeye devam ettim. şu anda onu görmek istemiyordum. Görevi, Blair ve kader bizi birbirimiz için yaratmış gibi hissettirse de aslında hiçbir zaman birlikte olamayacağımız gerçeği hakkında kaçınılmaz bir konuşma yapmak istemiyordum.

Solana buna izin vermezdi, Yaldızlı şehir vatandaşları da vermezdi. Ayrıca, zaten yaşamak için çok kısa bir zamanım vardı. En iyisi önümüzdeki birkaç ayı ölmeden önce herkesi kurtarmak için yeteneklerimi geliştirerek geçirmekti.

"Fallon Brookshire!" Ariyon bğrd ve babamın soyadını kullanması kalbimi sıkıştırdı. Omzumu çekti ve tam dudakları dudaklarıma çarparken döndüm. Nefesim kesildi ve o da bu sesi yuttu, boşluğu kullanarak dilini ağzımın içine soktu ve benimkine değdirdi. Boğazımda bir inilti oluştu ve beni bir ağaca yaslanana kadar geriye doğru itti.

Arzu gğşmn içinde iek açtı ve bacaklarımmın arasına sıcaklığın dolaşmasına neden oldu. Ona karşı inlerken kalbim çırpınıyordu.

dudaklarım. Parmaklarım titreyerek, çenesinin keskin hatlarını okşamak için uzandım. Bu öpücük aç ve çaresizdi, sanki ben oksijenmişim de o boğuluyormuş gibi. Vaatlerden ve çiçek açmayı bekleyen bir aşktan bahseden bir öpücüktü.

Bedenlerimiz birbirine bastırırken parmakları açgözlülükle kalçalarımı çekiyordu ve onun hızlı kalp atışlarının benimkilerle eşleştiğini hissedebiliyordum. Sonunda benden uzaklaştığında, erimiş gümüş bakışlarında vahşi bir ifade vardı.

"Sana aşışım Fallon. Derin, çılgın, korkutucu bir aşk," diye haykırdı cesurca.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ama sonra Solana'nın bana Blair'le nişanlandığını anlattığı anı aklıma geldi.

"Ben de seni seviyorum, Ariyon." Evet, o benim ilk aşkımdı, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. "Ama teyzen senden önce Blair'le evlenip çocuk sahibi olman gerektiğini söyledi..."

Başını meydan okurcasına salladı. "Altı beri bunu söylüyor. Böyle bir şey olmayacak ve ben de bunu ona sık sık söylüyorum. Ayden evlenecek ve çocuk sahibi olacak. Ben yapmayacağım. Kimseyi isteyerek dul ve yetim bırakmayacağım."

Onun sözleriyle vücudumda bir rahatlama hissettim. Söyledikleri pek çok açıdan üzücü olsa da, duymaya ihtiyacım olan şeydi. Kendime ait karanlık bir sırrım olduğunu, bir yıl içinde öldüğümde onu dul bırakacak kişinin aslında ben olacağımı düşünerek sertçe yutkundum.

"Döndüğüne çok sevindim." Onu kendime doğru çektim, bedenlerimiz sıkı bir kucaklaşmayla birbirine geçerken kollarımı ona doladım. Kokusu beni sarmıştı; sandal ağacı ya da nane gibi ne olduğunu anlayabileceğim bir koku değildi. Sadece Ariyon'du.

"Orada neredeyse deliriyordum Fal," diye boynuma doğru nefes aldı. "Umarım arkadaşım Pax kurtulmuştur." Geri çekildi.

"Dövüşmek üzere olduğun dövmele adam mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Kaybettiğim için, onu başka biriyle dövüştürdüklerini ve kazanırsa... Yeniden doğmasına izin vermeleri gerektiğini düşündüm."

Artık tüm bunların ne anlama geldiğini bildiğime göre, Pax'in büyüsüz olarak yeniden doğacağını ve kendisine bir Nightling olma ve sonunda ruhunun Dipsiz Kuyu'da silinmesi ya da büyüsüz kalıp öldüğünde Sonsuzluk Diyarı'nda yaşama seçeneği sunulacağını biliyordum. Hâlâ sahip olsaydım benim için kolay bir seçim olurdu. "Sence büyüsüz kalacak mı?"

Ariyon şaşırmış görünüyordu. "Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Quorum bana dev bir doğaüstü bilgi dökümü verdi." Kafama vurdum.

Başını salladı. "İstediyini ama ilk ayın zor olduğunu söyledi. Bunun ne anlama gerçekten bilmiyorum." Ariyon düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu, kaşları arkadaşı için duyduğu endişeyle birbirine yaklaşıyordu.

Konuşacak çok şey vardı ve ben duş alıp üstümü değiştirmek istiyordum.

"Ben eve gidip üstümü değiştireceğim. Sen teyzenle ziyarete git. Yanric Eden ve diğerlerine haber veriyor. İki saat sonra senin evinde buluşalım mı?"

Ariyon beni kendine doğru çekti. "Teyzemi unut. Seni bir daha gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Seninle eve kadar yürüyüp dışarıda bekleyebilirim. Marissa seni arıyor, Fallon. Senden bir şey istiyor," diye iddia etti.

Benden ne istediğini biliyordum, tahtı ele geçirmek için Solana'dan çalmaya çalıştığı kolye için bir damla kan. Ariyon beni Batı Yakası'na doğru çekti, ama ben onu Doğu Yakası'ndaki Bane Malikânesi'ne bakacak durdurdum.

"Artık Bane Malikanesi'nde yaşıyorum. Teyzen beni tugaya davet etti ve ben de tüm şehrin önünde ona bağlılık yemini ettim."

Kaşları havaya kalktı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kahretsin, arayı gerekiyor."

Öne doğru eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İki saat sonra seninle evinde buluşacağım. Lütfen gidip biraz teyzenin yanında otur ve sinirlerini yatıştır. Seni gerçekten özledi."

Kaşlarını çatı. "Tamam, ama Ember'ı al." Gözlerimi devirdim. "Peki."

Saraya geri döndükten sonra Ariyon beni ahıra götürdü ve Ember'a bindirdi. Eve doğru at sürdüm, kafam az önce olan her şeyle doluydu.

Hayatımın en stresli haftalarından bazılarının doruk noktasıydı. Ama Ariyon artık geri dönmüştü ve ben de rahatlamıştım.

Eve döndüğümde babam oradaydı. Muhtemelen Yanric aracılığıyla Sonsuzluk Diyarı'na gittiğimi ve Ariyon'u kurtardığımı öğrenmişti. Bundan hiç memnun değildi. Benimle en az bir saat boyunca iyi seçimler yapmam ve güvende kalmam konusunda konuştu. Ona en az yirmi kez iyi olduğumu ve güçlerimiz yer değiştirdiği için yakın zamanda Sonsuzluk Âlemi'ne dönmeyeceğimi söyledim. Sonunda yumuşadı ve duş almama, üstümü değiştirmeme ve ikizlerin evine gitmeme izin verdi.

Ember'ı sokaklarda sürdüm ve bir fae çiftinin yanından geçerken bana selam verdiler ve saygı işareti olarak yumruklarını kalplerinin üzerinde tuttular.

Huh.

Yoldan geçen bir sonraki kişi, her ikisi de çayırdan kır çiçekleri taşıyan küçük çocuklu bir kadındı.

"Anne, prensi kurtardı!" diye duyurdu kız. Ember'ın peşinden koştu, çiçeklerini bana doğru fırlattı ama çiçekleri yakalayamadım ve yere düştüler.

Şok içinde ona el salladım, tam o sırada Yanric omzuma kondurdu.

"Kraliçe size Alev Nişanı veriyor," diye duyurdu Yanric.

"Neyin nesi? Ona doğru baktım.

"Gösterdiğiniz olağanüstü cesareten ötürü, Yaldızlı Şehir'in en yüksek şeref madalyasıyla ödüllendirileceksiniz. Sesinde gurur vardı.

Sertçe yutkundum ve tanıdığıma baktım.

"Kraliçe Solana mı söyledi bunu?

O kadar sıcak ve soğuktu ki onu anlamakta zorlanıyordum. Benden hoşlanıyor muydu yoksa sadece tahammül mü ediyordu?

O karar verdi. Sarayın dışındaki haberci panosuna astı. Artık bu şehirdeki herkes biliyor.

Bu güzel bir duyguydu, ilk günden beri peşinden koştuğum bir duyguydu.

Buraya geldim. Göğsüme bir hafiflik yayıldı ve kendimi biraz daha uzun taşıyarak gülümsedim.

Yanric, "Bence aşık olduğun çocuğu kurtararak ona sana güvenebileceğini gösterdin," diye ekledi.

Buna güldüm. "Ama ben onun hayatını iki kez kurtarmadım mı?

Ariyon'a giderken el sallamaları ve saygıyla eğilmeleri garipti ama buraya ilk geldiğimde aldığım bakışlardan kesinlikle daha iyiydi.

Ember'ı Ariyon'un ahırına açıklığa çektiğim anda Eden evin arka kapısından fırlayıp bana doğru koştu.

"Başardınız!" diye bağırdı, kocaman bir sırıtışla. "Teknik olarak başardık çünkü güçleri nasıl değiştireceğimizi bulan bendim."

En iyi arkadaşşıma gülümsedim ve elini uzatıp sertçe sıktım. "Sen olmasan bunu gerçekten yapamazdım."

Yanric ciyakladı. "Ve

Yanric," diye ekledim.

Ariyon daha sonra evden çıktı ve Ember'in dizginlerini çekerek onu gitmemizi istediği yöne doğru götürmek için avluyu geçti.

Belim. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni attan indirdi ve önünde ayaklarımın üzerine dikti. Öne doğru eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Aww," diye bağırdı Eden. "Aşıklar yeniden bir araya geldi."

Ariyon sırttı, bir kolunu rahatça omuzlarıma doladı ve sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi beni yanına yatırdı.

Kalbim bu temas karşısında çılgınca çırpındı, çok istediğim ama henüz alışık olmadığım bir şeydi bu.

Ayden ve Hayes evden çıktılar ve bizi selamladılar. Ayden'in bakışları Ariyon'un omuzlarıma doladığı koluna gitti ve gülümsedi. Küçük ama içtendi, sanki bana ihtiyacım olan her şeyi verebilecek doğru kardeşle birlikte olduğum gerçeğini kabullenmeye başlamıştı. Öyle olmasını umuyordum. Ayden'in hayatımda kalmasını gerçekten istiyordum ama Ariyon'un benim için yaratılmış kişi olduğunu da inkâr edemezdim.

Hayes, Ariyon'a yaklaşırken, "Kardeşim, hapiste yontulmuşsun," dedi ve hepimiz güldük.

Küçük partiyi içeri taşıdık ve orada Nightling Satrancı oynadık, paket yemek yedik ve neredeyse sokağa çıkma yasağı gelene kadar hikâyeler anlattık. Ariyon bana kendi atımı alana kadar Ember'a binmem konusunda ısrar etti. Ben de Eden'i eve götürdüm ve sonra kendi atıma bindim. Bane Malikânesi'ne geri döndüğümde, Ariyon'un ısrar ettiği gibi Yanric'e eve sağ salim ulaştığımı haber verdim.

"*Tüm bu uçuşlar için bana bir şeyler atıştırsa iyi olur,*" dedi Yanric ve sonra havalandı.

Yatmaya hazırlanırken babama iyi geceler dileyerek gülümsedim. Birkaç dakika sonra yorganın altına girmiş, yüzümde bir sırıtışla süslü yatak odasının tavanına bakıyordum.

Ariyon'u geri aldım ve beni sevdiğini söyledi. Hiçbir şey bu duyguyu mahvedemezdi. *Hiçbir şey.*

İşkence dolu rüyalarla dolu bir gece dışında zar zor uyudum.

YİRMİ İKİ FALLON

Ertesi gün halsiz bir şekilde uyandım, yatakta doğruldum ve korkunç rüyaları düşünmemeye çalıştım. Kan, hayaletler, ormanda Ariyon'un peşinden koşarken onu ağaçların arasında Blair'le öpüşürken görmem.

Başımı salladım. *Ne korkunç bir geceydi.* Hiç kâbus ya da rüya . Genellikle başımı yastığa koyduğumda kendimden geçerdim ve uyandığımda hiçbir şey hatırlamazdım.

Bane Malikânesi'nin büyük mutfağına indiğimde Yanric ve babam masada oturmuş yemek yiyor, yeni temizlikçimiz de tezgahları siliyordu.

"Günaydın." Bana neşeyle gülümsedi. Adı Daniella'ydı ve çok tatlıydı. Kraliçe tarafından Bane Malikanesi'ne hizmet etmeleri için işe alınan fae'lerin Batı Yakası'ndan oldukları ve işe gerçekten ihtiyaçları olduğu ortaya çıktı. Başka türlü alabilecekleri işlerden daha yüksek ücret alıyorlardı, bu yüzden onları işe aldık. Bu komikti çünkü babam hala arkasını temizliyordu, Daniella da onun arkasından geliyor ve tertemiz bir tezgahı tekrar siliyordu. Hepimiz onları iyilik olsun diye çalıştırdığımıza dair bir anlayışa sahiptik, cevap veremediğimiz için değil.

ya da kendi pisliğimizi kendimiz toplardık. Hatta babam Daniella buradayken oturup sıcak bir yemek yemesi için ısrar etti.

Kapı çalındı. Almak için ayağa kalktım ama yeni uşamız ve otuzlu yaşlarında iki çocuk babası Benjamin'in önce koşup aldığını gördüm. Bir dakika sonra Ariyon'la birlikte odaya tekrar girdi.

"Prens Ariyon Madden Fallon için burada, efendim." Babama sanki bir kralmış gibi hitap ediyordu ve bu beni her seferinde sırttırtıyordu.

Babam kıkırdadı. "Tamam, teşekkürler. İçeri gel oğlum."

Kaslı vücuduna zar zor oturan gömleğiyle Ariyon'un yaklaşmasını izlerken kalbim neredeyse göğsümde yerinden çıkacaktı. Orada başına her ne geldiyse görünüşüne iyi gelmişti. Sarı saçları omuz hizasındaydı ve ensesinde bir erkek topuzu şeklinde toplanmıştı ve kolları artık Ayden'inkilerden daha büyüktü.

"Selam." Ariyon bana el salladı ve sonra endişeyle babama baktı. "Erken olduğunu biliyorum ama sizinle kahvaltı edip konuşabilir miyim efendim?"

İçimde bir endişe filizlendi. Neden babamla konuşmak istiyordu?

"Tabii ki." Babam biraz şaşırmış görünüyordu ama boş bir koltuğu işaret etti. "Sana Isariah'da sunduğum kahvaltıdan çok daha güzel bir kahvaltı." Babam taze meyveleri, çırpılmış yumurtaları ve ballı jambonu işaret etti.

Ariyon gülümseyerek yerine oturdu. "Ben de sizinle bu konuda konuşmak efendim. O gün kaçıp gittiğim ve size karşı kaba davrandığım için özür dilemedim. Kızınıza gerçekten değer veriyorum ve birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi umuyordum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Özür dilemek ve babamı daha iyi tanımak için mi geldi? Bayıldım.

"Onunla evlenmeli ve çocuklarını doğurmalısın," diye gözlemledi Yanric, tam ben suyumdan bir yudum alırken.

Şok içinde öksürdüm, neredeyse masanın üzerine tükürecektim ama iki adam da bana bakarken bardağa geri koymayı başardım.

"Yanric komik bir şey söyledi," diye hırıldadım ve kuşuma ters ters baktım.

"Özür dilemene gerek yok evlat. Fallon'un aileni öldüren kadının kızı olduğunu öğrenmenin seni şoke ettiğini şimdi anlıyorum."

Ariyon uzanıp çıplak elimi sıktı ve sonra babama baktı. "Anlayışın için teşekkürler. Bana hayatından bahset. Ailen ne iş yapıyordu? Hep Isariah'ta mı yaşadın?"

Babam başını salladı ve ben gülümseyerek arkama yaslanıp bu dünyada en çok sevdiğim iki adamın birbirlerini tanımlarını izlerken hikâyeler anlatmaya başladı. Bu şimdiye kadarki en güzel şeydi ama yine de... İşkence dolu rüyalarla geçen bir gecenin ardından bu sabah uyandığımdan beri kendimi hiç kendim gibi hissetmemiştim. Sanki üzerime kara bulutlar çökmüştü ve kalbime girip orada ikamet etmeye çalışan hüznü üzerimden atamıyordum.

'Çılgın birkaç hafta oldu. Kendinize bir mola verin,' Yanric teklif etti.

Başımı salladım, kuşumun boynunu biraz kaşımak için uzandım ve sonra ekmek kırıntılarının tadına baktım. Kahvaltı çabucak bitti. Ariyon'la birlikte okula gitmek için dışarı çıktığımızda, ahırda bağlı duran beyaz aygırı görünce nefesim kesildi. Üzerinde uzun bir battaniye vardı ve sağ arka köşesinde kraliçenin kraliyet alevi amblemi işlenmişti.

"Onun adı Ranger. Nazik ama güçlüdür. Halamın en iyi savaş atlarından biri. O senin," dedi Ariyon.

"Bunu bana vermekte bir sakınca görmüyor mu?" Bırakın bu kadar güzel bir atı, tek başıma bir ata sahip olmayı bile hayal edemezdim.

Ariyon başını salladı. "Sen Bastian'ı ve beni kurtardıktan sonra en azından bunu yapabilir."

Bastian. Yani aşığın bir adı vardı.

Okula yan yana gidiyorduk, Ariyon Ember'a, ben de Ranger'a biniyordum. *Erkek arkadaşım*la okula gitmek, aşık olmak gerçeküstü bir duyguydu. Bu her zaman istediğim bir şeydi. Ama uyandığımdan beri hissettiğim huzursuzluktan kurtulamıyordum. Kötü bir ruh hali içindeydim ve iyi bir gece uykusunun beni bu ruh halinden kurtaracağını umuyordum.

Atlarımızı ahıra bıraktıktan sonra Ariyon'u atölyesine doğru çektim. Dersten önce ona bir şey göstermek istiyordum. Bir zamanlar bana kırmızı güllerin resmini verdiği küçük bahçe avlusuna girdiğimizde, başparmağını avucumun üzerinde gezdirerek sırttı.

Onu içeri götürürken "özlemişim," dedi.

Öyle olduğunu hayal ettim. Burası onun yetenekleri ve yaratıcılığı ile doluydu ama aynı zamanda stres atmak için gittiği bir yer gibi görünüyordu.

Işığı yakarak onu arka duvara, hayatından çıkardığı tüm günlerin beyaz çetelesinin tutulduğu yere çektim.

Başını kaldırıp baktı, gözlerini kısarak tepedeki beyaz hemen altındaki yarım düzine parlak sarı çeteleye baktı.

"Bunlar ne?" diye sordu hayretle. Sesinin kızgın çıkmamasına sevinmişim. Onun sanatına dokunmuştum ve bu konuda kızmasını istemiyordum.

Ona döndüm ve sonsuz gibi görünen gri-mavi gözlerine baktım. "İyileştirme yeteneğine sahip olduğumda, sen olmanın nasıl bir şey olduğunu, başkalarının acısını hissetmenin ve onlara yardım edebileceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten deneyimledim. Bir hayat kurtarmanın ya da bir yarayı onarmanın nasıl bir şey olduğunu ve bunun hayatınızdan çaldığı zamanla kıyaslandığında ne kadar önemsiz kaldığını biliyordum."

Keskin nefes alış verişi kollarımın titremesine neden oldu. "Sarı izler iyileştirdiğin insanlara mı ?" Ses tonunda yine bir hayranlık vardı.

Başımı salladım. "Sen hayatının bir bölümünü verdiğin için kendini kaybetmiş olabilirsin ama ben kurtardığım hayatlarla büyülenmişim." Hâlâ Solana'nın sevgilisini ve Ariyon'u da saymam gerekiyordu.

Yüzü bir an için düştü ve sanki evcil hayvanını öldürmüşüm gibi üzgün görünüyordu.

"Hayır, Ariyon, özür dilerim. Ben... ben yanlış bir şey mi söyledim?"

Başını salladı, elini uzattı ve parmaklarını önce yanağımda sonra da boynumda gezdirdi. "Hayatım boyunca bu yeteneğe sahip oldum ve sadece benden ne aldığına odaklandım. Bir aydan daha kısa bir süredir sendeydi ve içindeki güzelliği gördün. Başkalarına ne verdiğiine odaklandın."

Beni kendine doğru çekti, alnını alnıma yasladı ve tüm vücudunu bana doğru bastırdı. Benimkine mükemmel bir şekilde oturdu ve gülümseyerek içime çektim. Kokusu sarhoş ediciydi.

Tam burası, bu tür bir tüm vücut teması, asla alışamayacağımı düşündüğüm bir şeydi. Başka bir insanla yakın temasa geçtiğimde içimi bir korku dalgasının kaplamaması, bir genç kızın -herhangi bir insanın- hissetmesi gereken her şekilde normal hissetmek harikaydı.

Tam dudaklarıma bakarken çenemi yukarı kaldırdım ve sonra ağzımı yakalamak için öne doğru eğildim. Dudaklarımız vücuduma zevk dalgaları gönderen yavaş, kışkırtıcı bir öpücükle buluştu. Aramızda manyetik bir çekim vardı, sanki kader bizi daha da yaklaştırmaya çalışıyordu. Elleri enseme kavradı, dili usulca benimkini okşadı ve baş döndürücü bir mutluluk dalgası içime doldu. Ama beni takip ediyormuş gibi hissettiren kara bulut tarafından çabucak kovuldu, nemlendirildi. Sanki duygularımı yüzde 50 oranında hissediyordum, bir şekilde azalmış gibiydim.

Geri çekildi ve yanaklarımın kenarlarını nazikçe tutarken mahcup bir gülümseme verdim. "Sınıfa gitmeliyiz, yoksa asla ayrılmak istemeyeceğim."

Nefesim kesilmişti. Ona dersi asıp bütün gün burada öpüşmemiz gerektiğini söylemek istedim ama öğretmenlerinin ve arkadaşlarının uzun bir aradan sonra onu görmek için sabırsızlandıklarını biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse bugün kendimi tam olarak hissetmiyordum.

Bununla birlikte sınıfa birlikte yürüdük, ancak artık bir şifacı olmadığımı fark ettim. Üstat Clarke elinde eski programımın bir kopyasıyla Piroteknik sınıfının dışında beni bekliyordu. Programa eklenen tek şey, haftada bir gün dersten sonra, davet edilen diğer herkesle birlikte ağırlık çalışması yapmamdı. Okumam muazzam bir şekilde geliştiği için özel dersim de haftada bire düşürülmüştü. "Seninle gurur duyuyorum," dedi Clarke Usta, elimi sıkarak. Gitmeden önce omzunu.

Sözleri çok tatlıydı ve beni iyi hissettirmesi gerekirdi ama yine de yapışan melankoliden kurtulamadım ve beni bir tür uyuşmuş hüzne sürükledi.

"İyi misin? Yanric sordu.

"Ben iyiyim. Sadece daha iyi bir uykuya ihtiyacım var. Öğle yemeğinde buluşalım mı?"

O uçup gitti ve ben de zil çaldığı sırada sınıfa girdim.

Günün geri kalanı hızla geçti. Ariyon öğle yemeğinde benimle oturdu, el ele tutuştuk, yanağımı okşadı, parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bulduğu her fırsatta bana dokundu ve kendimi çok görülmüş, çok sevilmiş, çok normal hissettim. Bana birkaç kez iyi olup olmadığımı sordu. Sanırım iyi olmadığımı ama ona ve Eden'a iyi uyuyamadığımı söyledim.

Şimdi Hayes'le birlikte Avis'e gidiyordum. Vardiyamdan önce Batı Yakası'nda Akademi için ikinci bir öğrenci tedavi kliniği olarak kullanılacak olan "dondurma" dükkânı hakkında bir toplantı yapacaktık.

Eczacı dükkânına girdiğimizde Mable oradaydı. Avis bizi gülümseyerek karşıladı ama bana baktığında yüzü düştü. "Bugün kendini iyi hissediyor musun Fallon?"

Midem düğümlendi. O biliyordu. Enerjiyi görebiliyordu, bu yüzden elbette kendimi kötü hissettiğimi biliyordu.

Omuz silktim. "Zar zor uyudum. Çılgın birkaç gün oldu."

Mable kaşlarını çattı. "Anlaşılabilir, canım."

Bu konuyu kapattık ama Avis hâlâ bana dikkatli bakışlar atıyordu ve bu da beni geriyordu.

Avis Kapalı tabelasını astı ve hepimiz toplantı için yemek masasının etrafına oturmak üzere evinin mutfağına gittik.

"Fark ettiğiniz gibi, küçük projemize Mable'ı da davet ettim." Avis Eden'in annesine gülümsedi.

Mable ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Alınma ama neden? O bir şifacı değil," diye sordu Hayes.

Avis başını salladı. "Çünkü o sadece ailesinin bağışladı.

Batı Yakası'ndaki ev, dondurma eczanemizin yeri olacak."

Nefesim kesildi. "Mable, çok ."

Mable küçük bir gülümseme sundu. "Eden artık sonsuza dek benimle yaşamak zorunda kalacak."

Hepimiz buna güldük ve sonra lojistik konusuna girdik. Mable, Hummingbird Inn'e ikramlar sağlayan ve yapabilecek bir satıcı tanıyordu. Kasabada, dondurma alanlara ücretsiz şifa ya da tentür verileceği söylentisi yayılmıştı.

"Sence kraliçe gerçekte ne yaptığımızı bizi kapatır mı?" Hayes sordu.

Avis çayından bir yudum aldı ve sonra dudaklarını büzdü. "Umarım öyle değildir. Bu, en çok ihtiyacı olanlara şifa sunmanın kitabına uygun bir yolu."

"Ya da yasayı değiştirebilir," diye .

Herkes bana baktı ve Avis boğazını temizledi. "Bu özel projenin önündeki engeller ortaya çıktıkça onlarla ilgileneceğiz."

Toplantının geri kalanı iyi geçti. Başlangıç olarak haftada üç gün açık olmaya karar verdik. İhtiyacı karşılamaya yardımcı olmak için hepimiz vardiyalar halinde çalışacaktık ve gelecek hafta gidip rafları hazırlamaya ve dükkânı stoklamaya başlayacaktık. Artık uygulamalı şifa veremiyordum ama Avis'te hangi tentürlerin insanlara yardımcı olacağını bilecek kadar uzun süre çalışmıştım.

bazı hastalıklar. Heyecan vericiydi, kalbime yakın bir tutku projesiydi ama yine de toplantı sona erdiğinde kendimi mutlu hissedemedim. Sadece *bıkkınlık* hissettim.

Uyumam gerekiyordu. Hepimiz kendi yolumuza gitmek için ayağa kalktık, Mable Batı Yakası'na, Hayes Doğu Yakası'naben de dükkânı temizlemeye başladım ki Avis eldivenli elimi kavradı. "Bir dakika kalıp benimle konuşur musun?"

Hayes ve Mable gittiler ve ben ona bakarken dudağımı çiğnedim. "Ne?" Savunmaya geçercesine sordum.

Avis zorlukla yutkundu ve sonra yanıma oturdu. "Değişmişsin," dedi açıkça ve gözlerimden yaşlar boşandı.

"Ne demek istiyorsun?" Aptal rolü yaptım ama gerçek şu ki, hangi değişimden bahsettiğini bilmiyordum: kâbuslardan mı, hayattaki ikinci şansımı kaybetmekten mi, bir yıl içinde öleceğim gerçeğinden mi? İsteddiğini seç, seçebileceğin çok şey vardı.

Kaşlarını çattı, kendi gözleri de buğulandı. "Oh, Fallon, tatlım, aşağıda sana ne oldu?"

Sesinin tonu kalbimi parçaladı. Sesi... beni hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Ne yani, her zaman mükemmel mi olmalıydım? Huysuz ya da yorgun olamaz mıydım? Kendimi ona ters ters bakarken buldum ve sonra kendime geldim. Benim neyim vardı ki? Bu Avis'ti, tanıdığım en tatlı kadındı ama yine de içimde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey, tamam mı? Ariyon'u kurtardım ve iyi uyuyamadım. Beni yalnız bırakın!" O kadar sert ayağa kalktım ki sandalye geriye doğru kayarak devrildi.

Avis'in ağzı şok içinde açıldı. "Hayır," diye homurdandı.

"Ne?" Ona tekrar sordum, ses tonumda meydan okuma vardı.

Bana yaklaştı ve sert bir bakış fırlattı. "Seni yalnız bırakmayacağım Fallon. Enerji alanında bir şeyler değişti ve kalıcı hale gelmeden önce bunu düzelteceğiz."

Sözleri tüylerimi diken etti.

Yanric puflayarak odaya girdi ve omzuma kondurdu. 'Sanırım Çekirdek'e her ne olursa bizi bir korkuya sürükledi. Bunu ben de hissediyorum, sanki bir karanlık beni altına çekmeye çalışıyor. Bize yardım etmesine izin ver.

Nefesimi içime çektim ve başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu.

Çünkü o anda dehşete kapılmıştım. Karanlığa mı gidiyordum? Elbette böyle hissetmiyordum, değil mi? Emmeric beni karanlığa gömülürken gördüğünü söylemişti ama ben bunun doğru olmadığını ummuştum. Karanlığa gömülmeğe hayatumun sona ereceğine daha kolay inanırdım ama şimdi emin değildim.

Sonraki bir saat boyunca Avis bana farklı şifalı bitkiler ve tentürler verdi: *Sad-Be-Gone*, *Grief-Mend*, *Mind-Enhance*, *Clarity-of-Thought*. Hiçbiri işe yaramadı. Hiçbir şey önsezilerimi yok edemedi.

Hararetle havanda otları öğüttü, fısıldadı, avuçlarında ovdu ve sonunda bana uzattığı bir macun yaptı. "Bunu koluna sür. Eğer depresyondan muzdaripsen seni kontrolsüzce güldürecektir."

Sertçe yutkundum, içimi bir korku kapladı. Sarımsı kahverengi yapışkan topu alarak ön koluma sürmeye başladım.

Yanric beklentiyle bana baktı ve ben bile bir kahkaha nöbetinin beni vurmasını bekliyordum... ama hiçbir şey olmadı.

Avis zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Tamam... biraz daha araştırma yapmam gerekiyor ve yarın tekrar deneyeceğiz."

Yenilgi beni bir çuval tuğla gibi vurdu, ama bunun için ağlamak istemek , sadece uyuşmuş hissettim.

Zaten eve gitme vakti gelmişti. Babam bekliyor olacaktı. "Zahmet etmeyin. Yine de teşekkürler," diye mırıldandım ve çantamı alıp omzuma attım.

"Fallon!" Avis seslendi.

Ona bakmak için döndüm ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Umudunu kaybetme."

Gülümsemeyi kendime yediremedim ve kapının arkamdan kapanmasına izin vererek oradan ayrıldım. Karanlık, dondurucu bir gecenin soğuğu gibi kalbime biraz daha sızdı.

Yanric ve ben eve dönüş yolumuz boyunca sessizdik. Ranger iyi bir attı. Sabit bir tempo tutturdu ve beni çok fazla itip kakmadı. Daha fazla Fae bana selam vermek için yola çıktı ya da yumruklarını göğüslerinin üzerinde tutarak selam verdi ama onlara el sallamak içimden gelmedi. İçimdeki tüm mutluluğun çekilip alındığını hissediyordum.

'Yan, korkuyorum, ' dedim tanıdığma.

Avis'in dükkânından ayrıldığımızdan beri sessizdi ve şimdi boynuma yaklaşıp burnunu soktu.

'Ben de. Ama bu işte birlikteyiz.'

Bu pek rahatlatmadı. Aslında kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Eğer karanlığa gidiyorsam onu da kendimle birlikte dibe çekmek istemiyordum. Ne kadar mutlu şeyler düşünmeye çalışsam da bedenim buna yanıt vermiyordu. Hayatımda ilk kez, varlığım da neşe yoktu.

Ve bu beni korkuttu.

YİRMİ ÜÇ FALLON

Ertesi sabah Ariyon bizimle kahvaltı etmek için geri döndü. Yine uyuyamamıştım, kâbuslarla dönüp duruyordum, bu sefer Marissa boynumdan besleniyordu ve çılgılık atıp aklımı yitirirken gözlerim kararıyordu.

Ariyon bana tuhaf tuhaf bakıyordu, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyor gibiydi ama babamla sohbet ederken hiçbir şey söylemedi.

Yemeğimizi yedikten sonra atlarımıza binmek için dışarı çıktık ama Ariyon beni durdurdu.

"Neyin var?" Sesi endişe doluydu. "Neden herkes bana bunu sorup duruyor!" Ona ters ters baktım. ve kaşları çatıldı.

İçime suçluluk duygusu doldu ve göğsüne uzandım, elleri belime dolanırken kendimi ona doğru çektim. "Özür dilerim. Sen döndüğünden beri iyi uyuyamıyorum..."

İçini çekti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? İkinci bir hayat şansından vazgeçtin Fallon. Bunu benim için yapmamalıydın. Bu vücudunda bazı garip sonuçlara yol açabilirdi."

Hiçbir fikri yok.

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "Her ne yaptıysam, buna değdi."

Ahır kapısına yaslanmış, bitkin görünüyordu. "Hayır, Fallon. Eğer incinirsen, hiçbir şey buna değmez." Uzanıp siyah, parlak bir saç telini yanağımdan çekti ve gözlerim yaşlarla doldu. Dondu kaldı, yüzü düştü.

Ona söylemeliyim, karanlığa gittiğimi düşündüğümü söylemeliyim. Birinin bilmesi gerekiyordu, böylece bana göz kulak olabilir ve gerektiğinde beni kilitleyebilirlerdi.

"Seni bu kadar üzen şey ne?" Ariyon yanağımdan bir damla gözyaşı sildi.

"Blair," diye ağzımdan kaçırdım, yalan bana kolayca gelmişti. "Onunla nişanlanman. Bu... rahatsız edici."

"Biz nişanlı *değiliz*. Teyzem ve Blair'in babası arkamızdan böyle şeyler planlamaya çalışıyorlar ama ben hiçbir şey imzalamadım ve onun da yüzüğü yok."

Başımı salladım. "Yani onunla evlenmeyeceğini biliyor mu?" Bana uzun uzun baktı. "Yani, onu senin için terk ettim,

Bu yüzden mesajı aldığını umuyorum."

Omuz silktim ve kabine girdim. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Bana inanmıyor musun?" diye .

"Hadi okula gidelim," diye teklif ettim ve Ranger'a bindim.

Yolculuk boyunca sessizdik ve kendimde değilmişim, duygularımı kontrol edemiyormuşum gibi hissetmeme engel olamıyordum ve bu beni korkutuyordu. Ariyon istediğim her şeydi ve babam ve benimle kahvaltıya gelmesi çok hoştu. Neden onunla kavga ediyordum ki?

Okula vardığımızda attan indik ve parmaklarını benimkilere geçirdi. İlk derslerimize girmek yerine doğruca avluya yürüdü ve Blair'i yanına çağırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun sen?" Tısladım.

Alev alev yanan gümüş gözleriyle bana baktı. "Sana ve sadece sana ne kadar değer verdiğimi kanıtliyorum."

Bu açıklama karşısında dizlerimin bağı çözüldü ve sonra Blair üzerimize geldi. Kollarını kavuşturmuş, pis pis bakarak orada duruyordu. Blair'in eteği o kadar kısaydı ki, rüzgâr hızlanırsa ne renk iç çamaşırı giydiğini görebileceğimizden endişelendim. Belki de sadece kıskanıyordum; onun uzun, ince bacakları çok güzeldi ve dokunulma korkusuyla benimkileri göstermeme asla izin verilmezdi. Blair'in bakışları birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza gitti ve şaşırmış görünüyordu. Başka kimse dokunabildiğimizi bilmiyordu ama Ariyon artık bu sırrı saklamayı umursamıyor gibiydi.

"Ne ?" diye sordu Ariyon'a, ses tonu kuşkuluydu.

Ariyon boğazını temizledi. "Hani teyzem ve baban hep bir gün evleneceğimizi ve benden önce çocuk sahibi olmamızı çok istediklerini söylüyorlar ya-"

"Evet..." Blair onun sözünü kesti, daha dik durdu ve kollarını iki yanına indirdi.

"Bu asla olmayacak. Asla evlenmeyeceğim. Çocuk istemiyorum ve Fallon'u seviyorum."

Ağzım açık kaldı ve Blair'in kalbinin binlerce parçaya bölündüğü anı görebiliyordum. Gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu ve bu olasılığın onun geleceğinde olabileceğini düşündüğü açıktı.

"Duygularını incittiysem özür dilerim, Blair," diye ekledi Ariyon, onun tepkisine de şaşırmış görünüyordu.

"İkinizin de canı cehenneme!" diye tersledi, topuklarının üzerinde döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Ariyon bana döndü ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. "Mutlu musun?"

Evet demek istedim. Bunun birinin benim için yaptığı en tatlı şey olduğunu söylemek istedim ama... Kendimi güçlü bir nehir akıntısına karşı yürüyormuş, akıntıya karşı yolumu bulmaya çalışıyormuş gibi hissettim.

Ama başımı salladım ve ona zayıf bir gülümseme verdim.

Sınıfa adımımı attığım anda Bayan Bardot ellerini çıırttı. "Çok rahat olmayın! Bugün sahada uygulamalı bir dersimiz var."

Sırt çantamı Ayden'in yanındaki masanın üzerine koymaktan kendimi alıkoydum ve hepimiz dışarı çıktık.

"Teyzemin sana Alev Nişanı verdiğine inanamıyorum. Daha almadın mı?" Ayden çantama sanki içinde saklıyormuşum gibi baktı.

Eden yaklaşırken kıkırdadım. "Hayır, henüz değil. Neyse, nedir bu?" Ayden'a sordum.

"Bu altın bir rozet, ama sadece o değil. Kraliyet Muhafızları dışındaki herhangi bir vatandaşın alabileceği en belalı madalya gibi bir şey," diye cevap verdi.

Madalyayı pek de umursamadan başımı salladım. "Sanırım bütün o yalakalıklar işe yaradı," diye homurdandı Blair. bizi geçti.

Öfke içimde alevlendi ama onu bastırdım.

"Boş ver onu." Eden, zorba birkaç arkadaşına yetişmek için koşarken Blair'e el salladı. "Sadece kıskanıyor."

Doğru ve kesinlikle daha çok Ariyon'un bu sabah ona söyledikleri yüzünden.

Bayan Bardot sonraki birkaç dakikayı bize hareketli bir hedefe nasıl ateş topu atılacağını öğreterek geçirdi. Bu durumda hareketli hedef, aldığı tüm darbeler nedeniyle kömürleşmiş, zırhla kaplı metal bir kuklaydı. Takma adı Sir Burns-a-Lot'tu ve sınıf arkadaşlarımdan bazılarının onu ray boyunca hareket ettiren ince bir metal zinciri çekmesine izin veren bir pully sistemi üzerindeydi. Biz göğsüne ateş topları fırlatırken o eğitim alanında ileri geri giderdi. Ya da atmaya çalışırdık.

Bayan Bardot iki öğrenciye, hedefini ıskalayan bir ateş topundan kaynaklanabilecek istenmeyen yangınları söndürme görevi vermişti. Elllerinde su dolu sprey kutularını hazır tutuyorlardı.

Eden ve Ayden ilk giden öğrencilerden bazılarıydı ve görevi mükemmel bir şekilde yerine getirdiler, her geçişlerinde hedefi göğsünden vurdular. Sırada Blair vardı ve bir tanesini ıskaladı, ancak Sir Burns-a-Lot'un arkasındaki kayalara çarptı ve yangın başlatmadı. Sonra sıra bana geldi ve sürpriz bir şekilde adım söylendiğinde birkaç öğrenci beni alkışladı.

Sanırım Ariyon'u kurtarmak ve bu madalyayı almak insanları gerçekten benim lehime kazanmıştı.

Bayan Bardot, "Ateş güçlerini kullanmayalı uzun zaman olduğunu biliyorum," diye yorum yaptı. "Bu yüzden yapabileceğinin en iyisini yap."

Başımı salladım. O haklıydı. Birkaç gün öncesine kadar insanları iyileştirmek için Ariyon'un gücüyle çalışıyordum. ve Kül ve Gölge Evi'nin tüm güçlerinden çok daha özel hissettiriyordu ama Emmeric'in herkesi kurtarmamla ilgili vizyonu beni cesaretlendirmişti. Eğer bir kahramansam, bu herkesi kurtarmak için gerçekten harika bir şey yaptığım anlamına geliyordu ve bunun için Kül Evi güçlerime ihtiyacım vardı.

Eldivenlerimi çıkarıp kenara koydum ve Ariyon'un geldiğini görünce sııttım. Kardeşiyle birlikte çimlerin üzerinde otururken bana göz kırptı.

Zaten yeterince gergin değilmişim gibi, bu da endişemi artırdı, ama beni desteklemek için gelmesi çok hoştu.

Avuçlarımı birbirine sürterek gücümü hissettim. Derimin yüzeyinin altında uğulduyordu. Sanki Ariyon'un bedeninde büyümüş ve sonra her zamankinden daha güçlü bir şekilde bana geri aktarılmış gibiydi.

Sadece bir düşünceyle, elimde mükemmel yuvarlak turuncu ve mor bir ateş topu oluştu.

"Evet, hadi Fallon!" Ariyon kükredi ve ben içten içe bayıldım. Erkek arkadaşın tarafından alkışlanmak gibisi yoktu.

Sir Burns-a-Lot rayların üzerinde yuvarlandı ve ben de ateş topunu ona doğru fırlattım ama çok yavaşım ve top onun bir adım kadar yanındaki metal raylara düştü.

Blair, "Belki de kraliçe madalyasını geri almalı," diye takıldı ve birkaç arkadaşı kıs kıs güldü.

İçimde öfke alevlendi ve avuçlarımda iki ateş topu oluştu. Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım ve yanımdan hızla geçip giden test mankenine geri döndüm.

Avuçlarımı fırlatmak için geri çektim-

"Dikkat et!" Blair seslendi, tam fırlatmak üzereyken dikkatimi dağıttı. Bocaladım, sanki bir şey bana çarpacakmış gibi eğildim ve iki alev topu da Sör Burns-a-Lot'tan bir metreden fazla uzağa, çimlere düştü.

Blair ve adamları kahkahalara boğuldular ve daha önce hiç yaşamadığım kızgın bir öfke içime doldu, kalbimin çılgınca atmasına ve kanımın kulaklarıma hücum etmesine neden oldu.

"Kapa çeneni, Blair!" Ona doğru dönerken çığlık attım.

Blair'in saçlarının ucunda mor alevler patladı ve sahada kaos başladı.

Blair kanlı bir çığlık atarken şok içinde geriye doğru sendeledim. Su bidonlarını tutan iki öğrenci ileri atılıp onu tepeden tırnağa bolca püskürtürken saçları alev topuna dönmüştü.

Hayır.

Bunu yapmamın imkanı yok. İmkani yok. Kollarımı fırlatmadım! Öyle bir niyetim yoktu.

Alevler mordu, garip bir erkek sesi zihnime konuştu.

Yüzümü tutarak bağırdım. Sesler mi duyuyordum?

Rahatlamak için Ariyon, Ayden ve Eden'e baktım ama sadece üç dehşet dolu bakışla karşılaştım.

Yanric'e 'Ben *karanlığa gidiyorum,*' dedim. Yaşadığım şok ve gerçek beni o kadar derinden etkiledi ki boğazımda safranın yükseldiğini hissettim.

Gölgelerin içinden çıktı ve omzumda katılaştı. 'Ben *buradayım. Yalnız değilsin,*' dedi. Yapmadığı şey ise tartışmaktı.

Sinirimden Blair'in saçlarını tutuşturmuştum.

Ben yaptım.

Dehşet içinde ona baktım, yangın söndürücülerden gelen suyla kaplanmıştı. Saçları erimiş küçük yumrulardan oluşuyordu ve ağlıyordu. Boynu kabarmış ve yanmış görünüyordu. Ariyon ona yaklaştı, ellerindeki çarklar onu iyileştirmek için dönmeye başlamıştı ve ben derimden sürünerek çıkmak istedim.

Onu öldürebilirdim. Boğazımdan aşağıya bir safra süzüldü. "Fallon?" öğretmen ellerini bana uzattı,

Sanki her an tüm sınıfı ateşe verecekmişim gibi alçak ve sakin ses tonuyla konuşuyordum.

Benden korkuyor.

Döndüm ve koşmaya başladım, sınıftan uzaklaşıp okula doğru geri döndüm. Oradan çıkmak, bana bir canavarmışım gibi bakan yüzlerden uzaklaşmak .

Çünkü ben öyleyim.

'Derin bir nefes al. Güçlerini uzun zamandır kullanmadın ve Blair de tam bir kraliyet cadısı gibi davranıyordu,' dedi Yanric.

"Benimle konuşma. Sessiz gözyaşlarım yüzümden akarken uzandım ve onu omzumdan uzaklaştırdım. Kanatlarını çırpıp benden birkaç metre uzağa uçmak zorunda kaldığında çığlık attı.

Olan oldu. Tıpkı herkesin söylediği gibi. Tıpkı Emmeric'in öngördüğü gibi. Karanlığa gidiyordum ve bu yolda arkadaşlarımla zarar görmesine izin verirsem lanetlenirdim, Yanric de dahil.

Ahıra ulaştığımda oksijen almak için çırpınıyordum. Birkaç saniye içinde Ranger'a binmiş ve şehrin içinden Bane Malikânesi'ne doğru dört nala koşmaya .

Solana evi aynı zamanda bir hapisane olarak çalışacak şekilde yeniden düzenlemişti, eğer karanlığa gömülürsem beni hapsedmek için. Kraliçeye bir mektup yazıp evi kilitlemesini söylediğimde hayatımın sonuna kadar oraya kapatılacaktım. Ama sorun şu ki, babam da benimle birlikte oradaydı. Beni asla terk etmeyeceğini biliyordum ve onun saçının tek bir teline zarar verirsem kendimi asla affetmezdim. Hayır. Bu konuda akıllı davranmalıydım. Kaçmalıydım, çok , değer verdiğim hiç kimsenin beni bulamayacağı bir yere.

Çünkü babamı dışarı kilitlesem bile, Ariyon benim için gelecekti. Hayatımı hapiste geçirmeme asla izin vermezdi ve ben de ona zarar verme riskini göze alamazdım.

Babam işte olduğu ve beni bekleyen bir Kraliyet Muhafızı olmadığı için şükrederek eve koştum. Ben okuldayken nöbet tutmuyorlardı ve Ariyon'la döndüğümünden beri kraliçe gevşemiş görünüyordu.

İçeri girdiğimde mutfığa geçtim ve Daniella'yı bir şeyler pişirirken buldum. Ona kendimi iyi hissetmediğimi, odamda uyuyacağımı ve gelenleri geri çevireceğimi söyledim. Bana iyi dileklerde bulundu ve ben de gizlice babamın yatak odasına girip yatağı iskeletten kaldırdım. Kaçak iki çanta mükemmel bir şekilde yan yana duruyordu. Onu geride bıraktığımı bilmek babamı öldürürdü ama onu incitmeyi göze alabileceğim hiçbir gerçeklik yoktu.

Yanric yanımda pufladı ve ben ona baktım, kalbim olanlardan dolayı kırılmıştı. *'Üzgünüm Yan, ama bana ait olmayan sesler duyuyorum. Mutluluk hissedemiyorum. Kabuslar görüyorum ve az önce Blair'in saçlarını ateşe verdim. Bu sadece uykusuzluk değil.*

Ciddiyetle başını salladı. *"Karanlığa gidiyoruz.*

Gözyaşlarına boğuldum ve çantalardan birini omzuma almak için uzandım. Bunun olduğuna inanamıyordum. Komodine doğru yürüdüm, bir kalem ve bir parça kağıt aldım, gözlerimi hararetle sildim.

Birkaç damla gözyaşı kâğıda damladı, onları yanaklarımdan fırçaladım ve temizlemek için hızla göz kırptım.

Sevgili Peder,

/Bugün okulda yaptığım bir şeyi duyabilirsiniz ve bunu bilerek yapmadığımı bilmenizi isterim.

*Belki de yapmamış olmam daha kötü. Karanlığa gidişin tüm belirtileri **bende** var. Kabuslar, sesler duyma, mutluluk eksikliği.*

Eskiden sevdiğim şeylerin etrafında, kontrol edemediğim bir güç. Seni bu şekilde bıraktığım için çok üzgünüm. Kalbini kıracağını biliyorum ama kalıp incinme riskini göze alamam. Lütfen bil ki, hayatımdaki her şey içinde en çok seni sevdim, sepetteki lanetli kıza şans veren adamı. Sanırım bu kadar uzun süre aklım başımda kaldı çünkü Sen. Artık hissedemesem bile, senin iyiliğini her zaman içimde taşıyacağım.

*Her zaman ve sonsuza
kadar sevgiler, Fallon*

Not: Lütfen diğer notu Ariyon'a ver.

Sonra Ariyon'a ikinci bir not yazdım, gözyaşlarımın sayfaya dökülmesine engel olamadım.

Ariyon,

*Nereden başlayayım? Bana ilk kez dokunduğun ve bana acı vermediğin zamandan başlasam nasıl olur? /Bana umut verdin. Birinin lanetimi tetiklemeden bana dokunabilmesini sevdim. **Bu** beni normal hissettirdi, özlediğim bir şeydi.*

*/Ya da tüm hayatım boyunca. Sonra seni tanıdım ve ne kadar bastırmaya **çalışsam** da seni seviyorum. /Sert görünmeye çalışıyorsun ama tanıdığım en büyük kalbe sahipsin. Bu şekilde bittiği için üzgünüm. Gerçekten Karanlığa geçebileceğimi düşündüm. Şimdi bile içimi yokladığımda, karanlığa gömüldüğümde olacağını düşündüğüm gibi nefret ya da öfke yok. Bir boşluk, bir uyuşukluk var. Hiçbir şey hissedemiyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum.*

Lütfen Blair'e çok üzgün olduğumu ve onu incitmek istemediğimi söyle. Eden ve Ayden'e özürlerimi ve sevgilerimi ilet.

Ve bil ki kısa zamanımızda bana daha fazla neşe verdin.

*Senden önceki tüm hayatımdan daha fazla. /Tüm hayallerimi
gerçekleştirdin.*

*Artık kimseyi incitemeyeceğim bir yere
gideceğim. Sevgiler,
Fallon*

Her iki mektubu da bitirdiğimde ağlayacak gözyaşım ve içimde hissedecek duygum kalmamıştı. İçi boş bir kabuk gibiydim, denizde kaybolmuştum, beni okyanusun en derinlerine çeken bir çapaya bağlıymışım gibi boğuluyordum.

Mektupları babamın yatağının üzerine bıraktım ve Yanric omzuma tünemiş halde odama doğru ilerledim. İsteyeceğimi bildiğim birkaç şeyi daha alıp çantama tıktırdım. Ayrılmak komodininin yarı açık çekmecesinde durdum. İlk önce Emmeric'in bana verdiği, lanetimi birkaç dakikalığına askıya alacak olan şişelenmiş tentür dikkatimi çekti. Sonra yanındaki katlanmış notu gördüm ve yatağıma yığıldım.

Marissa'nın bana bıraktığı şeyi okuma vakti gelmişti. Dans gecesi, Ariyon'u öldürmeden hemen önce ayaklarımın dibine bırakmıştı. Gelip onu bulmamı, bilmem gereken daha çok şey olduğunu ya da buna benzer bir şey söylemişti. Çekmecenin içine uzanıp notu çıkardım ve açtım. Beklediğim gibi, kucağıma küçük bir harita düştü. Onu bulmakla ilgili söylediklerinden dolayı bunun bir harita olup olmadığını merak etmiştim. Haritayı inceledim. Diyarın doğu kısmında, Willow Groove ile Sterling Reach arasında kırmızı bir daire vardı.

Haritadan uzaklaşarak mektubu düzleştirdim ve vanilya rengi parşömenin kırıışıklıklarını düzelttim. Marissa'nın el yazısı düşündüğümden daha düzgündü. Kendimi toparlayarak, Yanric omzumun üzerinden bakarak okumaya başladım.

Fallon,

/Tüm tarihimiz bir yalan. Bane / ailesi, bir zamanlar Savaş ve Kemik Evi'nin saygıdeğer üyeleri üzerinde kara büyü deneyleri yapıldı. Doğal büyüümüz bozuldu ve bizi şimdiki halimize, Kül ve Gölge Hanesi'ne, en güçlü büyücülere dönüştürdüler. tüm alemdeki varlıklar. Bunları gösterdiğimizde yeni, hayranlık uyandıran güçler, hatalarından pişman olmaya başladılar ve bizi varoluşumuzdan temizlemeye çalıştılar. Evlerimizi, paramızı ve statümüzü elimizden aldılar, çünkü gücümüze göz dikmişlerdi. Doğuştan hakkımız olan taç giyme şansımızı elimizden aldılar.

Duraksadım ve Yanric'e baktım. *'Bunların hepsini biliyorum. Umurumda değil.* Marissa intikam ve taç istiyordu. Bunu anlıyordum ama ben istemiyordum. Olan olmuştu ve bunu değiştirmenin bir yolu yoktu.

Yanric ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan durdu, gözleri büyüdü. *"Okumaya devam et,"* dedi.

Gözlerim tekrar sayfaya kaydı.

Gücümün farkına vardığımda hepsinin bana sırt çevirmesini beklerdim ama o değil, Clarke değil. Babanı sevdim. Güvenimi tek kişiydi ve bana ihanet etti.

Nefesim kesildi, Clarke'ın sözlerini okurken ellerim titredi. ve baban aynı cümlede.

Hayır. İmkânı yok. Olamazdı. Ama kendimi buna ikna etmeye çalışırken bile Clarke'ın anıları ve kraliçe bana her zarar vermeye çalıştığında bana ne kadar yardım etmeye ve beni hayatta tutmaya çalıştığı aklıma geldi. Kalbim boğazıma düğümленirken devamını okudum.

/Sen Fallon, kısa ömürlü ilişkiden çıkan tek iyi şeydin ve seni doğurduğum gün, ona son bir kez güvenebileceğimi düşündüm. Seninle tanışabilmesi için Clarke'a bir haberci gönderdim. Bir babanın, lanetli olsun ya da olmasın, kendi kızını görmek isteyeceğini düşündüm. Geldiğinde beni kandırdı. Seni çaldı ve yaşamam için o büyüsüz kasabanın kapısına bıraktı. Bunca yıldır tek başıma, doğru düzgün eğitim almadan ya da senin gücün olmadan. Bunca zamandır Isariah'ta olduğunu bilseydim, sana daha erken gelirdim.

Şehrimize giden bir harita ekledim. Lütfen bunu kimseyle paylaşmayın. Size zarar vermekten nefret ederim. /arkadaşlar ya da buraya davetsiz gelen herhangi biri. Gel beni bul. Sana sihrini gerçekten nasıl kullanacağını gösterebilirim.
Marissa

Clarke. Clarke beni Marissadan çaldı ve Isariah'ın kapılarında mı bıraktı? Şok sistemime doldu, ama öfke tarafından neredeyse anında temizlendi ve o anda, herhangi bir şey hissetmek o kadar iyi hissettirdi ki, ona yapıştım.

Savunmasız, lanetli bir çocuğu sihirsiz bir kasabanın kapısında bıraktı ve sonra beni hiç kontrol etmedi!

Piç kurusu. Çürümüş, taş kalpli piç!

Ellerimin üstünden ateş fişkırdı ve bir çığlık atarak mektubu yere düşürdüm. Bir şeyleri yakmadan önce sönmeleri için ellerimi salladım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Mektubu ve haritayı alıp katladım ve cebime soktum. Yanric hâlâ omzumdayken çantayı sırtıma alıp merdivenlerden gizlice indim ve Daniella'nın pişirdiği elmalı turta kokan şeyi Benjamin pişirirken kendi kendine usulca mırıldandığı mutfağın önünden sessizce geçtim.

Neyse ki hiçbir yerde bulunamadı, ben de ön kapıdan sıvıştım ve Ranger'ı bağlı bıraktığım yere doğru yürüdüm.

Çantayı sırtına bağladıktan sonra bir bacağımı atın üzerine attım ve hızla ön kapıdan çıktım. Bayan Bardot'nun Blair'e olanlar hakkında alarm vereceğini biliyordum. Kraliçe beni hapsedmeleri için Kraliyet Muhafızlarını buraya gönderecek ve babam benimle yaşamaya devam etmekte ısrar edecekti. Bir an önce şehirden ayrılmak zorundaydım.

Seyahat pelerininim kapüşonunu yukarı çektim ve daha fazla dikkat çekmemesi için Yanric'ten üzerimde uçmasını istedim; şehirde omzunda bir kuşla dolaşan tek kişi bendim. Yıldızlı Şehir'in ana kapıları gündüzleri açıktı ama ben hiç çıkmaya çalışmamıştım. Muhafızların düzenli olarak gelen ya da giden insanlarla konuştuğunu görmüştüm. Belki kimlik soruyorlardı, belki de sadece iyi yolculuklar diliyorlardı. Her iki durumda da, bunu öğrenmek üzereydim. Gerekirse dışarı çıkmak için mücadele ederdim ama dikkat çekmek istemiyordum. Sadece tamamen karanlığa gömüldüğümde sevdiğim herkesten uzakta olmak istiyordum.

"*Gerekirse dikkat dağıtmaya hazırım,*" dedi Yanric bir yerden yukarıda benden.

Atımı kısa çıkış kuyruğuna sokarken kapüşonumun altından başımı salladım, ticaret için olduğu anlaşılan bir araba dolusu malzemeye gelen bir adamın yanındaydım. Kürkler, duvar halıları ve elle boyanmış bazı el işleri vardı.

muhafızlar yaya olan bir kadınla konuşuyordu ve ben de duyabilecek kadar yakındım.

Muhafızlardan biri ona "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Sepetini havaya kaldırdı. "Yabani elma toplamaya gitmek için. En iyi elma şarabını onlar yapar."

Muhafız başını salladı. "Gerçekten de öyle. Sokağa çıkma yasağından önce dönün yoksa kapılar kapanacak."

Başını salladı ve çıktı.

Tamam, evrak ya da kimliğe ihtiyacı yoktu, sadece iyi bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Yanımda oturan adama bakarak cebimi karıştırdım ve üç bakır çıkardım. Bir handa kalmak için getirdiğim paranın bir kısmı olan bu para makul bir miktardı ama buradan kurtulduğum sürece yıldızların altında uyumak benim için sorun değildi.

"Psst." Dikkatini çektim. "Seninle seyahat ettiğimi ve bu üç bakırın senin olduğunu söyle. Isariah'a erkek arkadaşımı görmeye gidiyorum," diye yalan söyledim.

Bana bakmak için döndüğünde eldivenli elimi ona uzattım.

Kaşları şüpheyile birbirine yaklaştı ama elimdeki bakırları görünce tek kelime etmeden aldı.

Sıra bize geldiğinde, muhafız onunla konuşmaya gelmeden önce adamın arabasının arkasına bakmak için yürüdü. Başımı eğerek Ranger'ın yanına oturdum. Her zaman giydiği ve onun kraliyet savaş atı olduğunu gösteren alev amblemleri eyer örtüsünü çıkarmıştım.

Yanric tekrar, '*Gerekirse dikkat dağıtmaya hazırım,*' dedi ve bakışlarını gökyüzüne doğru kayarak onun yukarıda daireler çizdiğini gördü.

"*Sadece bekle,*" dedim ona.

Bu işe yarayabilir. Bu işe yaramalıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sarı saçlı muhafız.

Arabayı süren adam beni işaret etti. "Ben ve arkadaşım tüccarların festivaline katılmak için Moons Reach'e gidiyoruz."

Gardiyan bakışlarını bana yöneltti ve ben de yüzümün sadece alt yarısının görünmesini umarak başımı salladım. Rahatsız edici bir süre boyunca bana baktı. Ben istemeden gücümün arttığını hissettiğimde kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Umarım çok para kazanırsınız. İyi yolculuklar," dedi muhafız ve yoldan çekildi.

Titrek bir nefes verdim ve Ranger'a sert bir tekme attım, o da hızlı bir tırıs kalktı. Kapılardan hızla geçti ve arabalı adam arkamdan geldi.

"Teşekkür !" Bu sözleri omzumun üzerinden adama fırlatırken dörtmala koşturmayı başladım ve güneye giden iyi aşınmış patikadan uzaklaşarak sık ormana doğru ilerledim. Ormanda ve insanlardan uzakta tek başıma at .

Ranger'ı yavaşça tırısı kaldırdığımda Yanric gökyüzünden süzüldü ve omzuma kondu. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Isariah'a gidemezdin; babam ilk bakacakları yerin orası olduğu konusunda haklıydı ve orada sevdiğim herkesin zarar görme riski vardı. İnsanlardan mümkün olduğunca uzakta olmam gerekiyordu. Ağaçlar o kadar sıkı ki, zavallı Ranger nereye gideceğine dair sağlam bir fikri olmadan onu güneydoğuya götürürken ağaçların arasına girip çıkmak zorunda kaldı. Belki de en iyisi hava kararana kadar at sürmek, gece için kamp kurmak ve sabah ne yapacağımızı düşünmektir.

Yanric, *"Marissa'nın bıraktığı haritadaki küçük Nightling şehrine gidebiliriz,"* diye önerdi.

Kaşlarımı çattım. *"Delirdin mi sen? Ona yalan söylemiş olsalar bile o hala kötü. Hâlâ korkunç şeyler yapıyor."*

Yanric başını salladı. *"Ama ya o şeyler Blair'de olduğu gibi kazaysa? Ya mektupta söylediği gibi gücünü kontrol etmene gerçekten yardım edebiliyorsa? Ayrıca, eğer etrafımızda bir grup Nightling varsa, birinin zarar görmesi önemli olmayacaktır."*

Haklı bir noktaya değindi ama ben yine de mektuba yüz inanmadım. Efendi Clarke benim babam mıydı? Bu imkansızdı! Onunla saatler geçirmiştin. Marissa'yla tanıştığı andan itibaren onun kötü olduğunu söylemişti. Ona aşık olmazdı, onunla yatmazdı. Yapar mıydı?

"Marissa bana gücümü nasıl kullanacağımı öğreteceğini söyledi, onu kontrol etmeyi değil," diye Yanric'i düzelttim ve o da sustu.

"Fallon!" diye bağırdı tanıdık bir ses ağaçların arasından ve

Ranger'ı durdurdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sanki onu sadece düşünerek çağırmışım gibi, Efendi Clarke geldi. Nefes nefese kalmıştı, saçları dağınıktı ve bana vahşi bir bakışla bakıyordu.

"Blair ile olanları biliyorum. Bunun üzerinde birlikte çalışabiliriz. Lütfen Marissa'nın yaptığı gibi kaçıp gitme," diye yalvardı.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken göğsüm kabararak ona ters ters baktım.

"Siz benim babam mısınız?" Böyle bir şeyi sormanın anlamlı bir yolunu bulamadığım için ağzımdan kaçırdım.

Başını salladı ve yüz hatlarını kaplayan suçluluk ifadesi içimde gelgitli bir öfke dalgası yarattı. Onu durduğu yerde öldürmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Ranger sızlandı, sanki öfkemi hissetmiş ve kaçmaya hazırmış gibi biraz kıpırdandı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle!" Kükredim. "Konuştuğumuz onca zaman boyunca bana Marissa'ya aşık olanın sen olduğunu söylemek için hiç uygun bir an bulamadın mı? Onunla yattığını ve benim gerçek babam olduğunu?"

Gerçek baba, beni büyüten ve bana asla yalan söylemeyecek olan gerçek babama hakaret gibi geldi ama şu anda kelimelerle aram pek iyi değildi.

Sertçe yutkundü ve ellerini uzattı. "Oturup konuşalım Fallon. Her şeyi açıklayacağım." Düz bir kayayı işaret etti ama ben kaşlarımı çatarak ona baktım ve atıma binmeye devam ederken isteğini görmezden geldim.

"Seni yalancı! Onunla tanıştığın andan itibaren kötü olduğunu, pişmanlık duymadığını, arkadaşının olmadığını söylemiştin-"

"Öyleydi!" diye bağırarak sözümü kesti. "Öyleydi ve ben onu düzeltebileceğimi düşündüm. Onunla biraz flört edersem ya da sevildiğini hissettirirsem, o zaman düzelir ve mantıklı davranır diye düşündüm." Bu itirafla yüzü sarktı ve ben başımı salladım, midem ekşidi.

"Onu kandırdın mı? Ondan hoşlandığını düşünmesini sağladın, onunla yattın ve sonra onu terk mi ettin? Bu iğrenç."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle olmadı Fallon. O... beni baştan çıkardı. O kadar ileri gitmesine asla izin vermek istemedim." Konuşmayı kesti ve ellerine baktı. "Ben yaptım

bir hata, tamam mı? Onu kendinden kurtarmaya çalışıyordum. Sadece bir randevudan sonra bana aşık olacağını bilmiyordum. Bu hastalıklı, sadist, kıskanç bir aşktı ve eğer onun istediğini yapmazsam insanlara zarar verecekti."

Söylediği sözlerin benden duygusal bir tepki beklediğini ve hatta belki de ona karşı empati duymam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. İçimde sadece öfke girdaplarıyla karışık bir uyuşukluk mağarası vardı.

"Yani ben doğduktan sonra Marissa senden beni görmeni istedi ve sen de beni ondan çaldın öyle mi? Beni Isariah'ın kapısına koyan sen misin? Masum bir çocuğu?" Ben talep ettim. Bu muhtemelen benim için en önemli, en çok önemsedığım kısımdı.

Şimdi gözleri yaşlarla dolmuştu ve başını sallayarak bana baktı. "Evet, çünkü Solana Marissa'nın bir bebeği olduğunu öğrendiği anda senin bulunup öldürülmeni istedi. Bunu seni kurtarmak için yaptım Fallon. Baban Jeremy gelip seni alana kadar bütün gece ormanda bekledim. I-"

Sonra çığlık attım, yüksek sesle, unutulmaz bir şekilde ve tam yüzüne doğru. Uyuşukluk geri çekilip yerini inatçı bir öfkeye bırakırken sıcak, yakıcı ateş omurgam boyunca yırtıldı. Bu ben değildim, böyle sinirlenmezdim. Sanki büyü bedenimi ele geçiriyor ve tıpkı Solana ve diğerlerinin söylediği gibi iradem dışında hareket ediyordu.

Mor bir ateş akımı ağaçların arasından geçerek yarım düzine ağacı tutuşturdu. Zapt edilemez gücüm karşısında şaşkına döndüm ve hıçkırıklara boğuldum.

"Şimdi git," dedim ona, kontrolsüzce ağlayarak, artık duygularıma ya da gücüme hâkim olamıyordum. "Karanlığa gidiyorum. Sen haklıydın. Herkes haklıydı."

Ormanı daha fazla ateş sardı ve artık çok geç olduğunu fark ettim. Onu durduramadım. Öfke ve büyü'nün içimden fişkirmasını engelleyemedim.

Clarke korkuyla bakmak yerine sadece başını salladı, uzandı, ve ellerini hafifçe benim etrafımda kavradı.

Açıkta kalan boğaz.

Lanetim tutuştduğunda gözlerim yuvalarından fırladı ve acı omurgamdan yukarı fırlayarak tüm vücudumu sardı. Clarke'ın telekinetik gücü kollarımı sardı ve onları yanlarıma sabitleyerek beni çaresiz bıraktı. Bir spazmla sarsıldım ama o beni daha sıkı tuttu. Yüzü şefkat ve üzüntüyle doluydu ama öfke yoktu. Neler olduğu konusunda kafam çok karışık. Bunu neden yapmıştı ki?

Ama umurumda değildi. Kendi kontrol edilemez duygularımın uçurumunda kaybolmuştum.

Öfke. Uyuşukluk. Acı. Karanlık.

Yanric ona doğru atladı ama Clarke gücünü kuşumu havada sabitlemek için kullandı. Görünmeyen telekinetik enerji bantları Yanric'i hareket edemeyecek şekilde havada çırpınmaya devam ettirdi.

Görüş alanımın kenarlarında siyahlık dans ediyordu. Bırakmıyordu ama beni boğmaya da çalışmıyordu. Hâlâ nefes alabiliyordum.

"Neden?" Mırıldandım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı ve beni tutan parmaklarının üzerinden akıyordu.

"Sinirlendiğinde büyüün kontrol edilemez oluyor. Tüm ormanı yakmaman için bayılana kadar seni tutacağım. Sonra uyandığında bunu kontrol altına almak için bir plan yapacağız. Karanlığa gitmene izin vermeyeceğim Fallon Bane. Şerefim üzerine yemin ederim," Clarke, acı beni canlı canlı yemekle tehdit ederken sabırla tenime tutunarak.

Işık, bana yardım et, diye dua ettim.

Gözlerimin kenarlarından yaşlar döküldü ve bir anlığına ruhuma bir parça ışık yayıldı ve başımı salladım.

Sonra karanlık beni aldı.

Bu üçlemenin son kitabını amazon'dan **ÖN SİPARİŞ VERİN!**

[Benim Kitabım](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Bloom Books'taki tüm ekibe (özellikle Christa ve Gretchen'e) bu seri üzerindeki sıkı çalışmaları için çok teşekkür ederim. Ayrıca, Bookcase Literary'deki temsilcilerim Flavia ve Meire'ye de bana her zaman destek oldukları için, siz en iyisisiniz. Beni her zaman çılgın hayal gücümle paylaşmak zorunda olan kocama ve çocuklarıma, hepinizi sonsuz seviyorum. Ve son olarak, hiçbir zaman öyle hissettirmese de yaptığım şeye 'iş' dememe izin veren muhteşem okurlarıma.

ABOUT THE AUTHOR

Leia Stone, aralarında Matefinder, Wolf Girl, Fallen Academy ve Kings of Avalier'in de bulunduğu çok satan serilerin USA Today çoksatan yazarıdır. Üç milyondan fazla kitap satmıştır ve Fallen Academy serisi film için seçilmiştir. Romanları beş dile çevrildi ve hatta senaryo yazımıyla da uğraşıyor. Leia şehir fantezisi ve paranormal aşk romanları yazıyor ve bu romanlarda şımarık kadın kahramanlar ve karşı konulmaz aşklar yer alıyor. Kocasını ve iki çocuğıyla birlikte Spokane, WA'da yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.